

JOVO ILUKIĆ

TROSTRUKA ZAVERA

“Vi kažete da će se na nas dići s oružjem u rukama ako pre vremena prokljuve u čemu je stvar. Ali za taj slučaj mi na zapadu imamo takav terorizujući manevar, da će i najhrabrija srca zadrhtati: metropoitenovi podzemni hodnici biće dotle provedeni u svim prestonicama, odakle će one biti bačene u vazduh sa svim svojim organizacijama i zemaljskim dokumentima.”

Protokoli skupova sionskih mudraca 9.12.

I

MAJ 2026. godine. Ceo svet zahvata najveća panika u ljudskoj istoriji. Stidljivo najavljivana dugi niz godina, čovečanstvo je uznemirila vest o jednom nastupajućem kosmičkom fenomenu. Naime, dana 26. jula ove godine, planete Sunčevog sistema poređaće se u jednu liniju. Svi astronomi se složiše u jednom: konjunkcija devet Sunčevih pratilaca izazvaće velike potrese na svim tim planetama.

Svetski kongres astronoma, izbegavši cenzuru, objavio je ovu vest početkom meseca, na svim medijima, uz opasku da bi to mogao biti kraj ljudske civilizacije. Predsednik navedenog Kongresa izjavio je da je lišen straha od bilo koga i čega, i da oseća dužnost da upozori čovečanstvo na opasnost koja mu preti iz svemira. Ostali astronomi se ogradiše od njegove izjave.

Ovo je razbesnelo Svetsku vladu, čiji su ministri pokušali da demantuju ovu vest i umire narode. Ali to im ne pođe za rukom. U narednih desetak dana svi članovi Upravnog odbora Svetskog kongresa astronoma umreše na prečac: neki od infarkta, neki u saobraćajnim nesrećama, neki pak digoše ruku na sebe... Zameniše ih novi članovi, koji se i dalje svojski trude da demantuju ovu vest.

Bilo kako bilo, oko dve trećine ljudi najednom prestade da živi po nekom do tada ustaljenom redu. Preduzeća širom sveta prestadoše da rade; stade sve osim mas-medija i državne administracije; banke ispuniše štediša sa namerom da podignu uštedevinu kako bi je potrošili pre smaka sveta, mnoge i bankrotiraše; neki ljudi pobegoše u šume i na planine; učenici i studenti prestadoše da pohađaju redovnu i vanrednu nastavu; hotelske dvorane, kockarnice, noćni klubovi i diskoteke postadoše pretesni za sve one ljude koji se danonoćno zabavljahu; ulice se ispuniše prostitutkama, a to postadoše i dame iz najviših slojeva društva; policajci prestadoše da čuvaju javni red i mir; vojnici odlagaše oružje i poskidaše uniforme, a zatim poodlaziše u najbliže javne kuće (to nije važno za vojnike i oficire, pripadnike najelitnijih vojnih jedinica iz elitnih vojnih baza, koji nisu ni saznali šta se dešava izvan njihovog privremenog mesta boravka); roditelji masovno napuštaše

svoju decu, koja se predadoše ulici, alkoholu i drogama... Od ovog planetarnog ludila ostadoše pošteđeni jedino pastiri sa visokih planina i plemena koja još uvek žive u džunglama.

Odjednom se, niotkuda, pojaviše ljudi koji se predstavili kao mesije, odnosno reinkarnirani osnivači danas već umirućih religija: Krišna, Buda, Konfučije, Hrist, Muhamed... Drugi se pak predstavili kao reinkarnirane vojskovođe iz dalje i bliže prošlosti: ceo svet preplaviše novi Aleksandri, Cezari, Karli, Temudžini, Sulejmani i Napoleoni, dok je najviše bilo novih Hitlera. Svakome od njih priđe pozamašan broj ljudi. Ponovo se pojaviše neke hrišćanske sekte, čiji su članovi pred kraj prošlog i u prvim godinama ovog veka propovedali da će jedino oni ući u treći milenijum, pošto je trebalo da samo oni prežive Armagedon, koji je, po njihovom verovanju, trebalo da nastupi pre nego što izumru svi ljudi koji su videli događaje iz 1914, dakle oko 2000. godine, a koje iščezoše negde oko 2014.

Članovi Svetske vlade, na nekoliko vanrednih sednica, odlučiše da pripadnici garde do daljnjeg čuvaju Ženevu, glavni grad Svetske Konfederacije, a da sve ostalo prepuste čudima prirode i pomahnitalih naroda.

Cela planeta se za kratko vreme pretvori u jednu veliku arenu punu ludaka.

I I

U BRAZILSKIM planinama, na nadmorskoj visini od oko hiljadu metara, u šumi koja je ostala od negdašnje prašume iznad beskrajne visoravni, sa čijih se visokih krošnji vidi gotovo cela Brazilija, leži ogromna vila od belog mermera. Sagrađena je krajem prošlog veka. Njen vlasnik, što se dá zaključiti po njenoj prelepoj fasadi, sa velikim portalom iznad troja ulazna vrata koji se oslanja na četiri duga korintska stuba, nije štedeo novac dok ju je gradio. Dvorište vile uređeno je u francuskom stilu, sa cvetnim alejama, živim ogradama raznih oblika i stazama za šetnju, velikom rimskom fontanom u sredini i retkim drvećem koje je sve gušće kako se približava kamenoj ogradi; sa druge strane, gde je prilaz za automobile, nalazi se veliki lepo uređen bazen, nalik na kakvo omanje jezero.

U vili, čije osoblje savršeno funkcioniše, u najvećoj prostoriji čiji su zidovi ukrašeni previše kitnjastim štuko-gipsom i skupocenim slikama, čiji je plafon ukrašen takođe štuko-gipsom i ogromnim venecijanskim lusterima, sa bidermajer nameštajem koji leži na mermernom crno-belom podu, koncertnim klavirom u jednom uglu i velikim akvarijumom u drugom, na jednoj omanjoj fotelji sedi starac i u desnoj ruci drži štap kojim periodično udara o pod, dok mu pogled, duboko zamišljen, luta minijaturnim vodenim svetom. Lice mu je bledo i umorno, prekriveno brojnim borama i crnim tačkama koje najavljuju skorbu smrt, posebno čelo, koje kao da nema kraj, jer se spaja sa temenom glave na kome već dugo ne raste kosa, dok mu je koža na rukama smežgurana i tamna.

Starčevo lice najednom izgubi onu zamišljenost i staračku bezazlenost, pogled mu postade oštar i prodoran, a telo mu se naglo pokrenu, kao da je telo nekog napetog mladića. Starac brzo ustade sa fotelje, desnom rukom se osloni na štap i prošaputa:

- U redu.

Zatim je krenuo, ali ne onako hitro kao što je ustao, već polako, korak po korak, i nije se zaustavio sve dok nije došao do jednog dugačkog stola od orahovine, kao da se takmičio sa samim sobom. Stao je, desnom rukom se oslonio na štap, a levom pritisnuo najbliže dugme i rekao:

- U redu, razmislio sam. Neka gospoda uđu.

- Odmah gospodine Rojter - začu se ženski glas sa druge strane.

Otvoriše se vrata salona. Tri sredovečna muškarca vojničkim korakom uđuše u prostoriju, zauzeše "stav mirno", ispružiše desnu ruku i svi kao jedan povikaše:

- Heil Hitler!

Rojter ih otpozdravi, doduše malo sporije nego oni njega, i ponudi ih da sednu.

- Dakle, - progovori on, na brzinu pogledavši svu trojicu, jednog po jednog, pravo u oči - zašto ste želeli da me vidite?

- Vi ste najstariji Arijevac, - odgovori jedan od njih - pa vas zato pozivamo da prisustvujete jednoj našoj ceremoniji.

- Niste valjda iznenađeni? - reče drugi. - Pa vi ste...

- Gospodo, ja nisam video događaje iz 1914, - nastavi Rojter - jer sam se te godine rodio. Ali sam video mnogo toga u Drugom svetskom ratu i posle njega. Kao mlad oficir Vermahta borio sam se za Treći Rajh duže od pet godina. Obišao sam sva evropska bojišta. Kad smo izgubili rat, prešao sam na drugu stranu i radio za zapadne obavestajne službe. Jedan sam od heroja i možda poslednji veteran hladnog rata. I znam mnogo toga. A ako me pitate da li sam iznenađen, odgovoriću vam da me više ništa ne može iznenaditi... Masonska zavera!... Jasno mi je zašto je Oskar Nimajer sagradio Braziliju na ovakvom terenu, na velikoj nadmorskoj visini, daleko od mora... Da, verovao sam u režirani Armagedon koji bi izveli masoni. Dugo sam ga čekao. Bio sam najuznemireniji 1994. godine, kad je moja generacija skoro izumrla. Ali baš tada, u jednom časopisu koga je redovno izdavala jedna hrišćanska sekta, pročitao sam da pre Armagedona treba da padnu sve religije. Doselio sam se ovamo i, osetivši da mi još nije vreme za umiranje, odlučio da ga čekam. Doživeo sam kraj veka, ušao u novi milenijum, proslavio stoti i sto deseti rođendan... Ali ništa se nije dogodilo, osim što je onaj antihrist Rozenberg porušio sve religije i što su masoni uspostavili Novi svetski poredak... O bože, otišao sam predaleko Zašto vam sve ovo pričam?...

- Gospodine Rojter, - reče treći - misli vam lutaju. Možete nam ispričati celu vašu životnu priču, ali nama je svaki minut dragocen. Mi bismo prešli na stvar.

- O čemu se radi?

- Konačno nam se pružila prilika da se osvetimo Jevrejima za dva izgubljena svetska rata. Ta nam prilika dolazi pravo s neba... Treba da iskoristimo tu priliku! Nemci su predodređeni za to da vladaju svetom! Mi smo spremni za novi rat! Samo treba da odaberemo vođu!

- Još ga nemate?

- Imamo tri nova Hitlera.

- Trojica od devedeset četvorice Mengeleovih klonova?

- Našli smo tri najagresivnija Hitlerova klona. Sada od njih trojice treba odabrati najboljeg i to je za nas velika svečanost. Ne biste smeli da je propustite.

- Gospodo, sve što ste mi rekli ostaće među nama. Ja sam star, a Paragvaj je daleko odavde. Uz sve to, ova vrućina me ubija...

- Ali Her Rojter...

- Ja jesam skoro pola veka obavljao prljave poslove, ali starost me je izmenila. Pogledajte samo ovaj minijaturni svet u ovom akvarijumu; pogledajte moj vrt, cveće; kako je sve to divno i srazmerno kreirano; to delo stvaranja je odraz ljubavi a ne mržnje... Ljudi su stvorenja koja mrže...

Dok je Rojter pričao sve što bi mu palo na pamet, njegova tri gosta se samo zглеdaše i porazgovaraše očima. Jedan od njih baci pogled na sat.

- ...nemačkom narodu nisu potrebne mesije niti velike vođe koje bi i njega i ceo svet ponovo gurnule u katastrofu...

- Hvala vam što ste nas primili - reče najviši od njih trojice. - Potpuno vas razumemo.

Svi istovremeno ustadoše sa sofe. Rojter nije stigao ni da se pridigne sa fotelje, a oni su se već našli pored vrata.

- Heil Hitler! - pozdraviše ga svi uglas i izađoše iz salona.

Ostavši sâm, stodvanaestogodišnji Nemač se zamislio.

I I I

NA MALOM ostrvu vulkanskog porekla, kopnenom dragulju usred južne polovine Atlantskog okeana, oko 1930 kilometara daleko od afričke obale - Svetoj Jeleni, na kome je nesrećni dvojnik slavnog francuskog vojskovođe Napoleona I Bonaparte u zatočeništvu proveo poslednjih šest godina života dok je ovaj sa lažnim identitetom sve do svoje smrti 1832. jurio francuske kurve po Kvibeku, u oba njegova grada - starom i malom Džejmstaunu i novom i velikom Helensburgu - velika je gužva. Dvadesetak dana otkako je svet uznemirila vest o nastupajućoj konjunkciji planeta, ostrvljani i turisti kojih u velikom broju ima tokom cele godine o svom trošku svakodnevno priređuju živopisne ulične karnevale ili se bezbrižno sunčaju na plažama i kupaju u toploj vodi Atlantika. Neveliki gradski saobraćaj više ne funkcioniše, na međunarodni helensburški aerodrom sleti tek poneki avion, a u glavnu ostrvsku luku, nedaleko od aerodroma, pristane po koji brod sa namirnicama iz Angole ili Namibije. Kockarnice, kojih ovde ima nebrojeno mnogo, svake večeri su prepune, a kockari su u njima i ovog vrelog dana.

No osim njih, bilo je i onih koji su zauzeli mesto u najvećem helensburškom hramu, ili su se okupili ispred njega, trudeći se da budu što bliže ulazu, pored koga šest visokih dorskih stubova drže portal na čijem vrhu stoji trozubac, čiji je srednji zub ujedno i oslonac celog simbola, dok se ostala dva zuba od njegove polovine parabolčno penju prema vrhu. Ispred ulaza, pošto u hramu nema više mesta, stoji desetak razvijenih momaka, obučenih u duge bele odore bez rukava, sa crvenim pojasom oko struka i crvenim trozupcem na grudima i leđima; oko glave - preko čela, iznad ušiju, pa sve do potiljka gde je i čvor - omotana im je crvena traka.

Enterijer hrama sličan je enterijerima nekadašnjih katoličkih crkava, sa dva reda dorskih stubova na koje su sa svih strana oslonjeni svodovi, a između njih se nalaze dva reda širokih klupa koje su prepune. Zidovi hrama, paralelno od oba reda stubova, ukrašeni su dugim prozorima sa zasvedenim polukružnim vrhom i brojnim nišama ispod i između njih, u kojima, za razliku od katoličkih crkava, ne stoje kipovi Marije sa malim Isusom ili kipovi "svetaca", već obične skulpture nagih muškaraca i žena. Ispod njih se

nalaze, postavljene po dužini, klupe koje su zauzete do poslednjeg mesta. Paralelno od ulaza u hram, na samom kraju objekta, prostor zauzimaju dva manja oltara koja se nalaze sa obe strane velikog, glavnog oltara, koji je od okolnog prostora ograđen velikim lukom, iza koga, na uglačanom crno-belom podu, stoji govornica. Na njoj se umesto raspeća i svežeg cveća nalazi samo pozlaćen trozubac sa desne strane i mikrofon u sredini. Iza svega toga, na kraju oltara, nalaze se orgulje sa pozlaćenim cevima.

Ako se zanemari blagi šapat, poneka starija dama koja se nakašlje ili neki nestašni dečji glasić koga bi roditelji umirivali, u hramu je vladala tišina.

Iz oltara sa strana glavnog oltara izadoše dva ministranta, dečaci odeveni kao momci ispred hrama, prošetaše između stubova i zida sve do poslednjeg stuba gde su se sreli i bratski zagrlili, a onda se okrenuše prema glavnom oltaru i prodoše između klupa, pored ljudi koji na njih uglavnom nisu obraćali pažnju. Stigavši do glavnog oltara, obojica stadoše, istovremeno tri puta otresoše noge o crno-beli pód, popeše se uz šest stepenika, dođoše do govornice, brzo klekoše na desno koleno i još brže ustadoše, a zatim se okrenuše prema vernicima i stadoše mirno. U tom trenutku dnevno svetlo koje je u hram ulazilo kroz prozore prestade da bude jedini izvor svetlosti, jer se upališe svi kandelabri na stubovima i svi kristalni lusteri na plafonu. Orgulje zasviraše, a sa malih zvučnika koji se nalaze iza skulptura začu se prodoran ženski glas:

- Dame i gospodo, pontifex maximus* (Vrhovni sveštenik), Arnold Rozenberg!

Svi ustadoše i počeše da aplaudiraju. Iz desne strane oltara izade visok čovek svetlo-smeđe kose, sa crveno-žuto-belom trakom oko glave, u dugoj beloju sveštenučkoj odori od najčistije svile, sa crvenim pojasom oko struka, crvenim trozupcem na grudima i velikim svetlo-žutim plaštom na leđima, na kome se takođe nalazi crveni trozubac. Polako se približavao govornici. Zatim je zastao, klekao na desno koleno, ustao, stao ispred mikrofona i glasno izgovorio:

- Ordo ab chao!** (Poredak iz haosa!)

Svi prisutni ponoviše ove tri reči. Oni koji su sedeli na klupama između stubova klekoše na kolena a laktove nasloniše na stočić ispred sebe, dok oni koji su sedeli na klupama između stubova i zida hrama klekoše samo na desno koleno, i svi zajedno počeše da izgovaraju reči molitve. Rozenberg bi izgovorio nekoliko reči, zatim bi na kratko stao, a oni bi ih ponavljali:

- O Graditelju svih svetova, kojima upravljáš po svojoj volji, primi molitvu svojih vernih podanika, koji žele da upoznaju tvoju večnu, nepromenljivu ličnost, da bi u svemu mogli da te oponašaju i da ti se vrata kada konačno spoznaju sva čula, zbog čega si ih i poslao u prolazna materijalna tela.

Vrhovni sveštenik podiže obe ruke, uvučene u bele rukavice, sastavi palac i kažiprst tako da mu ostala tri prsta ostadoše uspravno, levu ruku položi na grudi (za to vreme svi prisutni ustadoše sa kolena i ostadoše u stojećem položaju), a desnu na vrh čela gde je zadržá manje od sekunde, da bi je odmah zatim spustio na levo, pa na desno rame i vratio nazad na čelo, pri tom ritualno izgovarajući:

- Potentia, Sapientia, Amor.* (Moć, Mudrost, Ljubav.)

Svi prisutni učiniše isto što i on, i sedoše na klupe.

Vrhovni sveštenik baci pogled na svoje sledbenike, prošeta ga po celom hramu i svojim kao nebo plavim očima natera ih da se skoncentrišu na njega, zaustavi ga u prvom redu sa svoje desne strane gde je među najuglednijim ličnostima ovog grada i ove male ostrvske države sedela plavokosa devojka koja mu se nasmešila, napravio izraz lica koji

je samo ona razumela, skrenuo pogled i zaustavio ga na izlaznim vratima, odnosno na ulaz u hram - tako da je izgledalo kao da sve vernike gleda pravo u oči - i počeo da priča:

“Dame i gospodo!

Vi znate da vam se ja u ovom hramu obraćam samo jedanput mesečno, kada čitamo i proučavamo određena poglavlja iz našeg Svetog pisma. Ali danas to nećemo da radimo, jer ja želim da vam ovom prilikom uputim par reči vezanih za najnovija zbivanja u našoj domovini i u svetu.

Ponekad je nemoguće sakriti istinu ma koliko da se to hoće; ona će kad-tad, ako ne nikako drugačije onda putem vizijâ, da se otkrije odabranima i tako ugleda svetlost dana. Treba biti lišen svakog straha i tu istinu objaviti onima koji je traže, da bi ta istina bila u službi kako materijalnog tako i duhovnog napretka čovečanstva.

Nadam se da se još uvek sećate kako smo pobedili sve hrišćane, kako nam se Vatikan predao, kako je islam spektakularno pao i svim svojim tadašnjim vernicima i građanima celog sveta svojim padom dokazao da nismo sami u svemiru; kako su oni koji su me još juče napadali preko noći postali moji sledbenici koji me sada obasipaju priznanjima; kako su ljudi, čitajući i proučavajući 'Sveto pismo trećeg milenijuma', pronašli sami sebe i istinu u brdima laži u kojima su bili izgubljeni; kako su se sve ostale verske zajednice i sekte rasule; i kako je međunarodna zajednica morala da mi oda priznanje za utemeljenje svetskog jedinstva, što je krunisano Nobelovom nagradom za mir koju sam dobio prošle godine.

Borba za istinu, zdrav život i neki bolji svet - bila su i ostala moja osnovna načela. Vi ste došli na ovo malo ostrvo da biste bili srećni, mnogo srećniji nego što ste bili pre vašeg dolaska ovamo. Mi smo celom svetu dokazali da je moguće postići i materijalno i duhovno blagostanje, i na tome nam mogu zavideti sve države. Daleko od nas, negde preko granica našeg univerzuma, nalazi se naš tvorac, kome je drago što je jedna donedavno bedna planeta stala na pravi put.

Međutim, ovih dana slušamo priče o jednom kosmičkom fenomenu koji može ozbiljno da ugrozi našu civilizaciju. Mi ne možemo da sprečimo to što će se uskoro dogoditi u svemiru. Preostaje nam jedino vera u našeg tvorca, jer svi smo mi njegova mala braća koja će mu se kad-tad vratiti u zagrljaj.

Naša je religija takva - i mi se time ponosimo - da mi pored vere u tvorca verujemo i u sebe. Zato se nadam da ćemo i u tim kritičnim danima biti jedni uz druge, da ćemo stegnuti ruke jedni drugima i bratski se zagrliti, i ili svi nestati - ili se svi spasiti.

Najgore u svemu ovome što danas doživljavamo jeste uskrснуće aveti iz mračne dalje i bliže prošlosti. Verske zajednice koje smo nedavno potukli do nogu pokušavaju da vas vrata u svoje redove. Ne smete biti njihove žrtve! Istina je istina i nalazi se samo unutar naših hramova, samo među ljudima koji poštuju sva živa bića!...

Ja vam se danas na ovom svetom mestu zaklinjem i dajem vam svoju časnu reč, da će naš senat preduzeti neophodne mere kako bi svi naši građani i turisti bili zbrinuti. U toku dana izdaću naredbu da se naš hram postara za sve svoje vernike.

Ako mi budete verovali - dočekaćemo novi dan u novom svetu. Mi smo bili entuzijasti i kad smo se doselili na ovo ostrvo, bićemo i posle konjunkcije planeta. Kad svaka planeta ode svojim putem, mi ćemo obnoviti naše ostrvo: i Džejmstaun i Helensburg nići će iz pepela kao Feniks.

Ja sam uz vas, budite i vi uz mene. Hvala vam.”

Nakon ovog kratkog izlaganja, vrhovni sveštenik ponovio je ritual od pre početka govora i pozdravio sve prisutne. Tada svi novinari koji su dok je on govorio stajali na crno-belom podu između klupa ili klupa i stubova počеше da mu postavljaju brojna pitanja. Umesto da im odgovori, on se vrati tri koraka unazad, svima okrenu leđa i nestade iza levog dela oltara. Ministranti učiniše isto što i on, s tim što jedan ode levo a drugi desno. Orgulje završavaju, a svi ljudi ustadoše i krenuše prema izlaznim vratima, svi osim plavokose devojke koja ostade na klupi u prvom redu sa leve strane.

Osim nje, za dvadesetak minuta u hramu ostade još samo nekoliko ministranata koji su sređivali enterijer. Iz leve strane oltara izađe vrhovni sveštenik. Odeven je kao prosečan civil. Ona ustade i priđe mu. Zagrljiše se i poljubiše.

- Arnolde, zašto sve ljude koji te slušaju ili razgovaraju sa tobom zaboli glava? - upita ga ona. - Zašto ih ubija tvoj pogled?

- Ne znam - odgovori on. - Šta ti misliš?

- Pa možda si ti zaista inkarnirani đavo. Ali kako na mene ne deluješ negativno?

- Možda si ti njegova inkarnirana ljubavnica.

- A zašto ne žena?

- Ljubavnica, Dominik. Ljubavnica. Koliko sam ti puta ponovio da brak nije za mene, a ni za tebe.

Dok su razgovarali, držeći se za ruke, polako se približavali izlazu.

Između trećeg i četvrtog stuba dočekuju ih novinari koji ih okružuju i od kojih su ih delila samo tela mladića iz obezbeđenja. Vrhovnom svešteniku upućena su brojna pitanja. Izgovorene reči su se mešale i stvarale galamu, tako da je on čuo sve dok sa Dominik nije sišao sa prvog, odnosno osamnaestog stepenika.

- ...Vaše Visočanstvo... Gospodine Rozenberg...

Na pitanje - "Kakav je vaš stav prema bivšim članovima Upravnog odbora Svetskog kongresa astronoma i zašto niko od njih više nije među živima?" - vrhovni sveštenik je odgovorio - "To što su oni objavili svoje otkriće jeste nešto najbolje za ljudski rod, jer imamo dovoljno vremena da se pripremimo za konjunkturu. To što većina ljudi diže paniku nije ništa čudno; ljudi su srčana stvorenja. A na pitanje šta je bilo sa njima ja vam ne mogu odgovoriti."

Na pitanje - "Da li ćete možda saradivati sa nekom vladom, državom ili bilo kojom drugom institucijom na svetu, na evakuisanju stanovništva?" - on je odgovorio - "Naravno. Saradivaću sa svakim ko bude bio zainteresovan za tako nešto."

Pitanja je bilo mnogo, koliko i novinara, ali on je odgovorio samo na ona koja je čuo. Silazeći sa osamnaestog, odnosno prvog stepenika, nasmejao se čuvši pitanje jednog pariskog modnog časopisa:

- Vaše Visočanstvo, vi ste na kraju pete decenije života a izgledate kao da ste dva puta mlađi. Kako vam to polazi za rukom?

- To sam više puta izjavio - glasio je njegov odgovor. - Prednosti vegetarijanske ishrane su mnogostruke. Čovek koji se hrani na prirodan način izgleda mnogo mlađi nego što zaista jeste. Uz to on je i zdraviji od ljudi koji jedu meso. Kada svi budemo prestali da se hranimo stvorenjima koja žive zajedno sa nama, jer mi smo po prirodi biljojedi a ne mesožderi, čovečanstvo će na svim poljima naglo uznapredovati. U potpunosti se slažem sa najpoznatijim vegetarijanskim geslom: jedenje mesa je ubistvo bez povoda.

Na ulici ispred hrama čeka ih luksuzna crna limuzina. Vrhovni sveštenik se zahvalio novinarima i zajedno sa Dominikom ušao u automobil koji je odmah krenuo. Na prednjem i zadnjem delu automobila nisu se nalazile plavo-ljubičasto-crvene zastave, zastave ove ostrvske države, da karnevalski raspoloženi građani ne bi prepoznali svog kneza i verskog poglavara. Automobil se kretao najbrže što je mogao, ali sporije nego inače, jer se teško probijao kroz oznojena ljudska tela.

Dvoje ljubavnika je ćutalo sve dok Arnold nije rekao:

- Moj poredak se polako pretvara u haos. Moraću mnogo da se pomučim da bih ga ponovo vratio u poredak.

- Arnold, dragi moj, nisi mi odgovorio da li si ili nisi inkarnirani đavo.

- Još kao katolik verovao sam da đavo ne postoji.

- A šta ako ipak postoji?

- Ako postoji i ako bih ga ikada sreo, komunicirali bismo kao dva čoveka ili kao dva đavola. Ne bojim se nijednog duhovnog bića, jer njih pokreće razum. I sa bogom i sa đavolom se može postići dogovor. Bojim se nerazumnih ljudi, rulje koja ne razmišlja već se predaje čulima.

Vozač je uspeo da automobil doveze do dvora, na polovini puta između vulkanske kupe - najviše tačke na ostrvu - i obale mora, do ograde koja je dobro čuvana i koju ne mogu preskočiti ljudi željni zabave.

Do večeri, Arnold se malo odmorio. Čim je pala noć, obukao je svoju kneževsku uniformu i u svom dvoru, koji je istovremeno i senat, i sedište vlade, i kneževska rezidencija, sazvaio sastanak svojih najbližih saradnika. Vođena je diskusija na mnoge teme do kasno u noć. Rozenberg nije zaboravio obećanje koje je u hramu dao svojim građanima i vernicima, već ga je preneo na papir. Preostalo je još samo da se potpisani dokumenti ispoštuju do kraja, a sve ostalo prepušteno je ćudima svemira i prirode.

Po završenom sastanku, Rozenberg ode na bazen u svojoj kneževskoj rezidenciji. Tu ga dočekuje Dominik. Odmah je skočio u vodu. Njihova tela se spojiše u zagrljaj.

Počeli su da se igraju. Plivali su na sve strane, jurili se, stizali jedno drugo; njihova tela su se spajala i razdvajala, usne su im se često dodirivale; nisu razgovarali, jer su im pogledi i pokreti tela sve govorili, sve dok se nisu umorili i zaustavili u jednom uglu bazena.

- Arnold, ljubavi, - progovori Dominik sa zavodničkim osmehom, podižući i spuštajući ramena - ti mnogo radiš. Uvek si prezauzet, nemaš mnogo vremena za mene... A možda i imaš?... M-m-m-m... Voliš li ti mene Arnold, a-a-a-a?...

- Naravno da te volim. I ja sam čovek, kao i ti.

- Ja sam žena.

- Ti si devojka i ljubavnica. Potrudicu se da to i ostaneš, a da budeš sa mnom, jer te volim.

- Kako me voliš kad ne želiš da ti rodim dete?

- Hiljadu i više puta sam ti ponovio da ne želim da budem ničiji otac.

- A šta ako ja zatrudnim i rodim ti dete? Šta bi više voleo, sina ili kćerku?

- Nećeš da zatrudniš.

- Jesi li siguran?

- Uvek sam bio siguran u sebe.

- Ti si sebičan, iako me voliš. Hoćeš da me nateraš da umesto našeg sina jednog dana podižem tvog klona i u njemu u svemu prepoznajem tebe.

Njegov iznenadni poljubac nije joj dozvolio da nastavi ovu malu prepirku. Uz još nekoliko toplih i strasnih poljubaca ostadoše bez ono malo odeće koja ih je sputavala. Uskoro su vodili ljubav, kao dvoje mladih koji jedva čekaju da to učine. Njihova tela napraviše talase koji su postajali sve manji kako su se udaljavali od njih dvoje.

Oslobodivši se ljubavnog zanosa, zajedno se istuširale i odoše na počinak, u kneževski krevet sa četiri stuba na njihovim krajevima i svilenim pokrivačem na njemu. Iščekivali su san. Arnold je bio nemiran; okretao se levo-desno.

- Znaš, Dominik, - reče joj iznenada - kao desetogodišnjak, početak ovog veka zamišljao sam sasvim drugačije. Dvehiljadita godina je za celu moju generaciju bila pravi pojam. Crkva nas je plašila sudnjeg dana, da bi ga krajem prošlog veka sa 1999. pomerila za 2999. samo zato da bi ljudi još hiljadu godina verovali u Isusa Hrista. A šta možemo da kažemo sada, dvadeset i šest godina kasnije? Koliko smo napredovali, osim što smo minimizirali istoriju; što sada pijemo pivo i jedemo čokolade iz Braunaua sa Hitlerovim likom na njihovim omotima; što smo srušili skoro sve religije, ujedinili ceo svet i poslali hiljadu ljudi na Mars?...

- Arnold, dragi moj, ti si mnogo toga postigao. Tvoj život je potpuno ostvaren. Razmisli malo o tome.

- Te misli mi i ne daju da spavam.

Ustavši sa kreveta, prošetao je po sobi. Došavši do klavira, seo je i odsvirao "Preludijum i fugu" od Johana Sebastijana Baha. Zatim je ustao i još malo prošetao po sobi.

- Mnogo sam postigao - prošaputao je. - Moj život je potpuno ostvaren.

Nasmejao se, seo na najbližu fotelju i prekrstio noge. Dlanove je spustio na kolena. Pokušao je da meditira, ali nije mogao. Dok je Dominik mirno ležala na krevetu, a vreme mu jelo sekunde i minute, kroz glavu su mu proticala sva životna sećanja.

I V

ARNOLD Rozenberg rođen je 13. aprila 1977. godine u austrijskom gradu Lincu. Nije imao ni braće ni sestara. Dve godine kasnije otac mu je poginuo u saobraćajnoj nesreći na jednom alpskom autoputu.

Da je ljudski život nepredvidiv i pun iznenađenja - u to se uverila njegova majka kada je dve i po godine pošto je izgubila muža, na letovanju u jadranskom gradu Dubrovniku, upoznala jednog američkog biznismena. Bila je to ljubav na prvi pogled. Njihova je veza krunisana brakom. Venčali su se u Los Anđelesu.

Ostatak detinjstva mali Arnold je proveo u visokom društvu, uz počima koji ga je zavoleo pošto nije mogao da ima decu, i uz novu familiju koja ga je prihvatila. Budući da je bila profesor muzike, majka ga je svakodnevno učila da svira klavir i govori jezik svoje nove domovine.

Kao dete uglednog biznismena, bez obzira što je nosio prezime Rozenberg, pohađao je najbolje privatne škole. Kako je odrastao, napredovao je znatno brže od ostale dece: svirao je klavir, bio je najbolji crtač, bavio se slikarstvom i skulpturom, pisao stihove, učestvovao i pobeđivao na takmičenjima, bavio se sportom... Okružen debelim zidovima visokog društva i izolovan od vršnjaka, rano je počeo da se druži sa knjigama.

Nakon svog trinaestog rođendana počeo je čudno da se ponaša: postao je agresivan prema svojim vršnjacima, dok je sa svojim profesorima, kao i sa prijateljima svog poočima, diskutovao o tako ozbiljnim temama da su mu se oni divili; prestao je da posećuje katoličku crkvu, u koju je do tada s majkom odlazio svake nedelje; počeo je da čita sveta pisma svih svetskih religija, knjige iz oblasti misticizma i okultizma; kad god je imao prilike odlazio je na sastanke članova raznih verskih zajednica i sekti koje su propovedale nehrišćanska učenja... To nije uznemirilo njegovu familiju, posebno ne oca, stalnog člana jedne velike slobodnozidarske lože.

Svako leto provodio je izvan Amerike. Najčešće je odlazio u Indiju, zemlju koja ga je fascinirala svojim izgledom i opsela svojom istorijom, kulturom i tradicijom. Poslednjih godina svog školovanja naglo se smirio i zainteresovao za filozofiju. Želeo je da se usavrši na tom polju i to nije krio od roditelja. Oni nisu delili isto mišljenje: majci je bilo svejedno, dok je poočim želeo da mu sin postane biznismen i nasledi kompaniju kojoj je on posvetio ceo svoj život.

Želja mu je ipak bila uslišena. Sa osamnaest godina odlazi na studije u Evropu, na parisku Sorbonu. Bio je najveći ekscentrik i jedan od najboljih studenata. Slobodnog vremena gotovo da nije ni imao, jer kad nije išao na predavanja i kolokvijume čitao je i proučavao okultne knjige. Tad je počeo da odbacuje učenja svih religija smatrajući da su daleko od istine; maštao je o svetskom jedinstvu, naročito o jednoj svetskoj religiji. U Ameriku se vraćao samo preko zime, dok je leto provodio putujući po Evropi. Više puta posetio je Austriju, jedanput i svoj rodni Linc.

Život mu je bio monoton sve do dvadeset i druge godine kad je prvi put imao devojku. Zvala se Eloiza. Bila je nešto mlađa od njega. Studirala je filozofiju i potpuno mu odgovarala. Voleli su jedno drugo i bili ubeđeni da su se sreli po ko zna koji put u ko zna kom životu. Planirali su i brak. Igrom slučaja, izgubio ju je svega mesec dana pre nego što je diplomirao: jedan pijani vozač ju je udario automobilom. Izdahnula je na putu do bolnice. Njena smrt za njega je bila veliki gubitak.

Čim je diplomirao, vratio se u Ameriku.

Vreme do vojske proveo je u Los Anđelesu, u svojoj sobi, uz knjige i transcendentalnu meditaciju. Roditelje je u početku zabrinjavalo njegovo ponašanje. Ali sve im je postalo jasno kad im je ispričao priču o svojoj jedinoj ljubavi. Nisu mu se mešali u život. Pustili su ga da sâm preboli gubitak voljene osobe i ponovo pronade sebe. U tom pronalaženju otišao je predaleko: odlučio je da nikad ne stupi u brak.

U vojsci je bio jedan od najboljih vojnika. To mu je bila velika škola, jer ga je boravak u toj instituciji oslobodio raskoša i naterao ga da postane surov.

Po povratku iz vojske, početkom novog veka i milenijuma, radio je sa očuhom u kompaniji. Tada nastaju i prvi ozbiljniji problemi. Roditelji mu predlažu da se oženi. Pronalaze mu devojke, kćerke uglednih biznismena, sa kojima ga upoznaju na banketima. Ali on učtivo iznalazi razloge zbog kojih ne želi da stupi u brak. Kad god bi uspevao da bude sâm, dakle kad bi imao slobodnog vremena, duboko je razmišljao o sebi i svojoj budućnosti. Bilo mu je jasno da mu nije mesto u svetu biznisa, jer nije umeo da od jednog dolara napravi dva, kao njegov poočim. Planirao je da započne novi život negde izvan Los Anđelesa, što dalje od porodice i roditelja. To je jednom prilikom poverio majci i očuh saznaje za njegove namere. Da bi ga zadržao i vezao za sebe, uvodi ga kao luftona u svoju slobodnozidarsku ložu; ali on ga, ne položivši masonsku zakletvu, napušta i odlazi u nepoznatom pravcu.

Godinu dana je lutao Amerikom krećući se prema Atlantiku i baveći se raznoraznim poslovima. Po dolasku u Njujork, u časopisima objavljuje nekoliko priča koje je usput napisao, ali ostaje nezapažen.

Početak 2003. godine, usred zime, odlazi u Francusku. Živi kao boem na Monmartru, slika i prodaje slike. Siromaštvo i težak život bacaju ga u depresiju. Budući da je bio duhovno jak, svakodnevno je meditirao i to ga je održavalo.

Negde u to vreme počeo je da piše knjige, misaonu prozu i romane. Započinje rad na prvoj i čim stigne do polovine započinje rad na drugoj, pa na trećoj, tako da nijednu ne privodi kraju. Uspeo je da objavi tek par kraćih priča i pesama, ali i dalje ostaje nepoznat. Ljubavni život mu je takođe bio nemiran i nestalan: često je menjao devojke željne provoda, pretežno plavuše, tražeći u svakoj od njih zamenu za svoju dragu Eloizu. Konačno se potpuno predao čulima ubedivši sebe u to da od njega nikad ništa neće biti, a da će ovaj svet zauvek ostati ljudsko đubrište.

Godine su prolazile a u njegovom se životu ništa nije promenilo sve do 2009, kad saznaje da mu je umro očuh i da mu je majka nasledila poveliku svotu novca. Odlazi u Ameriku i nakon kraćeg ubeđivanja dovodi je u Pariz. Uselivši se u luksuzan stan u centru Pariza i dobivši evropsko državljanstvo, njegov život se radikalno menja. Novi životni ambijent i materijalno blagostanje izvlače ga iz očaja. Donosi naprasnu odluku da se obračuna sa sopstvenom prošlošću i da postane neko i nešto. Dvonedeljni put oko sveta, na koji je išao sa majkom, vraća mu životni elan. Po povratku u Pariz, pun energije, uzima svoja tri nedovršena, davno napisana romana, i za par meseci pretvara ih u tri bestselera, koja izlaze početkom 2010. godine, a njegovo ime postaje poznato u celoj Francuskoj.

Iste godine, na svoj trideset i treći rođendan, u zoru, budi se i uzvikuje - "Ispuniću svoju misiju!" - posle čega dolazi k sebi i oseća neko blaženstvo koje ne ume da opiše rečima. Od tada postaje nova ličnost; konačno je znao šta hoće. Postao je vegetarijanac i počeo da radi na dve ozbiljne knjige. Dok ih je pisao, dešavalo se da mu se ruka sama kreće po papiru; a kad bi se umorio i pročitao šta je napisao - nije mogao da veruje da je to njegovo delo.

Njegova želja za istinom pobeđuje strah i krajem 2010. godine izlazi mu knjiga pod naslovom "Religije sveta: plodovi susreta ljudi i vanzemaljskih bića", u kojoj na jedan zanimljiv i krajnje originalan način opisuje kontakte između ljudi i vanzemaljaca u daljoj i bližoj prošlosti, koji su doveli do nastanka brojnih mitova i legendi, kao argumente za te tvrdnje navodi pojedine citate iz vedskih spisa koji govore o međuplanetarnim putovanjima, a polubogove i brame naziva gospodarima međuplanetarnih imperija. Knjiga postiže veliki uspeh, nailazi na različite kritike, a njegovo ime postaje poznato u celom svetu.

Početak 2011. godine izlazi mu knjiga pod naslovom "Anti-Biblija", koja diže ogromnu prašinu u Evropi i ostalim hrišćanskim zemljama, a nailazi na odobravanje u islamskom svetu bez obzira što je u njoj jednim delom kritikovao i Kuran. U njoj na jedan zanimljiv i slikovit način objašnjava kako Mojsije nikad nije komunicirao s bogom, već s nekim vanzemaljskim bićima; osuđivao je Mojsijev zakon, tvrdio da su Satana i Hrist bili vanzemaljci, s tom razlikom što je Satana pripadao redu reptila, dok je Hrist bio humanoid; u Marijino "bespolno" začeće "umešao" je vanzemaljce, tvrdeći da su je oni oplodili veštačkim putem; dok je nerealne biblijske izveštaje upoređivao sa starogrčkom mitologijom. Knjiga je postigla ogroman uspeh i naišla na različite kritike. Njen autor je

tih dana i meseci dobijao preteća pisma od verskih fanatika. Stoga je majku smestio u najbolji pariski starački dom, a svoj život prepustio sreći. Te godine je bio i nominalno ekskomuniciran iz katoličke crkve, iako praktično odavno nije njen član. Ubrzo zatim ulazi u jednu parisku masonsku ložu.

Polovinom godine privremeno napušta Francusku. Odlazi u Indiju, gde planira da napiše novu knjigu. Izolovan od sveta i skriven od očiju javnosti, obilazi hinduističke manastire i u samoći provodi ostatak godine.

Po povratku u Francusku, krajem 2011, saznaje da mu je majka u međuvremenu umrla od infarkta. Istovremeno u štampu predaje rukopis knjige koja izlazi početkom 2012. pod naslovom "Sveto pismo trećeg milenijuma". U njoj je u stihu, u 33 što kraća što duža pevanja, na 300 stranica, predstavio boga kao bezličnog tvorca koji iz haosa stvara dva sveta - duhovni i materijalni. Po njemu, tvorca postaje ličan tek kad ga spoznaju sva živa bića u kojima se nalaze njegovi delići, koja naseljavaju duhovni svet (svet razuma i ideja), a u materijalni svet (svet emocija i čula) silaze iz želje da spoznaju čula, što može da traje i po više miliona godina, i kada kroz mnogo reinkarnacija upoznaju čula i spoznaju materiju, vraćaju se nazad u duhovni svet. Uspeo je da u to svoje učenje unese poneke elemente i učenja svih većih monoteističkih religija, ponajviše vedska učenja, i neke astronomske činjenice, čemu je pridodao svoje vizije i filozofske stavove, i tako stvorio osnovu za univerzalnu planetarnu religiju - religiju budućnosti.

Pomenuta knjiga postala je svetski megahit i apsolutni bestseler. Kritika je i ovog puta bila podeljena. Dok su čitaoci iz celog sveta uživali u njenom sadržaju pažljivo proučavajući stih po stih, poglavari i predstavnici svih hrišćanskih crkava i ostalih verskih zajednica bili su protiv nje. Napadali su njenog autora na svakom koraku; nazivali su ga šarlatanom, antihristom, demonom, inkarniranim đavolom; oni najbezobrazniji su ga čak, zbog prezimena, poredili sa Alfredom Rozenbergom, ratnim zločincem iz Drugog svetskog rata, duhovnim vođom nacizma i pokretačem antisemitizma, a njegovo delo sa Alfredovim delima "Mit XX veka" i "Misija mladeži", bez obzira na to što je Arnoldovo delo kosmopolitsko; ali ništa nisu postigli.

Odmah po izlasku te knjige, Arnold okuplja svoje istomišljenike, u Parizu osniva sektu pod imenom "Hram trećeg milenijuma", za simbol sekte uzima trozubac čija se dva zuba odvajaju od polovine simbola i parabolično penju prema vrhu na jednakom odstojanju od centralnog zuba; usvaja sveštenički red od sedam stepeni; razrađuje plan za globalno propovedanje nove religije, počinje da školuje misionare za odlazak u druge zemlje i na druge kontinente; a prvi hram, istina ne baš mnogo veliki, za tri meseca niče u Parizu.

(Trozubac na vrhu hrama simbolizuje tri božanske osobine: Moć, Mudrost i Ljubav. Te tri božanske osobine treba da oponašaju svi ljudi, kako bi se nakon spoznaje čula vratili u duhovni svet. Simbol je uzdignut prema nebu, da bi svako ko je spoznao čula mogao preko tri božanske osobine, simbolično preko tri zuba, da se vrati tamo odakle potiče - u nebeske visine i kosmičke daljine.)

Rozenbergovi sledbenici započinju žestoku agitaciju u celom svetu i "Hram trećeg milenijuma" iz dana u dan gubi status sekte i polako stiče status verske zajednice. Sve hrišćanske crkve zajedno, po prvi put nakon 1054. godine, islam i mnoge veće i manje verske zajednice, osetivši se ugroženima, kreću u obračun sa novovercima. U štampi, na radiju, televiziji, preko Interneta - na sve strane prenose se verbalni dueli odabranih predstavnika sukobljenih crkava, katkad i njihovih poglavara. Ujedinjena

Evropa 2013-2016. postaje glavno poprište borbe, iako se savremeni “verski rat” vodi na celoj planeti. Kako je vreme odmicalo, sve stare crkve su se rasipale, dok je nova crkva rasla, povećavajući broj svojih članova, odnosno vernika, i novih hramskih objekata.

U javno praćenim sukobima mišljenja, Rozenberg i njegovi sledbenici po pitanju dobra i zla iznosili su tezu o opoziciji ta dva elementa, koja se svojim međusobnim sukobom održavaju u ravnoteži, da bi nestanak jednog od njih bio kraj svih svetova, negirajući pri tom postojanje đavola, greha, raja i pakla, upravo sve ono što su zastupale sve stare crkve. Novoverci su tvrdili da su sva živa bića po prirodnom zakonu apsolutno jednaka, da čovek treba da bude human prema životinjama, jer i one imaju dušu; negirali su transspustanciju, ubijanje u ime boga, podele među ljudima na rasnoj ili nacionalnoj osnovi, što su, svedok je istorija, sve stare crkve podržavale.

Predstavnici starih crkava optuživali su novoverce za panteizam, maskirani ateizam i nihilizam, nazivali ih decom đavola; njihov simbol - trozubac - okarakterisali su kao prkos bogu, zbog toga što je “drsko uperen prema nebu”; a Arnoldu su pored uobičajenih uvreda pripisivali i “demonsku sposobnost da svojim idejama brzo i lako zavede veliki broj ljudi” tvrdeći da ih posle svakog razgovora sa njim boli glava, da ne smeju da ga gledaju u oči jer ih hipnotiše svojim pogledom, tako da imaju osećaj da ih navodi na samoubistvo ili ih i sâm ubija...

Najveća borba vodila se oko tumačenja božanstva. Dok su pripadnici svih starih verskih zajednica, osim hindusa i masona, verovali u boga neba i zemlje i dalje uporno tvrdili da je naša planeta oaza života u svemiru (tu su tezu najviše zastupale hrišćanske crkve, pošto bi verovanjem u postojanje vanzemaljskog života negirali idealizovanu ličnost Isusa Hrista i njegovu otkupnu žrtvu, a i samu Bibliju, koja ne pridaje nikakav značaj beskrajnom kosmičkom prostranstvu u kome je Zemlja samo mala, beznačajna tačka života), novoverci su propovedali veru u sveprožimajućeg Tvorca; dok su pripadnici starih crkava verovali u večni život na Zemlji, pridavali gotovo idolopoklonički značaj krvi i prolaznom zemaljskom postojanju, i uopšte svemu zemaljskom, Rozenberg je govorio o tome kako je duh superioran u odnosu na materiju, koja čoveka čini običnom životinjom navodeći ga na sebičnost i zlo, čime je objašnjavao mračnu i krvavu ljudsku istoriju; i tvrdio da u svemiru postoje bića mnogo agresivnija od nas, koja šire svoje međuplanetarne imperije na račun manje agresivnih i manje civilizovanih bića, ne isključujući pri tom ni mogućnost njihove invazije i na našu planetu u bližoj ili daljoj budućnosti, čemu su se svi njegovi protivnici grohotom smejali. “Verski rat” je trajao duže od dve i po godine i njegov je kraj bio spektakularan.

Naime, pred sâm kraj 2016. godine, iznenada, na Kabu u Meki pao je nepoznati leteći objekat. Niko nije znao odakle je došao i zašto se srušio baš na to mesto. Na tu lokaciju odmah stižu interventne trupe NATO pakta, zajedno sa naučnicima i novinarima koji obaveštavaju svetsku javnost da se u tom letećem objektu nalazi četrnaest džinovskih guštera. Nastala je višemesečna panika: ljudi su se s razlogom uplašili invazije vanzemaljaca i napuštali su velike gradove; političari-kreature, lutke u rukama vekovnih gospodara sveta, pokušavali su da ih umire ubeđujući ih da je sve pod kontrolom, a da je ovaj usamljeni nepoznati leteći objekat zapravo svemirski brod-lutalica čija je posada bezopasna iako nije sa naše planete; dok Rozenberg pobedonosno izjavljuje da je sve vreme govorio istinu. Muslimani, pak, ostavši bez najvećeg svetilišta i shvativši da su njihovi preci, pa i oni sami, jako dugo bili obični robovi još običnijih ljudskih zabluda, masovno se obraćaju na Rozenbergovu religiju. Njegovi evropski sledbenici, zajedno sa

pobunjenim katolicima i ostalim hrišćanima, na juriš zauzimaju Vatikan. (Time se ispunilo “proročanstvo”, koje su sionski mudraci 1897. godine zapisali u Protokolu broj 17: “Kada dođe vreme da konačno uništimo papski dvor, onda će prst nevidljive ruke pokazati narodima da treba da krenu u pravcu toga dvora. Nas ne mnoge godine dele od momenta potpunog sloma hrišćanske religije; sa drugim religijama ćemo još lakše izaći na kraj...”.) Papa se predaje uz uslov, koji Rozenberg prihvata, da postane kardinal “Hrama trećeg milenijuma” za evropski kontinent. Ostale crkve se pretvoriše u sekte. Izbili su i oružani sukobi, koje su izazvali verski fanatici, očajne pristalice bivših crkava, ali se početkom 2017. godine, po njihovom porazu, u svet vraća mir. I ne samo to. Povratak mira doneo je i uspostavljanje Novog svetskog poretka, koga je 24. juna iste godine, tačno tri veka od osnivanja prve moderne slobodnozidarske lože - “Velike lože Engleske” - proglasila Internacionalna Masonska Konfederacija, sa jednom svetskom vladom, religijom i valutom. (Centar svetske finansijske moći tokom desetih godina dvadeset i prvog veka vratio se iz Amerike u Evropu, pošto se Amerika mnogo istrošila vojnim intervencijama protiv raznoraznih lupeških režima i terorista širom sveta.) Proglas je potpisao predsednik Saveta trinaestorice, do tada najvišeg tela u masonske organizaciji, Suvereni Veliki Generalni Inspektor, Gotlib Bencion (za koga se u najvišim masonskim krugovima govorkalo da je direktan potomak kralja Davida i cara Solomona), prvi predsednik Svetske Konfederacije.

Do kraja 2017. godine Arnold Rozenberg postaje, u domenu religije, vladar celog sveta. Postao je vlasnik gotovo svih starih hramova i bogomolja, koje adaptira i preuređuje, sve stare relikvije prodaje muzejima širom sveta ili zainteresovanim pojedincima; postaje multimilijarder i jedan od dvadeset najbogatijih ljudi na svetu. (Pored prodaje nepotrebnih relikvija i velikog tiraža knjiga, stalni izvor njegovih prihoda predstavlja i članarina koja iznosi deset procenata od ukupnog godišnjeg prihoda svakog člana “Hrama trećeg milenijuma”.)

Izmenivši radikalno stari, on želi da izgradi novi svet, svet u malom kako je to govorio, u kome će ljudi i životinje živeti u harmoniji. Ta mu se želja podudara sa željom da sedište svog hrama iz Pariza prenese na neko drugo mesto. Stoga od Evropske unije, za ogromnu svotu novca, kupuje ostrvo Svetu Jelenu, nameravajući da ga pretvori u minijaturnu vegetarijansku državu. Iste godine raspisuje konkurs za izgradnju pomenutog ostrva na kome učestvuju svi vodeći svetski arhitekti i urbanisti. Svetska Konfederacija dodeljuje mu titulu kneza i priznaje mu državu pod imenom Kneževina Helena, i on odmah prelazi u Džejmstaun, u dotadašnji dvor britanskog guvernera ostrva, imenuje vladu i usvaja Petogodišnji plan za izgradnju svoje četvrte domovine.

Početkom 2018. godine počinje izgradnja aerodroma, dva i po kilometra daleko od obale ostrva, pod uglom od devedeset stepeni u odnosu na Džejmstaun, na velikom nasipu, po ugledu na japanski aerodrom “Kansai international airport”, sagrađen devedesetih godina prošlog veka, sa mostom koji treba da ga povezuje sa obalom na kojoj počinje izgradnja velike luke. Na drugoj strani ostrva, sto osamdeset stepeni u odnosu na Džejmstaun, počinje izgradnja Helensburga, novog velikog grada. Gradi se i ogroman dvorac iznad njega, na polovini puta do vrha ugašenog vulkana, na čijim padinama izvire rečica koja se pregrađuje branom i tako nastaje veštačko jezero poviše grada; voda koja ističe iz njega stvara pravu reku koja teče sve do male brane na njenom ušću u okean. U ovom grandioznom graditeljskom poduhvatu učestvuju mnoge ugledne svetske građevinske kompanije. Investitor ovog velikog posla je Arnold Rozenberg,

vrhovni sveštenik i knez, koji uspostavlja diplomatske odnose sa svim zemljama sveta i prema planu konstantno naseljava svoje ostrvo ljudima svih rasa, naroda i zanimanja, koje vezuju dve stvari: religija i vegetarijanski način ishrane. Arnold se potpuno predaje izgradnji svog ostrva i u njegovom se životu do 2024. godine ne događa ništa značajnije, ako se zanemari to što je 2021. magistrirao, a 2023. doktorirao filozofiju na pariskoj Sorboni.

Godine 2024. Kneževina Helena je najmodernija, najlepša i najnaprednija država na svetu. Sa vrha planine Rozenberg (čija je vulkanska kupa ispunjena sa obale dovedenom morskom vodom, oko čijih su stenovitih plaža podignuti bungalovi, a tu je i televizijski toranj) vidi se celo ostrvo koje ima 400000 stanovnika. Sa jedne strane ostrva na njemu leži stari grad Džejmstaun, sa tvrđavom u kojoj je dvojnik Napoleona I Bonaparte bio zatočen u periodu između 1815. i 1821. godine, malim živopisnim ulicama koje su zadržale svoj stari izgled i bivšim koncentracionim logorom za zarobljenike iz Burskog rata 1899-1902, sa dosta novih objekata i jedva deset hiljada stanovnika, uglavnom starosedelaca. Sa druge strane, na ostrvu leži Helensburg, veliki i glavni grad, ponos ostrva, kroz čiju sredinu protiče reka (koja izvire u gustoj park-šumi što okružuje vulkansku planinu Rozenberg, a koja je prepuna egzotičnog biljnog i pitomog životinjskog sveta), zatim se uliva u neveliko veštačko jezero koje čuva mala lučna brana kroz čiju se sredinu višak vode u obliku minijaturnog vodopada sliva u reku široku oko sto metara; ona teče sve do blizu obale gde se, preko još manje brane u obliku još manjeg vodopada, uliva u okean. Veliki ostrvski bulevar zatvara krug oko ostrva i sa ostalim dvosmernim ulicama čini saobraćajnu putnu mrežu koju koriste pešaci, automobili i sedam autobuskih linija. Stambene i poslovne zgrade, sagrađene od čelika i stakla, razbacane su po gradu i podignute u visinu, dok su zgrade u centru grada zbijene i imaju dekorativno obrađene fasade. Na svim administrativnim zgradama vioro se plavo-ljubičasto-crvene trobojke, državne zastave. Na njihovim ulazima nalaze se grbovi, štitovi-trobojke, nad kojima ponosno stoje kneževske krune, a ispod njih se nalaze mali pergamenti sa datumom kad su portugalski moreplovci otkrili ovo ostrvo: 21. V 1502. Grad ima sve vrste škola; univerzitet, mnoštvo muzeja, galerija, koncertnih i sportskih dvorana; hramova, parkova i zelenih površina; kockarnica, brojnih velikih svetskih hotela, lociranih pored obale okeana čije su plaže pune turista, i onih manje poznatih, razbacanih po celom ostrvu; kao i mnogih drugih objekata. Turisti na ovo ostrvo stižu uglavnom avionima, koji sleću na veliki savremeni aerodrom, vidljiv i sa obala Džejmstauna i Helensburga, ali za sve njegove stanovnike nečujan, zatim autobusima ili taksijima prelaze preko dugačkog mosta koji ga povezuje sa ostrvom, prolaze pored velike luke u koju uplovljavaju i iz koje isplovljavaju brodovi iz celog sveta koji prevoze pretežno hranu, i to vegetarijansku hranu, tako da svaki turista odmah shvata da će dok boravi na ostrvu biti vegetarijanac. Svaki drugi prolaznik na ulicama Helensburga je turista. Stanovnici ovog ostrva žive od ugostiteljstva i turizma. Svoje preminule rođake sahranjuju tako što nakon kremacije tela pepeo odlaze u urnu koju odnose na groblje, zapravo u jednu zgradu sličnu muzeju, gde je polažu u jednu od mnoštva ladica na kojima se nalaze osnovni podaci o pokojniku, a ispred kojih rodbina preminulih pali sveće. Izvor električne energije je mala električna centrala koja koristi rudu boraks, izum s početka veka; za vodosnabdevanje služi veštačko jezero, a kanalizacioni otpaci se posebnim dugim cevima odvođe daleko na okeansku pučinu. Ostrvo ima svega dve stotine policajaca. Kneževina ima vladu, senat i ministarstva za sve oblasti društvenog života.

Vrhunac Rozenbergove karijere nastupio je 2025. godine. Zbog toga što je ujedinio narode i prekinuo dugu tradiciju verskih ratova, u svojoj četrdeset i osmoj godini života dobio je Nobelovu nagradu za mir. Slede titule počasnog doktora na univerzitetima širom sveta.

Iste godine prestaje da vodi nemiran ljubavni život. Na jednom banketu u Parizu upoznaje Dominik, kćerku jednog uglednog francuskog industrijalca, devojku dvadesetak godina mlađu od sebe, u kojoj u svemu prepoznaje Eloizu. Oboje se zaljubljuju na prvi pogled. Rozenberg je odvodi na ostrvo, bez namere da se njome oženi. Otkako su njih dvoje ljubavnici, Arnoldov život i pored svakodnevnih obaveza postao je smireniji, tako da se u slobodno vreme ponovo bavi pisanjem. Njegova ljubavnica Dominik i dalje želi da mu postane supruga i tako stekne titulu kneginje, i od toga ne odustaje ni sada, polovinom 2026. godine, kada skoro ceo svet smatra da je besmisleno razmišljati o budućnosti, jer budućnost ne postoji.

V

DOMINIK već uveliko spava, a Arnoldu kroz glavu struje sva životna sećanja. Drema mu se, ali mu se ne ustaje sa fotelje.

Najednom zazvoni telefon, prekide mu razmišljanja i budi mu ljubavnicu. Nenaviknut na iznenadne noćne pozive, sa ljutitim izrazom lica on skoči sa fotelje i mahinalno podiže slušalicu.

- Vaše Visočanstvo, - začu se uzbuđen glas sa druge strane žice - ovde komandir obezbeđenja. Izvinite što vas uznemiravam, ali jedan gospodin želi da vas vidi. Kaže da je hitno. Upao je automobilom u dvorsko dvorište. Uznemiren je, govori o nacistima i nekakvoj zaveri...

- Da li ste ga pretresli? Ispitali? - upita Arnold.

- Da. Gospodin ima brazilska dokumenta i ravno sto dvanaest godina. Došao je iz Brazila da bi razgovarao sa vama. Ispitujemo ga već trideset minuta. Sve vreme pominje neonaciste. Evo sada bunca nešto na nemačkom.

- Odmah dolazim! - povika Arnold i spusti slušalicu.

- Šta se događa? - nervozno mu dobacuje Dominik protežući se. - Arnoldo, šta?...

Ne čuvši drugo pitanje svoje ljubavnice, on navuče ogrtač preko tanke svilene pižame i istrča iz kneževske sobe. Spusti se niz stepenice i brzo kao gepard stiže u centralni hol dvora.

- Pozovite dvorskog doktora! - povikao je čim se zaustavio pored klavira koji stoji kraj same ograde mermernog stepeništa. - Smesta!

Nedaleko od klavira, pored velikog kineskog paravana, na jednoj fotelji salonske barokne garniture oko koje je stajalo pet-šest naoružanih ljudi, sedeo je starac širom otvorenih očiju. Izbezumljeno je gledao u pravcu stepeništa i tresao se. Lice mu je iznureno i blede; izgledao je kao živi leš.

Pred Arnolda stade komandir obezbeđenja, pokloni mu se i reče mu vojničkim glasom:

- Vaše Visočanstvo! Pre tridesetak minuta ovaj stari gospodin je automobilom porušio kapiju i ušao u dvorski vrt. Automobil je vlasništvo jedne agencije iz luke i

iznajmljen je u toku noći. Nije nam pružio otpor dok smo ga privodili. Bio je nenaoružan. Imao je samo lična dokumenta i mobilni telefon. Sve vreme nam ponavlja istu priču. Došao je iz Brazila samo da bi vas video i lično vam preneo neku važnu poruku.

- Niste ga valjda tukli? - upita ga Arnold.

- Ne kad smo videli koliko mu je godina.

- Dovedite ga u mali salon kad se oporavi, ako se uopšte oporavi - naređuje mu Rozenberg, uzima posetiočeva dokumenta i, dok njemu prilazi dvorski doktor, odlazi u salon.

U toj samo po imenu maloj dvorskoj prostoriji Arnold provodi dobrih dvadesetak minuta šetajući od zida do prozora i razmišljajući o onome što je malopre čuo. Misli su mu bile brze i nemirne. Od same pomisli na neonaciste i neku njihovu terorističku akciju dizala mu se kosa na glavi. A kad god bi bacio pogled na savršeno mirno lice stodvanaestogodišnjeg Nemca, koje ga je gledalo sa fotografije iz lične karte, njegov je strah postajao još veći.

Momci iz dvorskog obezbeđenja uskoro uvedoše starca, koji se oslanjao na svoj štap, u mali dvorski salon, i smestiše ga na jednu sofuu.

- Vilhelm Rojter? - reče Rozenberg pošto ostadoše sami u salonu, nakon pola minuta grobne tišine.

- Da - odgovori nezvani gost na tečnom nemačkom. - Bivši oficir Vermahta, bivši agent zapadnih obaveštajnih službi.

Starac za par minuta ispriča ponešto o sebi, a zatim mu reče da je iz Brazila došao privatnim avionom pošto se nedelju dana dvoumio da li da to učini. Takođe mu je, ukratko, ispričao kako su ga posetili neonacisti.

Arnold mu je postavljao pitanja, interesovao se za detalje, ali ne dobivši konkretne odgovore kazao mu je:

- Gospodine Rojter, vi ste mogli da umrete na putu ili pri nasilnom upadu na moj posed. Mogli su da vas ubiju moji ljudi. U svakom slučaju rizikovali ste život da biste mi doneli neke informacije koje možda nisu tačne.

- Sve što sam vam rekao je potpuno tačno. Moj život nije bitan. Ja imam preko sto deset godina i mogu da umrem ovog trena; važna je budućnost čovečanstva...

Malo je zastao, da bi se nakašljao, i odmah nastavio:

- Važna je budućnost čovečanstva. Nacizam je veliko zlo...

- Kažete, dakle, da treba da odaberu novog Hitlera i da se spremaju da osvoje ceo svet?

- Da. To znači da Zemlji ne pretil uništenje tokom nastupajuće konjunkcije planeta i da oni znaju za to... Oni kuju zaveru. Pa to je onda dvostruka zavera.

- Dvostruka zavera? - nasmeja se Arnold.

- Da. Glavna je masonska zavera... Znaite, gospodin Isus Hrist, koga vi nazivate vanzemaljcem, rekao je svojim apostolima da će tokom sudnjeg dana cela Zemlja da se tresu i da ko želi da se spasi beži u šumu. Poznato je da u šumi ne može doći do pucanja površinskih slojeva zemlje zbog korenja drveća i kohezije tla... Godina mog rođenja je, u svemu ovome što vam pričam, veoma važna. Vidite, kad su Vavilonci 607. godine pre nove ere razorili Jerusalim, prorok Danilo je rekao da počinju takozvana "vremena paganaca" koja treba da traju "sedam vremena", što iznosi 2520 dana...

- ...1260 dana jesu "tri i po vremena" i taj se podatak nalazi u dvanaestom poglavlju "Otkrovenja", u četrnaestom stihu - nastavi Arnold. - Za toliko malo vremena

ništa se značajno nije dogodilo i bilo je jasno da je značenje Danilovog proročanstva simbolično i da se zapravo misli na 2520 godina. Toliko godina nakon 607. godine pre naše ere pada u godinu 1914, kada je počeo Prvi svetski rat. Armagedon je trebalo da nastupi kad izumru svi oni ljudi koji su videli događaje iz te godine ili u najmanju ruku generacija rođena 1914. Ali to se nije dogodilo ni krajem prošlog ni početkom ovog veka.

- Ja sam verovao da će Armagedon nastupiti po završetku rata u Bosni, polovinom devedesetih godina prošlog veka, kad su moji vršnjaci prešli osamdesetu. Tada sam se preselio u Brazil, ubeđen u to da sam u šumama oko Brazilije potpuno bezbedan. Oskar Nimajer je nije slučajno sagrađio na takvom terenu...

- Verovali ste...

- Verovao sam da neko do detalja ispunjava sva biblijska proročanstva, da se time bavi neki poseban masonski red... U Bosni je 1914. sve i počelo: atentat u Sarajevu, pa Prvi svetski rat... Znamo da je svet počeo naglo da se razvija i napreduje posle tog rata: nauka i tehnologija; broj stanovnika se za tri decenije gotovo udvostručio; pa Drugi svetski rat i nuklearna era; pa kosmičko doba i čovek u svemiru; pa skoro pet i po milijardi stanovnika na našoj planeti kad je okončan rat u Bosni... Krug je bio zatvoren: tamo gde je počelo, tamo se i završilo. Ali ništa.

- I, šta mislite, koji to masonski red ispunjava biblijska proročanstva?

- B'Nai B'Rith. Jevrejski nacionalni red "Sinovi zaveta". Oni su Hitlera doveli na vlast i gurnuli šest miliona svojih sunarodnika u njegove gasne komore, samo zato da bi posle rata stvorili državu Izrael i da niko ne bi smeo da govori protiv njihove zavere. Oni su napisali i "Protokole sionskih mudraca". Čitajući Protokole, imao sam utisak kao da čitam nastavak nekih proročkih knjiga iz Biblije.

- Ma kakvi Protokoli! Ta knjiga je falsifikat!

- Falsifikat čega?... Šta je original?...

- Loše sam se izrazio. Ona je poturena Jevrejima od strane tajne policije carske Rusije u vreme neposredno pred Oktobarsku socijalističku revoluciju, da bi ih okrivila za ruski građanski rat za koji se znalo da će ubrzo izbiti. Ja vas uveravam u to da niko ne ispunjava biblijska proročanstva. Sama Biblija je obična zbirka kanonskih knjiga, prepuna nerazumljivih poetskih etapa koje se mogu tumačiti na više načina, a ljudi su spremni da olako poveruju u nešto što ne razumeju. Ne postoji nikakva masonska zavera. To je obična laž. Propaganda katoličke crkve iz vremena Francuske buržoaske revolucije. A što se tiče te vaše "neonacističke zavere", ne znam šta da vam kažem... Najradije ne bih poverovao u to...

- Verujte mi, Arnolde. Verujte mi. Pretpostavljam da su u Paragvaju ili Argentini. Pripremaju pravu pravcatu osvetu za poraz iz 1945.

- I šta vi hoćete od mene? Šta ja sada treba da uradim? Šta?...

- Vi ste jedan od nekoliko stotina najmoćnijih ljudi na svetu. Možda možete da obavestite Svetsku vladu.

- Ali kako?! Gde su mi argumenti?! Sve ovo ste mogli da mi javite i na neki drugi način, a ne da preletite pet hiljada kilometara!

- O bože! - uzviknu iznenada Rojter. - O ne!

Desnom rukom je uhvatio kragu košulje i jednim ne baš brzim potezom oslobodio vrat. Počeo je da kašlje i da se guši. Arnold je, ne oklevajući, iz istih stopa pozvao doktora.

- Her Rozenberg, - reče Rojter boreći se sa dušom - morate sprečiti neonaciste da porobe čovečanstvo... u vašim je rukama... morate...

Prestao je da govori, da kašlje, da diše... Doktor, koji je kasno stigao, klimnuo je glavom i Rozenbergu je postalo jasno da od svog nezvanog gosta više ništa neće saznati.

- Iznesite ga! - povika Arnold. - I otarasite se njegovog leša!

A komandiru obezbeđenja je dobacio:

- Zanimljiv starac. Nije mi jasno zašto je preleteo tolike kilometre da bi mi ispričao nešto što se događa samo u njegovoj glavi. I još da umre u mom dvoru. Ceo svet je poludeo, zar ne?

Komandir obezbeđenja klimnu glavom u znak odobravanja i potrudi se da Rozenberg ostane sâm u salonu.

Ostatak noći, vrhovni sveštenik proveo je šetajući od zida do prozora i razmišljajući o svemu što je čuo od nezvanog gosta.

V I

NA JUGOZAPADU afričkog kontinenta, oko dvesta kilometara severoistočno od luke Lideric, u podnožju planinskog vrha Aruab, u pustinji Namib u Namibiji, ispred najveće barake jednog napuštenog rudnika dijamanata, okupljali su se ovog toplog junskog dana automobili koji su dolazili iz raznih pravaca, najviše sa primorja ili iz glavnog grada Vindhuka. Iz njih su izlazili svečano odeveni neonacisti. Svi su oko leve nadlaktice nosili crvenu traku sa belim krugom i crnim kukastim krstom.

Tačno u podne, velika dvorana koja se nalazi duboko pod zemljom bila je prepuna. Na na brzinu montiranim klupama sedeli su, od prvog do poslednjeg mesta, potomci nekih najviših funkcionera Trećeg Rajha izbeglih 1945. u Južnu Ameriku. Sad su se svi našli na jednom mestu. Među njima je, istina u malom broju, bilo i dečaka i devojčica odevenih u uniforme Hitlerove omladine. Žagor koji je dotle ispunjavao ovu veliku prostoriju nestade kad na binu izađe desetak ljudi; neki od njih su naoružani. Svi ustadoše, stadoše mirno i nakon intoniranja nemačke himne sedoše. Za govornicu stade jedan mladić, pozdravi sve prisutne i počeo da govori:

“Okupili smo se na ovom mestu koje su napustili rudari pošto su sa njega odneli poslednji dijamant i predali ga u ruke Jevrejima, današnjim vladarima sveta, 137 godina i pedeset dana otkako je u austrijskom gradu Braunauu na reci In rođen najveći Aleman svih vremena. Na žalost, on nije uspeo da osvoji celu Evropu i ostvari vekovni alemanski san.

Ali ako se radi uporno i precizno, svaka se greška može ispraviti. Još jedan naš sin, Jozef Mengele, stvorio je genetskim putem - kloniranjem, devedeset i četiri nova Firera. Malo smo zakasnili, jer je prošlo mnogo vremena otkako smo ih poslali u svet da bi nam se vratili upravo onakvi kakvi su nam potrebni.

Dame i gospodo, tri nova Firera su pred nama. Mi imamo težak zadatak: treba da od njih trojice odaberemo jednog.

Dozvolite mi da vam predstavim sva tri kandidata.”

Po završetku ovog kratkog ekspozea, pred govornicu stadoše tri čoveka. Ono što im je bilo zajedničko jeste njihov fizički izgled - svi su izgledali kao Adolf Hitler u prvim godinama Drugog svetskog rata, samo što nisu nosili brkove. Bili su obučeni u uniforme koje su im davale elegantan izgled.

Prvi, najstariji i najsličniji pravom Hitleru imao je pedeset i tri godine i došao je iz Francuske. Drugi je imao pedeset i jednu godinu i došao je iz Švedske. Treći je imao četrdeset i devet godina i došao je iz Holandije.

Prvo su se sva trojica predstavila vidno uzbuđenoj publici ispričavši joj kako su saznali za svoje poreklo i stupili u kontakt sa neonacistima. Zatim su pred publikom, koja je ujedno bila i žiri, radili kraće testove i odgovarali na pitanja vezana za život i delo Adolfa Hitlera. Bili su nemilosrdni jedni prema drugima. Firer Šveđanin i firer Holandanin su čak, u nekim trenucima, zajedno nastupali protiv firera iz Francuske, govoreći kako arijevski vođa ne može da bude neko ko je odrastao u romanskoj zemlji. Ali on je uspešno odbijao njihove napade činjenicom da su sva trojica nastala od krvi jednog čoveka.

Agitacija je bila duga, žestoka i zamorna, moglo bi se reći i bezuspešna, sve dotle dok se firer "Francuz", iskoristivši trenutak tišine, nije obratio publici:

- Znamo da je Adolf Šiklgruber Hitler rođen 20. aprila 1889. godine!

Publika je potvrdila.

- On je rođen u godini bivola po kineskom horoskopu! A ja sam rođen 1973, takođe u godini bivola! Pored toga, ja sam građevinski tehničar, moler i soboslikar, kao i Adolf Hitler!

Publika, gotovo hipnotisana ovim rečenicama, naglo ustaje, podiže desne ruke uvis i pozdravlja svog vođu:

- Heil Hitler! Heil Hitler!

Dvojica njegovih rivala, zatečeni iznenadnom akcijom svog protivnika, pokušашe nešto da kažu, ali njihov glas ne stiže do publike.

- Izabrali ste pravog čoveka za vođu svih Arijevaca! - povikao je novi Hitler čim je došao do reči.

Pogledao je najbliže stražare, naoružane mladiće koji su dotle bili mirni i neprimetni, i rekao im:

- Postoji samo jedan firer!

Palac desne ruke okrenuo je nadole. Oni bez razmišljanja ispališe nekoliko hitaca u njegove protivkandidate, oboriše ih na pod i iznesoše iz prostorije.

Žan Pol Bugenvil, novi firer, ugledao je ovaj svet 20. aprila 1973. godine u Mengeleovoj laboratoriji, u jednoj džungli u Paragvaju. Iste ga je godine usvojio jedan bračni par sa juga Francuske koji nije mogao da ima decu. (Svi Hitlerovi klonovi su se tajnim kanalima kretali prema Evropi i Severnoj Americi.) Dete je odrastalo uz veliku ljubav i pažnju "svojih roditelja", u materijalnom izobilju, izolovano od vršnjaka, od kojih se mnogo razlikovalo. U četrnaestoj godini "otac" mu je poginuo "nesrećnim slučajem". Sa petnaest godina napušta "majku" i odlazi na školovanje u Marsej, da se nikada više ne vrati kući. U novoj životnoj sredini, zbog svog fizičkog izgleda i datuma rođenja, dobija nadimak Hitler i dugo ga nosi kao deo sebe. Iako se u početku protivio, kako je vreme odmicalo i kako je učio (najlakše je učio nemački jezik), upoznavši se sa astrologijom i učenjem o reinkarnaciji duše, počeo je da živi u sumnji da je baš on reinkarnirani Hitler. "Zašto mi svi ljudi koji me upoznaju kažu da ličim na Hitlera?",

pitao se mladi Žan Pol. “Za to sigurno postoji dobar razlog. Mala je mogućnost da se tu radi o koincidenciji. Da li sam ja u stvari on?” I na kraju je ubedio sebe u tu tvrdnju. Ali tek tada su nastali pravi problemi: dok su mu drugi ljudi davali nadimak Hitler - to nikome nije smetalo; ali kad je on sâm sebe počeo tako da naziva - to je već bilo nešto drugo. Zbog takvog svog uverenja dva puta je bio privremeno otpuštan iz vojske, da bi najzad bio oslobođen vojne obaveze i upućen na nekoliko psihijatrijskih klinika gde se skoro godinu dana bezuspešno lečio. Uspeo je da izbegne doživotni boravak u ludnici zbog toga što “njegova bolest ne predstavlja nikakvu opasnost po okolinu”. Radio je kao moler, soboslikar i tehnički crtač. Vremenom je postajao sve usamljeniji, otuđeniji i bezosećajniji. Iznenađujuća smrt “majke”, krajem prošlog veka, zadala mu je poslednji i konačni emotivni udarac. Sa ljudima je kontaktirao samo poslovno. Nikad se nije ženio. Svog ubeđenja - da je arijevska mesija - nikada se nije odrekao. U njegovom mozgu su se stalno rađale nove i nove ideje. Skoro trideset godina pokušavao je da stupi u kontakt sa neonacistima. Ti pokušaji bili su uzaludni sve do nedavno, kada je konačno pronašao ljude koji su poverovali u veći deo njegovih priča, i kada je saznao da nije reinkarnirani Adolf Hitler, već njegova savršena kopija.

I tako je pedesettrogodišnji Žan Pol Bugenvil, jedan običan, doduše mnogo ekscentričan građanin Francuske i Evrope, u jednom trenu ostvario svoj životni san. Ponosno je stajao pred ljudima koji su ga izabrali za vođu, ćutao i u njima izazivao nestrpljenje, kao pravi Hitler pred svoj istorijski govor 30. januara 1933. godine, kad se dokopao vlasti; stajao je i čitav jedan predugi minut svojim oštrim pogledom sekao publiku, da bi najednom počeo da govori, polako, pa sve brže i brže:

“Nadam se da ste srećni što ste za svog vođu odabrali pravog Hitlerovog naslednika, na ovom komadu zemlje koji je bio naš od 1885. do 1915. godine; na komadu zemlje za koji su nam u borbi sa plemenom Herero, u kaznenoj ekspediciji kod Vaterberga 1904, kao i u borbama sa ostalim Bantu plemenima do 1908. godine, poginuli najbolji alemanski sinovi; na komadu zemlje koju su nam oteli Jevreji i do 1989, kad su ga napustili, iskoristili sva njegova rudna bogatstva!

Svi mi dobro znamo šta se u poslednje vreme događa na našoj planeti! Kao i u prošlom veku iza svega stoje Jevreji! Setite se samo “Protokola sionskih mudraca”! Odabrana jevrejska gospoda sastala se na Prvom cionističkom kongresu u Bazelu 1896. godine; da bi se, ponovo u Bazelu, 1897. godine sastala 24 puta i dogovorila da spretnim političkim, propagandnim i finansijskim delovanjem, revolucijama, prevratima i svetskim ratovima, zajedno sa masonima, unište hrišćansku civilizaciju i uspostave svoju vladavinu - Novi svetski poredak! I on je tu! On živi već devet godina! I što je najgore, Jevreji su iskoristili svoje bivše neprijatelje za jedan takav poduhvat! Zar je baš Austrijanac, Arnold Rozenberg, morao da stvori tu novu, sinkretizovanu svetsku religiju?!

Padom Vatikana mi smo izgubili velikog saveznika i danas praktično ne postoji niko ko bi mogao da se odupre Jevrejima! Ceo svet je u njihovim rukama!

Ali ja se ne bih više zadržavao u prošlosti!

Nemoguće je uspostaviti svetsko jedinstvo! Rase i narode uvek će deliti ogromne razlike!

Budućnost mora da pripada nama - Arijevcima!... Sada nam se pruža prilika koju dugo nismo imali i ne smemo je propustiti!... Ja ne verujem ni u kakve kosmičke

poremećaje! Ova planeta postojaće još dugo i na njoj će i dalje živeti ljudi!... Onaj ko preživi konjunkciju planeta moraće da se pokori nama - Arijevcima!...

Prvo što moramo uraditi - i to smesta - jeste da zadamo konačni udarac Jevrejima! Njihova zavera mora da padne u senku naše zavere! Reakcija je uvek jača od akcije! Dok se Jevreji budu snašli - ceo svet će biti naš!

Ja vam danas na ovom mestu obećavam svetlu budućnost u okviru Četvrtog Rajha! Za kratko vreme stvorićemo imperiju u kojoj će biti mesta samo za Arijevce! Za ostale rase i narode naši potomci saznaće proučavajući istoriju!

I šta da vam kažem na kraju osim: danas Namibija, sutra ceo svet!”

Završivši govor, firer je podigao desnu ruku u znak pozdrava i glasno izgovorio: “Sieg!” Svi prisutni ustadoše i otpozdraviše ga sa: “Heil!” Celu prostoriju ispuniše pozdravi: “Sieg!”- “Heil!” - “Sieg!” - “Heil!”

Pozdrave je polako zamenila nemačka barokna muzika. Skoro svi posetioци ovog malo neobičnog skupa počеше da se razilaze. Svako je odlazio do svog automobila i vraćao se tamo odakle je došao. Hitler je napustio dvoranu i sa najbližim saradnicima, koje je tek upoznao, krenuo u obilazak “Vučje jame”, kako su nazvali ovu tajnu neonacističku vojnu bazu.

Do večeri su obilazili “Vučju jamu”. Upoznavali su firera sa vojnim potencijalom ovog bivšeg rudnika dijamanata. To je najveća neonacistička vojna baza u Namibiji i na svetu. Sagrađena je od 2017. do 2021. godine, u periodu kada su se nakon pada katoličke crkve i jezuita - vekovnih vladara Paragvaja - svi neonacisti tajno doselili u Namibiju, gde ih je u pozamašnom broju bilo i pre toga. Baza poseduje veliki broj prostorija za različite namene, počev od skladišta za hranu, oružje i municiju; od spavaćih i radnih soba bez prozora za neonacističke funkcionere, spavaona za hiljadu i po vojnika, pa sve do energetskih postrojenja koja od rude boraks proizvode električnu energiju. Baza poseduje čak i minijaturni kosmodrom, koji tek treba da u orbitu Zemlje pošalje svoju prvu svemirsku letelicu. Opremljena je najsavremenijom kompjuterskom i satelitskom tehnikom, kao i uređajima za ometanje satelita, tako da niko u spoljnom svetu ne zna da ona postoji. Na aerodromskoj pisti, duboko pod zemljom, nalazi se pedesetak najmodernijih helikoptera i aviona - transportera, bombardera i lovaca - a tu su i džipovi, tenkovi i vojni transporteri. Baza je naoružana raketama tipa “zemlja-zemlja”, raketama sa nuklearnim glavama i raketama napunjenim hemijsko-biološkim agensima. Ako bi kojim slučajem bila napadnuta, tu je protivavionska odbrana; zaštićena je i od moguće eksplozije atomske bombe u njenoj blizini. Pored vojnika, osoblje baze sačinjavaju i malobrojni naučnici, po ubeđenju neonacisti. Pored ove, u Namibiji postoji još jedanaest manjih neonacističkih vojnih baza za koje vlada ove države ne zna.

Upoznavši celu bazu, firer je vidno uzbuđen i fasciniran činjenicom da je sva ta vojna sila samo njegova sazvaо sastanak dvanaestorice najbližih saradnika. Sastanak je prvi zvanični, istina tajni, skup trinaestorice vodećih nacista od Drugog svetskog rata. Na njemu novi Hitler treba da u konturama iznese svoj plan za osvajanje sveta. I to je i učinio, uz povremene komentare svojih saradnika, najbolje što je umeo, a umeo je. Prostorija u kojoj su zasedali bila je mala i izolovana, tako da ih niko od osoblja baze nije mogao ometati. Sedeli su za velikim okruglim stolom i diskutovali do kasno u noć.

Hitler je prvo govorio o tome kako bi do konjunkcije planeta trebalo izazvati još veću paniku, naročito u velikim gradovima. Paralelno s tim, po planu, treba u svim

alemanskim zemljama - Nemačkoj, Austriji, Švajcarskoj - širiti neonacističku propagandu, pogotovo među mladima koje treba regrutovati kad se planete razidu. Panika treba da bude maksimalna, a to uključuje i lansiranje tri satelita čija će posada izvršiti desant na sve tri međunarodne orbitalne stanice, odakle će potom da uništava ili krade, po potrebi, sve ostale satelite; treba porušiti sve kosmodrome i tako onemogućiti otpor sa Zemlje; treba vršiti terorističke napade na kasarne i vojne baze koje vojnici još nisu napustili; a plan je uključivao i upotrebu biološkog i nuklearnog oružja.

- Uništićemo jevrejsku civilizaciju! - histerisao je Hitler uživajući u nagoveštaju predstojećeg orgijanja po svetu. - Prvu atomsku bombu bacićemo na Njujork, na to prljavo jevrejsko gnezdo! Atomske bombe bacićemo još i na Moskvu i Peking! Na ostale velike gradove bacićemo biološko oružje!...

Prema Hitlerovom paklenom planu najviše zla treba naneti Severnoj Americi, Aziji i Africi.

- Amerika je dva puta u prošlom veku stala na pogrešnu stranu i najviše doprinela našem porazu! - vikao je Hitler. - Ovog puta porazićemo mi nju!... Sve žute mrave i crne majmune potamanićemo biološkim oružjem! Zarazićemo sve velike azijske i afričke gradove najgorim bolestima! Istrebićemo stanovništvo ta dva kontinenta! Ostaće pusta cela Afrika! Kina! Indija! Pakistan! Indonezija! Izrael! Turska! Arabija!...

Prema planu, u Evropi treba istrebiti sve nearijevske narode: raketama bombardovati sve veće gradove na Pirinejskom, Apeninskom i Balkanskom poluostrvu, kao i dva najveća evropska grada - London i Pariz.

- Grad svetlosti pretvorićemo u grad tame! - uzvikivao je Hitler sa velikom mržnjom prema zemlji u kojoj je odrastao.

Nemačku, Austriju, Švajcarsku i nordijske zemlje prepustio je ćudima prirode, a Slovene odredio za sluge koje će nakon konjunkcije planeta izgraditi germansku Evropu.

Što se tiče Australije, budući da se svi njeni veliki i veći gradovi nalaze na obalama mora i okeanâ, i taj kontinent je prepustio ćudima prirode u nadi da će njeno stanovništvo nastradati od velikih morskih talasa. To očekuje i Kneževinu Helenu.

Južna Amerika je pošteđena razaranja, jer je njeno stanovništvo pretežno neuko, neborbeno i bez ikakvih ideala, i kao takvo je idealno za radnu snagu koja će izgraditi novi, arijevski svet.

Sve ovo treba uraditi pre konjunkcije planeta, a onda preostalom stanovništvu objaviti veličanstvenu vest: novi Adolf Hitler je vaš gospodar, vi ste njegovi podanici.

- Računam da će do konjunkcije planeta našom žestokom akcijom biti ubijeno oko šest milijardi ljudi! - pretpostavljao je firer sa zadovoljnim izrazom lica. - Od preostale dve milijarde neka konjunkciju preživi sedamsto miliona! Oni će biti naši robovi! Svi osim Alemana, a ostaće nas oko pedeset miliona, biće sterilisani i neće imati potomstvo! Broj Alemana povećaćemo kloniranjem! Za dvadeset godina, kad stasa prva generacija kloniranih Alemana, imaćemo planetarnu Arijevsku Imperiju! Ona neće postojati samo hiljadu godina, kako je to tvrdio firer iz prošlog veka! Ona će živeti koliko i naša planeta, jer neće imati protivnika!

Po pitanju religije kojoj će pripadati te buduće generacije arijevac, Hitler je smatrao da treći milenijum treba da pripada njegovom hramu, pa ma kakav on bio.

- Hoću Arnolda Rozenberga za saveznika! - naredio je svojim saradnicima. - Potrudite se da što pre bude ovde! On je čistokrvni austrijski Aleman! I bez obzira na to šta je dosad radio, nama je preko potreban!

Po pitanju vanzemaljaca, i njihovog mogućeg mešanja u ljudske sukobe, Hitler je bio kategoričan:

- Oni se nikad nisu mešali u ljudske obračune! Vanzemaljci će biti neutralni! Bili su neutralni i 2016!

Razmatrajući mogućnost da budu provaljeni, Hitler je hladnokrvno konstatovao:

- Koliko su pametni, Jevreji su isto toliko i glupi! I ako saznaju za nas, pomisliće da se nalazimo u Novoj Švapskoj Zemlji na Antarktiku ili da smo u Paragvaju!

Privodeći sastanak kraju, svi njegovi učesnici rezimirale odluke koje su doneli i zakazaše sledeći sastanak za naredni dan, kad bi trebalo detaljnije raditi na detaljnijim planovima.

- Jevreji su uspostavili svetsku vladavinu! - rekao im je Hitler na rastanku. - Ali naša zavera će zaseniti njihovu, jer će biti izvedena munjevitom brzinom!

Kad su se svi razišli i kad je Hitler ostao sâm za okruglim stolom pored koga se nalazio veliki monitor sa elektronskom mapom sveta i crvenim i žutim tačkama razbacanim po njoj, on ju je namršteno pogledao, kiselo se nasmejao i prošaputao:

- Jedva čekam da ceo svet bacim pod svoje noge!

VII

U NAJVEĆEM američkom gradu, u najstrožem centru Menhetna, u velikoj salonskoj prostoriji na vrhu jednog nebodera, u strogoj tajnosti u odnosu na spoljni svet, na vanrednom sastanku, okupili su se najmoćniji masoni, do nedavno tajni vladari sveta - Savet trinaestorice. To nije njihov prvi sastanak otkako je objavljena vest koja je uspaničila čovečanstvo, ali je svakako jedan od važnijih, jer će sve odluke koje na njemu budu bile donete izglasati Vlada Svetske Konfederacije.

Ritualno pozdravivši dvanaestoricu svojih najbližih saradnika, trinaesti član Saveta, ujedno i njegov predsednik, Gotlib Bencion, seo je za dugačak pravougaoni sto sa čije je obe strane sedelo po šest članova Saveta.

- Draga braćo - rekao im je. - U ovom beskrajnom kosmičkom prostranstvu stanuje najuzvišenija samosvesna energija koju nazivamo Veliki Arhitekta. I premda je ona i moćna i graditeljski raspoložena, ne može i neće nam pomoći da dočekamo 26. jul ako se sami ne potrudimo da spasemo svoje živote i sve ostalo što se može spasiti. Ovaj svet u koji smo sišli sa božanskih visina, prolazeći kroz sedam sfera i skupljajući usput nečistoću sa kojom se uspešno borimo od onog dana kad smo položili zakletvu i svečano ušli u naše lože, mesto je krajnosti i stalnih prijatnih i neprijatnih iznenađenja. Kad smo nedavno konačno uspostavili dugo očekivani Novi svetski poredak, niko od nas nije mogao ni da zamisli šta će se dogoditi za svega devet godina. Sada nam preostaje još samo da ispunimo Zavet naših predaka i da spremno dočekamo ovu konjunkturu.

To je i bila glavna tema ovog sastanka, razbijena u trinaest tačaka dnevnog reda. Diskutovali su svi članovi, glavnu reč je vodio Bencion sa dva najbliža saradnika, a odluke su donosili jednoglasno. Prema planu, trebalo bi da predsednici i predsednici vlada svih zemalja članica Konfederacije, najkasnije za dve sedmice, postupe po uputstvu za evakuaciju u slučaju atomskog rata, napuste prestonice i presele se u rezidencije za vanredno upravljanje. Masonski vrh, odnosno funkcioneri Internacionalne Masonske

Konfederacije, treba da se evakuišu u Braziliju; kako za vrh, evakuacija važi i za sve orijente, vrhovne savete i lože, i sve njihove članove. Zatim, treba izdati naredbu vladama svih zemalja, kao i njihovim ministarstvima za kulturu, da se sva pokretna umetnička dela sklone na bezbedna mesta, a Vojsci Konfederacije izdati naređenje da se što više stanovništva evakuiše u šume, gde treba podići privremena naselja.

Trinaesta tačka dnevnog reda bila je najzanimljivija. Diskutujući o vanzemaljcima, koji tajno borave na našoj planeti, Bencion je rekao:

- Vi svi dobro znate da su vanzemaljska bića oduvek posećivala našu planetu, da su ih u dalekoj prošlosti praljudi slikali na zidovima pećina, a da su ih sve do prošlog veka ljudi koji su ih viđali nazivali anđelima. Naša braća iz prošlosti su stupala u kontakt sa njima, čak su bili i na vlasti kao kraljevi i carevi nekih starih imperija. Ostavili su iza sebe i neke grandiozne građevine. Pretposlednji put su komunicirali sa vitezovima templarima u trinaestom, a poslednji put sa iluminatima u osamnaestom veku. I tada je nastupio period zatišja sve do 5943.* godine (po masonskom kalendaru 1943). Tokom "Eksperimenta Filadelfija", odnosno "Projekta Duga", američki ratni brod "Aldridge-173" nestao je iz voda Atlantika, otplovio u neku drugu dimenziju i vratio se nazad. Američka vojska i vlada od tada su bile u stalnom kontaktu sa vanzemaljcima koje su mornari sa "Eldridža" upoznali u toj dimenziji. Taj se kontakt svodio uglavnom na kratke poruke u obliku šifrovanih zvučnih signala. O kontaktima nacista sa vanzemaljcima da i ne govorim: oni su otišli najdalje, tim pre što su sa njima sarađivali na stvaranju nove rase super-ljudi, mešanjem Nemaca i vanzemaljaca. Medicinske eksperimente u koncentracionim logorima da i ne pominjem. Njihovi vanzemaljci došli su iz druge galaksije ko zna kad i oni danas žive na nevidljivoj strani Meseca; oni su odatle oterali naše astronaute još početkom sedamdesetih godina prošlog veka. Vi svi dobro znate zašto već četrdesetak godina niko ne ide na Mesec? Zato što tamo stanuju praarijevci! Sa njima su kontaktirali još i Sovjeti i Kinezi, sve do sredine sedamdesetih, od kada nam se više nisu javljali. Ali kad je 6016. godine onaj svemirski brod pao na Meku, preživela posada, zarobljena i odvedena u najveću američku vojnu bazu u Apalačkim planinama, priznala nam je da oni nisu vanzemaljci, već Zemljani mnogo stariji od nas: jedan poseban red reptila koji je evoluirao i stvorio podvodnu civilizaciju mnogo pre postanka čoveka. Jedan francuski pisac šarlatan bio je u pravu kad je krajem prošlog veka izjavio da Adam i Eva, ako su uopšte i postojali, nikad nisu razgovarali sa satanom-zmijom, već sa razumnim i visokointeligentnim reptilom; to je tvrdio i Arnold Rozenberg pre desetak godina. Od njih smo saznali i to da ih na Zemlji ima oko trideset hiljada i da žive u dva grada pod morem. Ta su bića daleko naprednija od nas. I oni podležu istim zakonima prirode kao i mi, i za njih će konjunkcija planeta biti pogubna isto koliko i za nas. Moraćemo da se potrudimo da uspostavimo prisniji kontakt sa njima kad se sve ovo završi.

Na kraju sastanka, Bencion je potpisao sve naredbe i ostalim članovima Saveta rekao:

- Kad sve ovo budete sproveli u delo, najkasnije do 24. juna, sastaćemo se u Braziliji. Kucnuo je čas za ispunjenje Zaveta: režiraćemo Armagedon pre konjunkcije planeta. A onda ćemo dočekati našeg cara iz Davidovog Semena. Ja vam više nisam potreban i zato smesta krećem na put. Ne pada mi na pamet da silazim na njujorške ulice i da dođem u bilo kakav kontakt sa ovim profanim ljudima.

Ritualno ih pozdravivši, rastao se sa njima i ukrcao u helikopter koji se u međuvremenu spustio na krov nebodera. Njime je za tren oka stigao do aerodroma “Džon Fildžerald Kenedi”, gde ga je čekao avion za Braziliju.

VIII

HELENSBURG, rano jutro 17. juna. Arnold Rozenberg sedi u svojoj radnoj sobi i skida poruke sa elektronske pošte. U sobu bez kucanja upade gluvonemi dvorski portir, predade mu crveno pismo i izađe napolje.

Vrhovni sveštenik otvori kovertu i iz nje izvadi list papira. Na njemu poruka na tajnom masonskom pismu; kombinacija dve crtice sučeljene pod pravim uglom i tačkama sa strane. Na dnu papira pečat Internacionalne Masonske Konfederacije i nečitak potpis. Razumeo je poruku; glasila je: “Ugaoni kamen čovečanstva čeka svog zidara”. Rozenberg zapali i papir i kovertu, baci ih u pepeljaru i izađe iz radne sobe.

Ušavši u kneževsku sobu, probudio je Dominik.

- Ustaj draga! Spremamo se na put!

- Kakav put? - procedi ona mrzovoljno.

- Idemo u Braziliju. Bićemo tamo sve do konjunkcije planeta. Danas ću da se oprostim sa svojim podanicima i popodne sedamo u avion za Južnu Ameriku.

Ona se zavuče pod pokrivač i promrmlja nešto na nerazumljivom francuskom.

U isto vreme, po Hitlerovom naređenju, pošto su prethodno uključeni uređaji za ometanje satelita, iz najveće neonacističke vojne baze istovremeno su lansirane tri rakete. Svaka raketa ima posadu od po dvadeset ljudi, koji se fanatično kreću ka svom cilju: zauzeću sve tri orbitalne stanice.

Nešto kasnije, jedna velika neonacistička podmornica približava se obalama Kneževine Helene. Znajući da obalska straža već duže vreme ne kontroliše morske obale ove ostrvske državice, osoblje podmornice zaustavlja svoj ploveći objekat nedaleko od kopna. Izronivši na površinu, iz nje izađe deset razvijenih muškaraca, sedošu u mali čamac - sastavni deo njene ratne opreme - i lagano veslajući doplivaše do ostrva. Podmornica je odmah zaronila i udaljila se od ostrva na određeno vreme, dok momci koji su je napustili u manjim grupama krenuše prema Helensburgu. Odeveni su kao vitezovi - petorica u odori templara, a petorica u odori tevtonaca. Za manje od dva sata stigoše u grad, gde su se pomešali sa ostalim građanima i učestvovali u prepodnevnom karnevalu.

Tačno u podne, Arnold Rozenberg je zajedno sa svojom ljubavnicom i malom pratnjom izašao iz najvećeg helensburškog hrama. Dok je silazeći niz stepenice odgovarao na pitanja malobrojnih novinara, pritrčalo im je deset “vitezova” i osulo rafalnu paljbu po njima, trudeći se da ne pogode vrhovnog sveštenika. Momci iz obezbeđenja nisu ni stigli da pruže otpor; pored njih pade i nekoliko smrtno ranjenih novinara. U tom haosu najbolje se snašao Rozenberg. Podigao je Dominik u naručje i, preskačući preko leševa i gazeći svežu ljudsku krv, stigao do automobila. Tu je stajalo šest “vitezova”. Jedan od njih je brzo otvorio prednja vrata, izvadio vozača, ispalio mu dva hica u potiljak i upao unutra. Ostala petorica priđoše vrhovnom svešteniku, oteše mu ljubavnicu, baciše je na pločnik i zajedno s njim uskočiše u automobil. Krike ranjenih žrtava i vrisak žena zamenio je zvuk motora automobila koji se okrenuo za sto osamdeset

stepeni. Preostala četiri “viteza” potrčase prema automobilu u koji je tek sela jedna uplašena novinarka, izbaciše je napolje, uleteše unutra i krenuše za prvim automobilom.

Crni “Rols-Rojs”, sa plavo-ljubičasto-crvenim zastavicama, velikom se brzinom kretao prema helensburškoj luci, ne štedeći ljude koji su se panično sklanjali u stranu pri njegovom nailasku; iz crvenog “mercedesa” koji ga je pratio izletali su meci i uspešno čistili put svom prethodniku. Arnold je svojim otmičarima, bez obzira što su mu pištolji bili upereni u potiljak, usput postavio nekoliko pitanja na francuskom i nemačkom jeziku, ali od njih nije dobio odgovor.

Automobili brzo stigoše u luku. Na veliko iznenađenje prisutnih, iz njih iskoči deset “vitezova”, sa knezom koga svi prepoznaše, pripucaše i rasteraše neželjene posmatrača. Potom se ukrcaše na najbliži gliser, čiji je vlasnik skočio u more, i isploviše iz luke bez ijednog jedinog pratioca i bez ijedne jedine izgovorene reči. Dok se gliser udaljivao od ostrva Arnold im je postavio još nekoliko pitanja, ovog puta i na engleskom, ali opet nije dobio odgovor.

Na svetlo-plavoj površini Atlantskog okeana, južno od ostrva, pojavio se dugi crni trup podmornice. Gliser pristade uz njen bok i na nju se popeše “vitezovi”, držeći se za ogradu i vodeći Arnolda prema otvoru čiji se poklopac otvorio. Iz njene unutrašnjosti izadoše dva mornara bez ikakvih oznaka i ćutke ga uvedoše unutra. Kad i poslednji “vitez” uđe u nju, podmornica zaroni i krenu u pravcu jugoistoka.

“Vitezovi” se izgubiše u podmorničkim prostorijama. Dva mornara uvedoše ga u jednu manju prostoriju, u kojoj je pored stola stajao jedan mornarički oficir sa neonacističkim oznakama na uniformi. Ugledavši svog gosta, pozdravio ga je i rekao mu na nemačkom:

- Gospodine Arnold Rozenberg, meni je pripala čast da vam u ime kapetana poželim dobrodošlicu na podmornicu “Alfred Rozenberg”. Nadam se da boravak na ovom mestu nećete doživeti kao ropstvo. Predlažem vam da ne pružate otpor našem osoblju, jer bi to bilo krajnje nerazumno, a vi ste razumna osoba. Naređeno mi je da vas smestim u apartman u kome ćete biti sami sve dok ne stignemo u Namibiju. Želim vam srećan put.

Oficir klimnu glavom, mornari otvoriše vrata i izvedoše ga napolje. Dovedoše ga do malih metalnih vrata u centralnom delu podmornice, otvoriše ih i uvedoše ga unutra.

Ostavši sâm, Arnold je upoznao prostorije u kojima je bio zatvoren. Bio je to pravi mali apartman. Ispunjavao je sve potrebe jednog čoveka kome predstoji bezbrižan put od oko 2600 kilometara. Seo je na fotelju pored police na kojoj su ležale knjige, uzeo jednu i prelistao je.

Na ostrvu sa koga je Arnold upravo bio nasilno odveden nastala je velika gužva. Retki policajci, zajedno sa novim momcima iz kneževog obezbeđenja, ogradili su prostor oko glavnog hrama tek tridesetak minuta posle otmice. Živih svedoka, građana Helensburga i turista, bilo je na stotine. Svi su pričali istu priču. Mnogi su se kleli da su na morskoj pučini videli podmornicu u koju su se ukrkali otmičari. Gliser je uskoro pronađen. Bio je neoštećen.

Leševi dvanaestorice mladića i četiri novinara nakon uviđaja uklonjeni su sa krvavih stepenica Rozenbergovog hrama, a svi ranjeni mladići iz hramskog obezbeđenja i novinari prebačeni su u najveću helensburšku bolnicu. Njihove preživjele kolege, kao i novinari koji se zatekoše na ostrvu, slili su se na mesto nesreće kako bi napravili reportaže, da bi se kasnije uputili prema kneževom dvoru u nadi da će dobiti izjavu od

Dominik. Ali svi su ostali ispred kapije iz dva razloga: prvog, što je ona doživela šok i nije htela ni sa kim da razgovara; i drugog, jer su joj šestorica senatora, budući da nije bila kneževa supruga pa samim tim ni kneginja, odredili kućni pritvor sve dok se ne bude saznalo šta se dogodilo sa Rozenbergom.

I dok je ceo svet potresla vest o otmici vrhovnog sveštenika, koja je sa lica mesta do najudaljenijih krajeva planete putovala zahvaljujući telekomunikacionim satelitima od kojih većina već decenijama kruži oko Zemlje, tri mala neonacistička modula odvojiše se od svojih raketa i krenuše prema orbitalnim stanicama. Jedno vreme su se haotično kretali kroz vazdušni prostor oko planete, jer je trebalo da na svoje ciljeve stignu u isto vreme. I to se i dogodilo. Nešto pre tačnog vremena, kad je trebalo da na sve tri orbitalne stanice pristanu svemirski moduli sa Zemlje, sa namirnicama i ostalim potrepštinama za astronaute, pristali su neonacistički moduli. Munjevit uspeh neonacističkih zaverenika bio je potpun: umesto da prime redovnu isporuku sa Zemlje, bezbrižni i umorni astronauti primili su po dvadeset hrabrih, hitrih, fanatičnih i dobro obučениh komandosa. (Svi su oni nekad bili piloti Bundesvera, NATO pakta i Vojske Konfederacije; neki od njih su i boravili na orbitalnim stanicama pre nego što su prešli na Hitlerovu stranu.) Za tren oka zavladaše su Zemljinom orbitom. Prvi deo njihovog plana bio je ostvaren tek kada su na orbitalne stanice pristali iščekivani moduli sa Zemlje donevši toware koji su bili primljeni. Zatim su leševi ubijenih astronauta izbačeni u bezvazdušni prostor.

Dan kasnije, posle ponoći, na južnom delu strme i kamenite namibijske obale, podmornica u kojoj je kao zarobljenik putovao Arnold Rozenberg ušla je u veliki podvodni betonski tunel. Nakon osamsto metara, koliko je dug, izronila je na površinu, u jednu ogromnu pećinsku dvoranu. Inače, ta dvorana, kao i cela pećina, proširena je kako bi u nju mogla biti smeštena jedna manja neonacistička vojna baza.

Četiri mornara u uniformama “Četvrtog Rajha” otvoriše vrata i udoše u prostoriju u kojoj je Rozenberg prelistavao knjige; prišli su mu i izveli ga u hodnik. Izašavši iz podmornice i stupivši na čvrsto tlo, Arnold ugleda visoke kamene svodove, na pojedinim mestima popunjene betonom, sa kojih je jaka svetlost padala na njegove sunarodnike sa čijom se ideologijom nije slagao.

Proveden je kroz nekoliko tunela i polumračnih prostorija. Na površini ih je čekao kamion. Brzo su zauzeli svoja mesta i krenuli prema severoistoku, pravo u “Vučju jamu”. Arnold je pokušao da razgovara sa deseticom vojnika sa kojima je putovao, ali oni nisu progovorili ni jednu jedinu reč. Pred njima se nalazio dug put od oko petsto kilometara.

Za sve to vreme, u svemiru, nova posada orbitalnih stanica jurišala je u nove borbene akcije. Sve tri orbitalne stanice raspoređiše se iznad tri najveća kosmodroma na Zemlji - ruskog Bajkonura, američkog Kejp Kanarevala i evropskog kosmodroma u Francuskoj Gijani - i gotovo istovremeno prema njima lansiraše po dve rakete ogromne razorne moći. (Neonacistički astronauti su doneli oružje i municiju u svojim modulima.) One nisu dugo putovale do cilja i, pogodivši ih i pobivši svu njihovu posadu, srušiše ih sa zemljom. Zatim nastaviše da seju oganj i smrt po planeti: orbitalna stanica koja je bombardovala Kejp Kanareval lansirala je dve rakete sa nuklearnim glavama u pravcu Njujorka; orbitalna stanica koja je bombardovala Bajkonur lansirala je dve rakete sa nuklearnim glavama u pravcu Pekinga; dok je treća orbitalna stanica, po uništenju kosmodroma u Francuskoj Gijani, lansirala dve rakete sa nuklearnim glavama u pravcu Moskve.

U trenutku kada se kamion sa Rozenbergom i deset vojnika približavao napuštenom rudniku dijamanata u podnožju planinskog vrha Aruab, obe rakete sa nuklearnim glavama padoše na Njujork i za par sekundi pretvoriše ga u prah i pepeo. Planinsku tišinu uguši dvanaest topovskih plotuna. Stigavši do starih baraka, vozač kamiona iskoči napolje gde zateče tridesetak neonacističkih vojnika. Mahali su zastavama sa svastikom. Svima se na licu mogla pročitati radost.

- Firer nam je naredio da priredimo proslavu zbog uništenja najvećeg američkog grada! - rekao je jedan neonacistički podoficir vojnicima koji izvedoše Arnolda iz kamiona.

A potom se obratio njemu:

- Dobro nam došli vrhovni svešteniče!

Na njegov znak uvedoše ga u bazu. (Ostali vojnici malo kasnije napustiše prostor ispred baraka i on ostade sasvim pust.) Provedoše ga kroz nekoliko hodnika, koji su bili puni uzbuđenih vojnika, dođoše do lifta, uđoše unutra i njime se spustiše duboko pod zemlju, na samo dno nekadašnjeg rudnika. Po izlasku iz lifta, uvedoše ga u kupatilo i dadoše mu sve što mu je potrebno za tuširanje. To mu je dobrodošlo posle dugog i napornog putovanja.

Nešto kasnije, obukavši civilnu odeću, odveden je u jednu prostoriju u kojoj se nalazi veliki okrugli sto sa trinaest stolica. Rečeno mu je da tu sačeka firerov poziv.

Istog trena, obe rakete sa nuklearnim glavama padoše na Peking i pretvoriše ga u zgarište. Hitler i njegovi najbliži saradnici, u euforiji zbog razaranja Njujorka, uz šampanjac su proslavljali svoj povratak na istorijsku scenu. Kad je u "Vučju jamu" stigla vest da je razoren i Peking, gotovo da su podivljali. Hitler je ipak, koliko-toliko, ostao priseban. A kad su obe rakete sa nuklearnim glavama pale i na Moskvu i obrisale je sa lica Zemlje, i kad je ta vest stigla u "Vučju jamu", rekao je svojim saradnicima da želi malo da se osami.

Ostavši sâm, uznemireno je šetao od zida do zida i vikao:

- Nadmašio sam Adolfa Hitlera! Ubio sam više ljudi nego on! Ja sam najveći!

Tako se ponašao desetak minuta. A onda je pozvao stražare i naredio im:

- Dovedite mi Rozenberga! Smesta!

Četiri vojnika upadoše u prostoriju u kojoj je dremao Rozenberg, priđoše mu i rekoše da firer želi da ga vidi. Arnold ustade i svi zajedno krenuše prema prostoriji u kojoj ga je on očekivao, prolazeći kroz pravi lavirint. Stigavši do jednih vrata pored kojih su stajala dva stražara, oni ih pozdraviše i uvedoše ga unutra.

Na kraju prostorije, naspram ulaznih vrata, stajao je jedan čovek i posmatrao neke fotografije na zidu. Tek kad se vrata zatvoriše, on se okrenu prema svom gostu i pogleda ga pravo u oči. Arnold tada po prvi put u životu, gledajući nekoga, oseti slabost sopstvenog pogleda. Pred njim je stajao čovek koga je on pre toga imao prilike da vidi jedino na fotografijama ili crno-belim filmovima iz Drugog svetskog rata, istina bez malih brkova, iz čijeg je pogleda zračio neki demonski bes.

Njih dvojica se tako gledaše čitav jedan predugi minut, u tišini, sve dok Hitler ne reče:

- Arnold Rozenberg. Vrhovni sveštenik "Hrama trećeg milenijuma"...

Austrijanac, Amerikanac, Francuz, ostrvljanin... Filozof, pisac, doktor filozofije, Nobelovac... Antihrist! Mason! Iluminat! Zaverenik! Propagator Novog svetskog poretka i jedan od njegovih utemeljivača!... Dobro došao u moj skromni dom!...

Arnold se zahvalio prijatnim izrazom lica, ali je ćutao.

- Ja sam verna kopija i najlegitimniji naslednik najvećeg alemanskog sina! - nastavi Hitler. - Ali ne bih sada o tome... Stariji sam od tebe pune četiri godine. Iznad mene nema nikoga i zato ne računaj na to da ću te poštovati kao svi tvoji podanici koji polako nestaju. Ipak smatram da bi bilo ljudski, bez obzira što nisam čovek, da ti se izvinim zbog toga što si na ovo mesto došao onako kako si došao.

- Toliko ljudi je poginulo... - progovori Rozenberg.

- Tačno! Poginuli su milioni! Poginuće i milijarde!... Ja sam ljudima koji su te doveli ovamo naredio da ti ne ubiju ljubavnicu kako bi čeznula za svojim dragim i njegovim kneževskim dostojanstvom! Francuska kućka je ipak samo obična francuska kućka! Nadam se da je u tebi ostalo bar malo alemanske bezosećajnosti!

Arnold nije imao šta da kaže, pa je Hitler nastavio:

- Vrhovni svešteniče! Doveden si ovamo jer si nam potreban! Pre ćeš biti od koristi onima koji ruše stari svet da bi sagradili novi, nego bednicima koji se ne mogu odreći starog sveta!

Firer mu je kratko ispričao kako je neonacistička vojna sila ogromnim finansijskim sredstvima u tajnosti stvarana decenijama. Zbunjenom Rozenbergu, koji nije mogao ni da mu poveruje a ni da mu ne veruje, Hitler je nudio istu titulu koju je do nedavno s ponosom nosio.

- Ja sam novi alemanski Firer tek nekoliko dana! - hvalio se on ne skrivajući svoje lepo raspoloženje. - I za tih nekoliko dana ubio sam više ljudi nego Adolf Hitler za ceo svoj život! I šta misliš, ko je u božjim očima veći krivac: ja, kao naredbodavac; ili onaj jadni vojnik koji je pritisnuo dugme?!

Arnold mu nije odgovorio.

- A šta ako niko nije kriv?! Šta ako boga ne interesuje šta životinje rade na Zemlji i na svim ostalim naseljenim planetama u svemiru?!... Znaš li šta me najviše zanima: koliko vredi jedan ljudski život?!

- Vredi mnogo, - progovori ponovo Arnold - jer je svaki čovek unikatan.

- A klon?! Koliko vredi život jednog klona?! Vredi li manje ili više od ljudskog života?!

Rozenberg mu nije odgovorio. Hitler mu kratko iznese svoje planove za stvaranje novog, arijevskeg sveta. Pored ostalog, pomenuo je i kloniranje ljudi, kao jedini način da se obnovi stanovništvo planete.

- Ovako nešto ni đavolu, kad bi postojao, ne bi palo na pamet! - reagovao je Arnold na njegovu kratku priču. - Vi ćete kloniranjem ljudi, u zavisnosti od toga koga klonirate, stvoriti prototipove i uništiti prirodnu raznolikost! Vi očigledno ne shvatate šta se krije iza toga! Samouništenje čovečanstva bilo bi neizbežno!... Osim ako vam to nije cilj!...

- Nemoj da mi kvariš lepo raspoloženje! Ja znam šta hoću! Uvek sam znao šta hoću!... Zamisli, hiljade i milioni blizanaca! I svi napravljeni od tela jednog čoveka!

Spominjući poreklo, Hitler nije mogao da zaobiđe svoje detinjstvo i zemlju u kojoj je odrastao. Priznao mu je da je pre desetak godina, kad su Arnoldovi sledbenici jurišali na sve stare verske zajednice, i on bio jedan od tih jurišnika; i da se zatekao baš u Vatikanu kad su njegovi najbolji alpinisti otsekli krst sa crkve Svetog Petra.

- Ako si mogao da stvoriš religiju Novog svetskog poretka i pomogneš Jevrejima i masonima da zavladaju celim svetom, - reče Hitler - možeš i sada da staneš na našu

stranu! Njujork više ne postoji! Bencion i svi njegovi saradnici su ubijeni!... Masonska zavera je dugo kovana i ostvarivana! Ali naša je zavera mnogo moćnija, jer je munjevita! "Protokoli sionskih mudraca" uskoro će biti bačeni na đubrište istorije!

- "Protokoli sionskih mudraca" su prvi put štampani 1903. u Rusiji, a jedan moj prezimenjak ih je doneo u Nemačku 1920. godine. Protokoli su napisani tako da kod lakovernih čitalaca izazovu poverenje. Taj spis je sačinila tajna policija carske Rusije da bi imala izgovor za progon Jevreja. Jevrejska ili masonska zavera nikad nisu ni postojale u pravom smislu te reči.

- Dosta! - kriknu Hitler. - Budućnost pripada Arijevskoj rasi a ne Jevrejima ili masonima! Mi smo pametniji od njih! Verner fon Braun je još 1942. lansirao raketu bez posade na Mesec! Znaš li ko ju je dočekaao na Mesecu?! Naši rođaci koji su još sedamdesetih godina prošlog veka zabranili masonskim astronautima da idu tamo! Šteta samo što nisu na našoj strani, već žive sami za sebe! No dobro! Moji ljudi u svemiru upravo uništavaju jedan po jedan satelit! Uskoro stanovnici Londona i Pariza neće znati šta rade stanovnici Šangaja i Tokija!

Hitler je počeo da gleda na sat i bilo je očigledno da očekuje svoje saradnike ili neke važne informacije.

- Arnolde, ti si rođen u Austriji, u drugoj dekadi aprila, u trećoj dekadi ovna - rekao je na kraju. - Predodređen si, na neki način, da budeš lider. I bez obzira čemu težiš, ti se ne možeš odreći svog porekla: u tvojim venama ipak teče ratoborna austrijska krv!

- Moj deda po majci poginuo je 1942. u severnoj Africi, a deda po ocu 1943. na Istočnom frontu - dodade Rozenberg. - Ali ja nikad ne bih ratovao ni za koga.

- To su bila druga vremena. Mi ti ne nudimo rat. Ako staneš na našu stranu bićeš verski poglavar i u novom svetu. Do daljnjeg ćeš boraviti u ovoj bazi. Bićeš sâm. Obezbeđen ti je raskošan smeštaj i brdo literature. Imaćeš sve osim sredstava za komunikaciju i životinja suprotnog pola. Ovo drugo nemamo, bar za sada. Imaš dovoljno vremena da o svemu dobro razmisliš. Odavde je nemoguće pobeći. Predlažem ti da zaboraviš svet koji si upravo napustio, jer od njega uskoro neće ostati ni kamen na kamenu. Očekujem da mi pomogneš u stvaranju Četvrtog Rajha!

U tom trenutku otvoriše se vrata i u prostoriju uđoše Hitlerovi najbliži saradnici, pozdraviše ga i priđoše stolu. Svi pogledaše Rozenberga.

Po Hitlerovom naređenju, u prostoriju uđoše dva vojnika i odvedoše Arnolda u njegov novi apartman. (Propao mu je plan da sa Dominik ode u Braziliju.) Jutro, koje je upravo kupalo planinu u čijim su se nedrima nalazili, a koje oni nisu videli, za njega i dvanaesticu njegovih saradnika najavljuje novi sastanak i nove odluke.

I X

KAD JE vest o atomskom napadu na Njujork obišla svet, panika je pogodila ceo američki kontinent. Stanovnici velikih gradova počeli su da napuštaju svoje domove, pitajući se pri tom ko bi i zašto učinio tako nešto. Istovremeno je cela predsednička administracija iz Vašingtona evakuisana u jednu veliku vojnu bazu u Apalačkim planinama. A kad su samo malo kasnije, u kratkim vremenskim razmacima, na isti način bili uništeni Moskva i Peking, ceo svet je zahvatila veća panika nego 2016. godine.

Ekipe Svetskog instituta za patologiju, nuklearni fizičari i vojni stručnjaci ovih vrelih dana obilazili su ostatke negdašnjih metropola utvrđujući razornu snagu nuklearnih projektila, stepen radijacije i njeno dejstvo na živu silu. Nad preživelim koji su se nalazili u jednom stanju izvršena je eutanazija. Materijalna šteta bila je ogromna. Prema gruboj proceni Vojske Konfederacije, u ovoj iznenadnoj akciji nepoznatih terorista ubijeno je oko pedeset miliona ljudi.

Samo dan pre svega ovoga, članovi Svetske vlade preselili su se iz Ženeve u Braziliju. Tu su 24. juna proslavili najveći masonski praznik i obeležili devetogodišnjicu uspostavljanja Novog svetskog poretka. Na svom prvom radnom sastanku na novoj lokaciji, govoreći o gubicima, doneli su odluku da počinioci ovih teških zločina moraju biti otkriveni i najstrože kažnjeni. Bencion je jednom prilikom, uz osmeh na licu, rekao: "Neko pre vremena ispunjava Zavet naših predaka." U igri su neko vreme bili i arijevski stanovnici Meseca, pošto su porušeni svi veliki kosmodromi i uništene orbitalne stanice; tako su mislili, jer je sa njihovom posadom iznenada prekinut kontakt koji više nije uspostavljen. Bio je to poslednji trenutak da se preostali predsednici vlada i država članica Konfederacije presele u svoje tajne rezidencije, što su oni bez pogovora i učinili. Najmanje računa vođeno je o stanovnicima planete; oni su bili prepušteni sami sebi.

Poznavajući Arnoldovu biografiju, kao i njegov književni opus, Bencion je njegovu otmicu povezo sa vanzemaljcima i razaranjem tri najveća kosmodroma i tri svetske metropole. Poslao je agente na njegovo ostrvo na kome je vladala neopisiva panika: i građani Helensburga i turisti su se masovno ukrcavali na brodove i u avione želeći da se što pre vrate u svoje bivše domovine ili svojim kućama, tukli su se i ubijali za slobodna mesta.

Stigavši na ostrvo, agenti Svetske vlade su upali u dvor, pretražili ga i saslušali njegovo osoblje i Arnoldovu ljubavnicu. Pored ostalog, saznali su za nenajavljenu noćnu posetu jednog Nemca iz Brazila i njegovu priču o neonacistima. Dominik im je rekla da je Rozenberg bio veoma uznemiren te noći. Pretražujući dvorske prostorije, pronašli su disk na kome je bio snimljen razgovor između njih dvojice. Tad im je sve postalo jasno.

Dobivši izveštaj od agenata, Bencion je saznao dve stvari: prvo, negde u svetu postoji dobro organizovana, potpuno nezavisna, tajna i moćna neonacistička zaverenička organizacija, čiji je cilj rušenje Novog svetskog poretka i uspostavljanje takozvanog Četvrtog Rajha; i drugo, Arnold Rozenberg nije zaverenik, već njihov talac. Vanzemaljci su i ovog puta isključeni iz igre. Sve se ovo, naravno, moralo sakriti od očiju pomahnitale javnosti.

Svetska vlada naredila je da se neonacističko zavereničko gnezdo hitno pronađe i uništi, kao i da se obore sve tri orbitalne stanice, za koje je više nego jasno da su otete. Po tom naređenju, elitne vojne snage Vojske Konfederacije uspostavile su vanredno stanje u Urugvaju, Argentini, Paragvaju, Boliviji i južnim brazilskim državama, zemljama koje su posle Drugog svetskog rata uz dozvolu tadašnjeg Saveta trinaestorice pružile azil izvesnim nacističkim funkcionerima masonima, pa i samom Adolfu Hitleru, koji je umro u Paragvaju 1967. godine. Svi južnoamerički nacisti su u roku od dvanaest sati pozatvarani, a njihova imovina zaplenjena. Vanredno stanje je zavedeno i u Nemačkoj i Austriji, kako bi se suzbila moguća neonacistička propaganda.

Izvršivši naredbu Svetske vlade, najbolji piloti bombarderi pod zaštitom lovaca napali su one naciste koji nisu imali nikakve veze sa svim ovim događajima: bombardovali su za ceo svet tajnu nacističku naseobinu u Zemlji kraljice Mod, na

Antarktiku, koju su njeni stanovnici nazvali Nova Švapska Zemlja. Naime, ratni zarobljenici koji su za vreme Drugog svetskog rata radili u zavodu "Škoda" u Pragu, pričali su kako su u toj fabrici izrađivane metalne polulopte prečnika pedeset i više metara i da su to u stvari bile glavne komponente za neke do tada nepoznate leteće objekte. Celim poslom rukovodio je dotični nemački vojni stručnjak Viktor Šauberger, koji je posmatrajući žiroskop došao na ideju da sagradi leteće tanjire koji će u velikoj meri prkositi gravitaciji. Dobio je podršku Hitlerove vlade i sagradio desetak tih letelica. Ali rat se završio pre nego što su one bile upotrebljene i u sprezi sa masonima, u okviru programa "Spajalica", neki perspektivni nacisti dovedeni su u Ameriku gde su raspoređeni na visoke položaje i gde su dobili zadatak da se bore protiv komunističkog Istoka; dok je na desetine hiljada najčistokrvnijih Nemaca preseljeno na Antarktiku, u Novu Švapsku Zemlju. Za tu uslugu američka vojska je dobila sve nacističke vojne i medicinske projekte. Svi ljudi koji su posle rata viđali "vanzemaljske" leteće tanjire u najvećem broju slučajeva videli su nacističke levitacione letelice u službi američke vojske. Bilo kako bilo, najčistokrvniji evropski arijevci dobili su svoj životni prostor, predeo bogat geozirima, kao na Islandu, gde je temperatura tla prijatna, a temperatura vazduha jako niska. Tu su neki od najdarovitijih nacističkih vojnih stručnjaka živeli i radili za američku vojsku. To je bakteriološki najčistiji kraj na planeti. Njihovi potomci, rođeni u Novoj Švapskoj Zemlji, nisu ni smeli da idu odatle, jer je njihov organizam toliko nežan, da bi bilo gde drugde čim bi došli u dodir sa bakterijama mogli da se razbole i umru. I upravo su oni bez provere okarakterisani kao izvršioци napada na Novi svetski poredak i likvidirani bez milosti.

Ali Bencion nije mogao ni da sanja da su se najfanatičniji neonacisti zarekli da će se osvetiti za Hitlerov poraz, kao što ni oni nisu mogli da sanjaju da Hitler nije bio nemački patriota, već masonski zaverenik koji je vešto odigrao dodeljenu mu ulogu. Odvojili su se od nacista masona i krenuli protiv celog sveta.

S tim u vezi, neonacistička tajna služba i neonacistička omladina bile su sve aktivnije u celom svetu, posebno u Evropi, gde su uspešno sprovodile sve svoje akcije. Među zbunjenim građanima nemačke nacionalnosti izazivali su nezadovoljstvo i bunt protiv postojećeg stanja. Takođe, vakcine protiv zaraznih bolesti koje tek treba da unesreće ljudski rod, koje su se nalazile u jednom austrijskom zamku, počele su da se šire po Nemačkoj, Austriji i Švajcarskoj, a stigle su i do Nemaca u Americi, gde ih ima više desetina miliona. Neonacisti zaverenici se svojski potrudili da što više arijevacu primi vakcine i to im olako pođe za rukom: i stari i mladi neonacisti vakcinisali su sve članove svojih porodica, rođake i prijatelje, a da za to niko u svetu nije saznao. Vakcine su primili i svi Nemci u namibijskim vojnim bazama.

I tako se tih poslednjih juna i prvih julskih dana 2026. godine planeta Zemlja pretvorila u poligon na kome se vodio tajni rat između dva čoveka: jednog Jevreja, koji je zastupao ideju svetskog jedinstva i čvrsto stajao iza Novog svetskog poretka; i jednog Nemca, Hitlerovog klona, zaverenika koji uspešno ostvaruje svoju zaveru bez obzira što ima vrlo malo fanatičnih, ratobornih i osvetoljubivih sledbenika.

U neonacističkoj "Vučjoj jami" već danima je zarobljen Arnold Rozenberg. Mada su mu obezbeđeni svi životni uslovi, vegetarijanska hrana i obimna literatura, on nije mogao da se oseća kao u svom dvoru. Po ceo dan je bio sâm, osim u retkim prilikama kad bi ga firer pozivao na razgovor i ubeđivao ga da titula vrhovnog sveštenika nije mala stvar i da je treba posedovati i u "novom svetu". Arnold mu je uvek davao isti odgovor:

njegova odluka uslediće kad se razidu planete i kad izađe na površinu. Dok je bio sâm, razmišljao je o tome šta sve može da se dogodi i kako će uskoro izgledati svet; padao je u očaj, ali se iz sve snage trudio da sačuva prisebnost, jer ništa nije mogao da izmeni. Najviše mu je nedostajala Dominik. To ga je uveravalo, ma koliko sebe smatrao uzvišenim bićem, da je samo običan čovek.

Za sve to vreme, obični građani, bez obzira na svoju rasu, nacionalnost i zemlju u kojoj žive, osećali su se gotovo identično. Jedino su Eskimi i pripadnici nekih amazonskih, afričkih i novogvinejskih plemena, za svoje uslove, živeli normalno. Ulice svih gradova bile su polupuste. Ljudi su bežali u prirodu, najčešće u šume gde su podizali kamp-naselja. Više se niko nije provodio. Ništa se više nije proizvodilo i sve što je moglo da se pojede vredelo je koliko i ljudski život. Glad i nemaština su postajali sve veći. Ljudi su se neretko i ubijali zbog hrane. Niko nikoga nije ni mogao ni hteo da zaštiti. Svi su postali sebični. Umesto doskorašnjeg karnevalskog raspoloženja i ravnodušnosti prema skorij smrti, zavladali su strah i neizvesnost. Svi su preko preostalih sredstava javnog informisanja pratili svetska zbivanja.

A dani su odmicali...

X

ČETVRTOG jula 2026. godine ujutro po Griniču Hitler se iz “Vučje jame”, prekinuvši sve televizijske programe, preko poslednjeg telekomunikacionog satelita, obratio građanima celog sveta:

- Podanici Novog svetskog poretka! Vaši vladari su ubijeni, a vaš svet se ruši! Ja sam novi Adolf Hitler, novi gospodar ove planete! Obećavam vam da ću se potruditi da niko od vas ne doživi konjunkciju! Odlučio sam da idem do kraja! Ako je potrebno, neka konjunkciju preživi samo hiljadu ljudi, ali neka ti ljudi budu Arijevci! Na mojoj strani je i vaš vrhovni sveštenik, Arnold Rozenberg!

Hitlerov izgled, način na koji je izgovarao rečenice, kao i jedan kadar iz njegovog “govora” u kome se jasno mogao videti Arnold Rozenberg - sve je to uznemirilo građane koji su imali prilike da samo jedanput vide ovaj snimak, direktno prenošen preko poslednjeg telekomunikacionog satelita, pošto nikad više nije bio emitovan. Po Hitlerovom naređenju satelit je smesta uništen i ceo svet se, u smislu komunikacija, “vraća na početak dvadesetog veka”.

Stanovnici malih i velikih gradova širom sveta izlazili su na ulice i, u nastupu nemoći, besa i straha “napadali” sve Rozenbergove hramove, ubijali sveštenike i u hramske objekte ubacivali eksplozivne naprave, posle čijeg dejstva su od tih objekata ostajali samo zidovi i stubovi. Tako je prošao i najveći hram na svetu - glavni hram u Helensburgu. Svoje živote, bar za neko vreme, spasili su samo oni sveštenici koji su na vreme skinuli svoje sveštenečke odore.

Međutim, neonacisti su načinili fatalnu grešku. Dozvolili su da izvor signala bude otkriven. Hitlerova arogancija i dužina emitovanja poruke zajedno su učinili svoje. Svetski vrh je locirao “Vučju jamu”. Bencion je pobesneo. Bilo mu je krivo što se ranije nije setio Namibije, bivše nemačke kolonije u koju nisu planski useljavane nacističke izbeglice, a gde su se obreli neonacistički pobunjenici. Takođe, bilo mu je krivo i zbog

toga što su bez ikakvog razloga likvidirani stanovnici Nove Švapske Zemlje. Njegov je stav bio beskompromisan. Arnold Rozenberg jeste značajna ličnost, mnogo je učinio za Svetsku Konfederaciju i Novi svetski poredak, ali životi milijardi ljudi vredniji su od njegovog života. Neonacizam mora biti iskorenjen pa makar sa njim nestao i vrhovni sveštenik "Hrama trećeg milenijuma". S tim u vezi, Svetska vlada je naredila da Ratna mornarica iz Južne Amerike izvrši desant na namibijsku obalu, a da kopnena vojska pretraži svaki pedalj zemlje, pronađe sve neonacističke baze i neutrališe ih.

Kad su izdate sve te naredbe, neonacističke orbitalne stanice kreću u nove akcije. Prva, koja se nalazila iznad Evrope, istovremeno je lansirala po deset raketa na Pariz i London i sravnila ih sa zemljom. Zatim se uputila na jug-jugoistok, prema delu Sredozemnog mora između Apeninskog i Pirinejskog poluostrva, odakle je bombardovala njihove najveće gradove; da bi se spustila na jug, prema Africi, prosipajući, i to na njena najnaseljenija područja, kišu raketa čije su glave nosile smrtonosne viruse. Druga orbitalna stanica prelazila je preko Severne Amerike i lansirala rakete sa virusima na američke i kanadske gradove, da bi potom ušla u vazdušni prostor azijskog dela Rusije, lansirala rakete sa virusima na ruske, japanske i korejske gradove na obalama Japanskog mora; zatim je krenula na jug i preko kineskih gradova, na koje je takođe prosula svoj smrtonosni tovar i porušila jedini kineski kosmodrom, krenula na istok, prema velikim ruskim i ukrajinskim gradovima. Treća orbitalna stanica je bombardovala i razorila Sidnej i kosmodrom na obalama Tasmanovog mora, a onda, stigavši do Indonezije, izručila rakete sa virusima na sve veće indonežanske i malezijske gradove, takođe i na Indokinu i Indiju gde je porušila i kosmodrom; krećući se prema Bliskom istoku, prosula je svoj smrtonosni tovar na sve veće pakistanske, avganistanske, iranske, arapske, izraelske i turske gradove, došla do Balkanskog poluostrva i razorila najveće balkanske gradove. U glavama raketa koje su bačene na Severnu Ameriku, Aziju i Afriku nalazio se virusni koktel od nekoliko smrtonosnih bolesti: ebola, kuga, kolera, malarija, majmunske boginje, žuta groznica i denga.

Ali dešava se još nešto nepredviđeno. Dok je jedna orbitalna stanica preletala preko ruske teritorije, vojnici iz najborbenije sibirске vojne baze su je okružili dvema navođenim raketama. Uvidevši da nemaju kud, neonacistički astronauti odlučili su se žrtvovati za Četvrti Rajh. Krenuli su nizbrdo, prema planeti, u pravcu najgušće naseljenih delova Rusije i Ukrajine, bacajući usput raketu po raketu. Posle kratkotrajnog spuštanja, znatno oštećena orbitalna stanica srušila se nedaleko od Kijeva i, uz strahovitu eksploziju koja je aktivirala sve preostale rakete, porušila ceo grad i oslobodila smrtonosne viruse koji krenuše prema srednjoj Evropi.

Sa druge strane, tridesetak dobro opremljenih ratnih brodova isplovljava iz južnoameričkih luka i kreće prema Namibiji, dok svi sposobni piloti sedaju u avione i lete u istom pravcu. Takođe malobrojna, ali brojnija od neonacista, kopnena vojska iz Južnoafričke Republike približava se namibijskim granicama. Premda znaju kolika je Namibija, generali koji su komandovali ovom iznenadnom vojnom akcijom računali su na uspeh od sedamdeset procenata. Dobivši izveštaj o padu jedne orbitalne stanice u Ukrajinu, Vojska Konfederacije u svemir upućuje dva nosača svemirskih aviona-presretača. Ušavši u Zemljinu orbitu, oni se odvojiše od svojih matičnih aviona i krenuše u potragu za preostalim orbitalnim stanicama.

Sedmostruki virusni koktel uskoro počinje da deluje na sve ljude u čiju su blizinu pale rakete, naravno i na afričke vojnike koji ne uspevaju da izvrše svoju misiju u

Namibiji. Na kontaminiranim kontinentima sve zaražene ljude najednom počinje da boli glava, osećaju mučninu i počinju da povraćaju, da bi već posle par sati izgubili kontrolu nad svojim telom i svim njegovim funkcijama, padali u delirijum, pa u nesvest, po telu bi im izlazili plikovi i male boginje koje bi pucale i izazivale sporo ali nezaustavljivo krvarenje, da bi se sve, nakon duge agonije, završilo smrću u teškim mukama. Ljudi su masovno umirali. Bez stanovnika ostadoše i mali i veliki gradovi. Izumirali su čitavi narodi. Pomoći nije bilo niotkuda. Najnaseljeniji kontinenti za vrlo kratko vreme postadoše kontinenti bolesti, agonije i užasne smrti. I mnogi vojnici, kao i civili, podlegoše zarazi; ništa im nije koristilo to što su bili dobro naoružani i spremni za borbu.

Nebo nad Namibijom pokriva pravi roj aviona. Neonacističke protivavionske rakete poleću prema njima i tako otkrivaju lokacije Hitlerovih vojnih baza. Piloti iz oborenih aviona, ako nisu poginuli pri padu, nađoše sigurnu smrt od virusa koji su stigli i u ove krajeve. Izručivši svoj tovar bombi, preostali avioni vratili su se tamo odakle su i došli. (Neonacisti u odbrani nisu upotreбили nijedan avion.) U toku dva dana izvršeno je više vazdušnih napada na Namibiju, ali uglavnom ništa nije postignuto. Takođe, svemirski avioni-presretači pronašli su i uništili dve preostale orbitalne stanice. Pri povratku na Zemlju prošli su pored nepoznatog letećeg objekta u obliku kupe. Naređeno im je da ga ne diraju.

Saznavši da stanovništvo masovno umire od neke nepoznate epidemije, komandanti većih vojnih baza preduzimaju oštre mere bezbednosti. Baze su izolovane, uključeni su filteri za prečišćavanje vazduha, a na teren su poslali vojnici sa hemijsko-biološkom opremom. Njihov je zadatak da uzmu uzorke virusa sa svih meridijana kako bi se saznalo o kakvoj se epidemiji radi.

Saznavši lokacije neonacističkih vojnih baza u Namibiji, da bi spasila što više vojnika, Svetska vlada opoziva sve operacije Ratne mornarice i Ratnog vazduhoplovstva. Izdaje se naređenje komandantima kopnene vojske čiji su vojnici još uvek zdravi, i kapetanima brodova koji su bili usidreni uz namibijsku obalu, da se ukrcaju na brodove i povuku u južnoameričke luke. Bencion zatim izdaje naređenje da se neonacističke baze unište nuklearnim raketama.

Besan kao ris, svestan da je doživeo prvi veći poraz, jer je dobro znao šta sledi posle neuspešnih vazdušnih napada, Hitler naređuje da se svi neonacistički vojnici ukrcaju u avione i što pre odlete u Angolu ili Kongo i spuste se na bilo koji vojni aerodrom čije osoblje zaraženo sedmostrukim virusom umire u najtežim mukama, što oni i učiniše. I on je sa svojim najbližim saradnicima i Arnoldom Rozenbergom seo u avion. Njime je za pola sata stigao u neonacističku vojnu bazu na moru. Tu se ukrcao u jednu od svojih šest nuklearnih podmornica koje su dobro naoružane i obezbeđene svim namirnicama za oko šest meseci. Sve podmornice kroz dug betonski tunel isploviše iz baze, zaroniše u Atlantik i zaploviše na sever, prema poluporušenoj Evropi.

Po naređenju sa najvišeg vrha, iz nekoliko brazilskih baza prema Namibiji poleću dvadeset i dve nuklearne rakete. Za nešto više od dva časa, na svaku napuštenu neonacističku vojnu bazu padoše po dve rakete, aktiviraše sav njihov vojni arsenal, pa na jugu Afrike nastade strahovit zemljotres, a cela se Namibija pretvara u užarenu pustinju. Ubeđena da su neonacisti konačno neutralisani, pošto je sedmostruki virus identifikovan, Svetska vlada izdaje naređenje da se što pre napravi i umnoži vakcina i spasu preostali građani. U isto vreme neonacistički avioni sleću na vojni aerodrom kod Kinšase i oko pet hiljada neonacističkih vojnika zauzima sve njegove zgrade i ubija preostale bolesne

afričke vojnike, da bi odmah zatim pod komandom svog jedinog generala izvršili pregrupisavanje svojih trupa. Za ovu akciju niko ne zna.

I dok su biolozi u Braziliji radili na hitnoj proizvodnji seruma, u ostatku sveta ljudi su masovno umirali. Epidemija se širila na sve strane, čak i tamo gde nisu bile bačene rakete sa virusima: delove Južne Amerike, Australije, Evrope... Nisu umirali samo ljudi, već i životinje. Planeta Zemlja postala je jedna velika otvorena grobnica po kojoj su ležala raspadnuta tela njenih bivših stanovnika. Nepodnošljiv smrad i oblaci muva počele da se šire po celoj planeti. Od svega ovoga bili su pošteđeni još jedino Nemci i ostali nordijci. Ali ne zadugo, jer je jedan ruski general, i sâm zaražen virusom, iskapivši celu bocu vodke, upotrebio oružje koje nikad nije bilo upotrebljeno. Veći deo raketa koje je ta baza posedovala, čije su glave bile napunjene posebnom vrstom otrova čiji je glavni sastojak tečni metal živa, lansirao je u pravcu Nemačke i pre nego što je umro otrovao više od dve trećine preostalih Evropljana.

Polovinom jula meseca, šest neonacističkih podmornica izronilo je na površinu Severnog mora i njihova se posada iskrcala nedaleko od luke Hamburg. Na kopnu su zatekli na desetine hiljada ljudi koji su umrli u jednom jedinom trenu. Uvidevši da je neko desetakovao njegov narod, Hitler naređuje da plove što dalje od Evrope, prema Meksiku i Meksičkom moru, u čijim će vodama dočekati konjunkturu planeta, i zatvara se u svoju podmorničku sobu ne dozvoljavajući nikome da mu se približi.

Do kraja druge dekade jula meseca planeta Zemlja je izgubila oko sedam milijardi stanovnika. Od preostale jedne milijarde trebalo je spasiti što više. Iz tog razloga, do ulaska u treću dekadu meseca, svi aktivni vojnici vakcinišu preostale građane. Vojska ujedno regrutuje sve odrasle i za rad sposobne muškarce iz Južne Amerike, kako bi radili na evakuaciji stanovništva u kamp-naselja na planine i u šume, što dalje od morskih obala, i na spaljivanju leševa i uništavanju insekata.

Od najgroznijeg dana u istoriji ljudski rod delilo je svega par dana.

X I

BRAZILIJA 24. jula. Jedini grad na planeti u kome sve funkcioniše.

U poslednjih par meseci broj njegovih stanovnika se gotovo udvostručio. Najmoćniji masoni okupili su se na ovom mestu. To je oslobodilo straha sve njegove stanovnike, koji nisu imali pravo da ga napuste.

Krem krema masonerije okuplja se ovog jutra na jednom brdu iznad grada, u jednoj neobičnoj građevini koja svojim spoljašnjim izgledom podseća na Solomonov hram. Članovi Saveta trinaestorice sedišu za veliki okrugli sto u centralnoj prostoriji. Svi su namršteni. U vazduhu se oseća neka težina.

Sto ima trinaest podeoka i crveno dugme u sredini. Svi čutke ispružiše desne ruke, spustiše ih na sto i dodirnuše dugme. Bencion klimnu glavom i svi ga istovremeno pritisnuše.

U tom trenutku aktiviraše se sve atomske bombe, uzidane u metroe tokom dvadesetog veka, u tačno tri stotine metropola širom sveta. Nastade zemljotres kakav ne pamte ni najstarije stene. Ispuni se Hristovo proročanstvo iz Jevanđelja po Mateju, staro nešto manje od dve hiljade godina: "Kad dakle ugledate mrzost opušćenja, o kojoj govori

prorok Danilo, gdje sjedi na mjestu svetome (koji čita da razumije): tada koji budu u Judeji neka bježe u gore; i koji bude na krovu da ne silazi uzeti što mu je u kući; i koji bude u polju da se ne vrati natrag da uzme haljine svoje. A teško trudnicama i dojilicama u te dane. Nego se molite Bogu da ne bude bježan vaša u zimu ni u subotu; jer će biti nevolja velika koja nije bila od postanja svijeta do sad niti će biti. I da se oni dani ne skrate, niko ne bi ostao; ali izabranijeh radi skratice se dani oni.” Za nešto manje od jednog minuta, koliko potraja zemljotres, nestadoše sve građevine sa lica Zemlje.

Minirane metropole odleteše u vazduh, dok se ostali gradovi urušiše. Sve zgrade popucaše i zatrpaše svoje stanare; raspuknuše se i ledine i livade i progutaše pastire i njihova stada. Visoki morski talasi potopiše i odnesoše sve primorske gradove; u Evropi uzburkani Jadran proguta Veneciju, a jaki talasi Severnog mora probiše branu na Zojderskom jezeru i potopiše skoro celu Holandiju. Mnogi ljudi nađoše smrt u ovoj katastrofi. Dominik, nesuđena kneginja, imala je sreće što se zatekla pored bazena čija ju je uznemirena voda poprskala, dok se dvorac rasuo kao kula od peska. Sve ovo preživješe jedino ljudi koji se zatekoše u gustim šumama i, svakako, građani Brazilije. U tom gradu sve građevine ostadoše neoštećene. I život, koji zastade za jedan minut, nastavi se kao da se ništa nije dogodilo.

Trinaestorica “režisera” Armagedona ustadoše i uhvatiše se u bratski lanac, sa ukrštenim rukama na grudima. Pognuše glave i minutom ćutanja odaše počast svim žrtvama ovog čina i bivšoj civilizaciji.

- Ispunili smo Zavet naših predaka - procedi Bencion kroz drhtave usne i prekide bratski lanac.

Zatim se razidoše u tišini.

Iznenadjeni preživeli ljudi se zapitaše šta se ovo dogodilo. Dominik iz dvorskog vrta pobeže u šumu iznad dvora i izgubi se u masi ljudi koje iznenadi i zemljotres i Helensburg, koga jednim delom odneše morski talasi, a jednim delom se sruši kao kula od karata.

Dva dana kasnije, oko pet ujutro po Griniču, kako su se planete, krećući se svojim orbitama oko Sunca, približavale jedna drugoj, Zemlja je lagano počela da podrhtava. Površine svih planeta u Sunčevom sistemu (osim Plutona koji ima zasebnu orbitu), kako je vreme polako odmicalo, sve jače su podrhtavale, kao da su one živa bića koja se bude iz dugog sna.

Iako su se ljudi koji su preživeli neonacistička razaranja, širenje epidemije i Armagedon danima pripremali za ovaj trenutak - dočekali su ga preplašeni i prilično nespreni. Podrhtavanje tla postajalo je sve jače. Trajalo je desetinama minuta. Bilo je podjednako jako na svim meridijanima i kod svih ljudi je izazivalo glavobolju i osećaj mučnine. Tako su se osećala i ostala živa bića na našoj planeti, sva osim biljaka i stanovnika vodenog sveta.

Velike vode - svi okeani i sva mora i jezera - samo su na površini i na dnu delovala uzburkano, dok su se u srednjim dubinama osećale samo manje vibracije; ili je, čak, voda bila savršeno mirna. Stoga je svako ko je ove trenutke mogao da provede u podmornici bio pošteđen haosa sa površine planete. A u podmornicama su se, pored posada podmornica Vojske Konfederacije, nalazili neonacisti, Hitler, njegovih dvanaest saradnika i Arnold Rozenberg. Takođe, ko god je imao prilike da leti avionom bio je bezbedan od površinskih potresa, ali samo dok se nalazio u vazduhu. Bencion i njegovi saradnici, za sve vreme konjunkcije, vozili su se predsedničkim avionom.

Kao što to u prirodi i životinjskom svetu obično biva, kad god dođe do neke iznenadne prirodne katastrofe preživljavaju samo najjači. Tako je bilo i ovog puta. Ljudi su u kamp-naseljima, u nastupu bola, straha, pa čak i besa na podivljalu prirodu, nasrtali jedni na druge i tukli se i ubijali kao pobesnele divlje životinje. Prvi su nastradali starci; majke su davile svoju malu decu kako to ne bi učinio neko drugi; dok su se najslabiji samoubistvom oslobađali svih muka. U vojnim bazama širom sveta vojnici nisu bili u stanju da izvršavaju naređenja svojih pretpostavljenih, niti su oni bili sposobni da im naređuju.

Potpuna konjunkcija planeta nastupa 26. jula 2026. godine u šest časova ujutro po Griniču. Da je neko mogao sa strane da posmatra sve Sunčeve podanike, osim Plutona, video bi kako su se poređali u jednu pravu liniju. Bio je to vrhunac ovog kosmičkog fenomena. Površine svih planeta su se užasno tresle rušeći i brda i planine, dok su užarena jezgra tih istih planeta želela da eksplodiraju; proradili su svi vulkani, i aktivni, ali i oni ugašeni. Površine planeta menjale su svoj fizički izgled.

Na Marsu, u jedinoj ljudskoj naseobini, u "gradu" pod kupolom koji ima oko hiljadu stanovnika, popuca svo staklo na kupolama i prerađeni vazduh ode u siromašnu atmosferu. Ljudi se pogušiše, dok se sve njihove građevine pretvoriše u prašinu. Na Zemlji niko nije znao za njihove muke, niti su oni znali kako je na Zemlji. Dok se ovo nije dogodilo, oni su bili najizolovaniji ljudi u Sunčevom sistemu, jer su poruke od Zemlje do Marsa putovale jako dugo i nisu se doživljavale kao vest kad su bile primane.

Mesec je, kao Zemljin satelit, imao tu sreću da se postavi sto osamdeset stepeni u odnosu na zamišljenu liniju koja je spajala osam planeta, te je iz tog razloga izbegao zemljotrese i nagle geološke promene. Iz istog razloga, podzemne naseobine njegovih visokocivilizovanih stanovnika sa njegove druge strane izbeguše razaranja.

I dok nagle geološke promene na površinama svih planeta nikome nisu smetale, bez obzira koliko su bile jake, na Zemlji se taj kosmički fenomen pokazao u svom najgorem svetlu: na svim ravninama i visoravnima na kojima nije bilo drveća tlo je pucalo, po drugi put u roku od dva dana, i gutalo sve što bi se na njemu zateklo; reke su menjale svoj tok, a morski talasi su rušili ostatke primorskih gradova i potapali ili odnosili sve ono što je vekovima stvarano; svi aktivni i doskora ugašeni vulkani izbacivali su iz svojih kratera pepeo, vrelu vulkansku lavu i oblake dima, dok su se novi vulkani pojavili tamo gde ih niko ne bi ni očekivao.

Najgore su prošla ostrva vulkanskog porekla, među njima i bivša Kneževina Helena. Preživeli stanovnici ove ostrvske državice, koje nisu usmrtili veliki morski talasi nalik na one što pre dva dana razoriše aerodrom, luku, ceo Džejmstaun i veći deo Helensburga, panično su bežali prema najvišoj tački na ostrvu. Ali tu ih je dočekalo novo neprijatno iznenađenje: jezero u vulkanskoj kupi počelo je da se puši, kao da ga neko podgreva. Isparavalo je prilično polako, sve dok vulkanska kupa nije eksplodirala i počela da izbacuje guste oblake dima koji su gušili preostale ljude, pepeo i vulkansko blato, a odmah zatim i vrelu vulkansku lavu koja je potekla na nekoliko strana spaljujući sve što bi joj se našlo na putu.

Dominik se zatekla u gužvi na pola puta između bivšeg Kneževog dvora i vrha vulkana kada je on proradio. Uplašila se i krenula nazad, nizbrdo, najbrže što je mogla, želeći da u ruševinama dvora pronađe bar privremeni zaklon. Do nje su stizali nešto ređi oblaci dima koji su joj otežavali disanje. Na sreću, vulkanska lava je bila daleko od nje; u stvari, nije se slivala prema dvoru koji je do nedavno ležao na jednoj blagoj vulkanskoj

padini, već preko nekoliko najstrmijih padina. U trenutku nepažnje ona se spotače o jedan poveći kamen, vrisnu, pomisli na Arnolda i, udarivši glavom o nešto tvrdo, izgubi svest. Pored nje protrča nekoliko ljudi, no i oni uskoro padoše.

Ko zna šta bi se dogodilo da se planete ne kreću nejednakim brzinama. Možda bi njihova jezgra usled njihovog međusobnog magnetnog dejstva eksplodirala i od njih bi ostali samo pojasevi asteroida. Ali one su se kretale...

Bio je potreban još jedan čas da bi se površina Zemlje konačno smirila. Morski talasi bili su sve manji i više nisu pustošili obale, reke su polako formirale svoja korita - bilo nova, bilo stara, - a iz vulkanskih kupa lava je tekla u sve manjim količinama...

Preživeli stanovnici planete, građani Brazilije i žitelji kamp-naselja, čiji je ukupan broj jedva prelazio cifru od petsto miliona, bauljali su po zemlji osećajući glavobolju i mučninu, i imali su utisak da zemljotres traje čak i kad je Zemlja prestala da se tresе.

XII

ŠEST neonacističkih podmornica, čije je osoblje za vreme konjunkcije planeta samo povremeno osećalo slabije vibracije, mirno je besciljno plovilo još mirnijim vodama Atlantika, nedaleko od Bahamskih ostrva, u zoni takozvanog Bermudskog trougla. Voda je bila mirna. U utrobama podmornica vladala je tišina. Osim dežurnih oficira i mornara sa komandnih mostova, svi su spavali i ništa se neobično nije događalo.

Nešto iza ponoći radari svih šest podmornica registrovaše prisustvo velikog broja plovećih i letećih objekata u svom širem okruženju. Iznenadjeni mornari uključiše sve aparate i do podmornica stiže radio-poruka na engleskom jeziku: "Opasnost poput bodeža! Dođite brzo!" Zatim stiže mnoštvo S.O.S. signala i radio-poruka na engleskom i španskom jeziku.

Sve radio-poruke obilovale su uzvicima zaprepašćenja, čuđenja i straha:

- Iz mora izvire jaka zelena svetlost!...
- U pomoć! Šta se ovo zbiva?!...
- Ne radi nam kompas!... Ne znamo gde smo!...
- Ovo je nemoguće!...

Uskoro je bilo jako teško razumeti glasove koji su se mešali i stvarali pravi žagor. Po naređenjima dežurnih oficira, bez dopuštenja neonacističkog vrha, sve podmornice izroniše za tili čas i oficiri proviriše kroz periskope.

- Šta se ovo događa na površini?! - urla dežurni oficir u podmornici "20 april 1889", glavnoj neonacističkoj podmornici. - Okružuje nas na stotine brodova i aviona, a sve to obasjava zelenkasta svetlost koja izvire iz vode! Smesta pozovite Firera!

Dok se on divio prizoru sa površine okeana, ljubomorno držeći periskop u svojim rukama, mornari digoše uzbunu; isto to učiniše i mornari u ostalih pet podmornica. Celokupna se posada diže na noge i svi mornari zauzeše svoja mesta. Dvanaestorica Hitlerovih saradnika stigoše na komandni most, a za njima i Hitler koji stade pred periskop i baci pogled na površinu okeana.

Ono što je ugledao izgledalo je veličanstveno. Na nekih deset kilometara od podmornice iz okeana je "izviralo" nešto nalik na tornado, samo što je imalo jarko-zelenu boju, iz čijeg su se pravca, na sve strane, kretale stotine brodova raznih modela, dok su

iznad njih letele desetine aviona; najviše ih je bilo iz vremena Drugog svetskog rata i nešto posle njega. Mada nije znao šta se dešava, cinički se smejao dok je u prisustvu svojih sledbenika okretao periskop levo-desno. Ali njegovo lice postade mrtvo ozbiljno kad njegovo desno plavo oko ugleda kako iz tog zelenog svetlosnog tornada izleću čudni leteći objekti u obliku pravilne trostrane piramide.

- Vanzemaljci! - začuo se njegov histeričan glas. - Dovedite Rozenberga! Brzo!

Dva mornara uputiše se prema prostoriji u kojoj je boravio Arnold. On je bio budan. Znao je da se u podmornici događa nešto neobično, jer je njegova razmišljanja prekinula uzbuna. Ostali mornari sa komandnog mosta pokušavali su da stupe u vezu sa ostalih pet podmornica. Ali da li zbog pojave nepoznatih letećih objekata ili zbog nečeg drugog, ne samo da se nije mogao uspostaviti kontakt, već se više nisu čule ni poruke sa brodova i aviona.

Kad su mornari doveli Rozenberga na komandni most, Hitler mu se obratio:

- Vrhovni svešteniče! Ti se razumeš u natprirodne pojave! Proviri kroz periskop! Imaćeš šta da vidiš!

- Ja više nisam sveštenik - reče on više za sebe i priđe periskopu.

Bacivši pogled na površinu okeana, ugledao je nešto slično onome što je dotad viđao samo u svojim vizijama. Najviše pažnje posvetio je toj misterioznoj, jarko-zelenoj svetlosti. A kad je video kako iz nje izleću piramidalni leteći objekti, povikao je:

- Ovo su reptili!... Ali otkud oni ovde i u ovako velikom broju?!...

Svi prisutni su ćutali kao zaliveni, jedino ga je Hitler upitao ko su ti reptili.

- To su razumna ali veoma agresivna stvorenja koja na Zemlji borave duže od nas - glasio je njegov odgovor. - Jedan njihov brod je pao na meku 2016... Oni žive pod vodom, možda baš u "Bermudskom trouglu"...

Hitler je u međuvremenu naredio mornarima da stupe u vezu sa ostalim podmornicama. Oni se svojski potrudili da izvrše naređenje, ali to im ne pođe za rukom.

Rozenberg nastavi da gleda kroz periskop i da se čudi onome što je gledao: pored podmornice je upravo prolazio veliki parobrod na čijim su se palubama jasno mogli razaznati obrisi ljudskih tela. Na njegovom je pramcu lepršala američka zastava ispod koje su se mogla videti slova: CYCLOPS.

- Nemoguće! - povika on. - Ovaj brod je nestao 8. januara 1918. godine, sa 309 putnika i članova posade!

U tom trenutku sa druge strane podmornice prođe teretni brod sa starom japanskom zastavom, sa čije je jedne strane pramca stajalo njegovo ime: RAIFUKU MARU. Ovog se puta Rozenberg nije ponašao onako kao kad je ugledao američki parobrod.

- "Raifuku Maru" je nestao 21. januara 1921. godine - rekao je. - U poslednjoj radio-poruci sa tog broda pominje se "opasnost poput bodeža"... Ako je on ovde, to znači da nije potonuo već putovao kroz vreme.

Dežurni oficir tada reče, što mornari potvrdiše, da je ta radio-poruka prva stigla do podmornice. Da bi uverio svog vođu, pustio je snimak sa diska.

- Niko od posade na ovim brodovima i u avionima očigledno ne zna šta se događa, - umeša se Rozenberg - a to će izazvati haos i međusobne sudare. Mislim da je najbolje da zaronimo duboko i gubimo se odavde.

Hitler prihvati Rozenbergov predlog. Naredio je da podmornica zaroni i punom parom zaplovi prema jugoistoku, ka kongoanskoj obali.

Mornari izvršiše naređenje.

Kad se podmornica našla duboko ispod površine, mornari ponovo pokušahu da uspostave vezu sa ostalih pet podmornica. Ali to im ponovo ne pođe za rukom.

Na komandnom mostu, Hitler i njegovih dvanaest saradnika, u prisustvu kapetana i dežurnog oficira, diskutovali su sa Rozenbergom o onome što se događalo na površini okeana. Hitlerovi naučnici nalazili su se na jednoj od ostalih pet podmornica i nisu im bili od koristi.

I dok se podmornica najvećom mogućom brzinom kretala prema afričkim obalama, ploveći duboko ispod površine okeana, izbegavajući vode Sargaskog mora i njegove najveće stanovnike - ogromne morske alge, Rozenberg je iznosio svoje teorije. On je znao mnoge priče o Bermudskom trouglu. U nekima od tih priča često se pojavljuje i ta misteriozna svetlost, koju su u tim vodama videli čak i Kolumbovi mornari na svom prvom putovanju u Novi svet. Pretpostavljao je da je taj svetlosni tornado u stvari vremenska kapija kroz koju su prošli svi ovi brodovi i avioni.

Najednom, podmornica se zatrese toliko jako da se svi pomeriše sa svojih mesta, dok oni slabiji padoše na pod. Mornari se brzo snađoše, a kapetan začas konstatova da se ne radi o torpedovanju niti sudaru sa nekim podvodnim plovećim objektom, već da je deo okeana uzburkala eksplozija iz zone Bermudskog trougla.

- Izgleda da je neki brod naleteo na neku našu podmornicu - hladnokrvno reče Hitler. - Izgleda da su sve naše podmornice nestale u nuklearnoj eksploziji. Ako je tako, onda je sve ono što smo videli kroz periskop potpuno uništeno! Ako je tako, onda smo zaprašili i vanzemaljce!...

Mornari još jedanput pokušahu da uspostave vezu sa nekom od podmornica, za svaki slučaj. Ali ništa.

- Mi nismo uspeli da potamanimo Jevreje i sve njihove podanike! - reče Hitler posle nekoliko minuta ćutanja. - Naprotiv! Uništili su oni nas!... Nadam se da će odvratni vanzemaljski gušteri dovršiti naš posao!...

Malo je zastao, a potom nastavio svoje izlaganje.

- Moram da vas razočaram! Bili smo i suviše prepotentni! Počinili smo neoprostive greške i zato su nam svi planovi propali! Nema Arijevske Imperije! Nema Četvrtog Rajha!... A vi znate!... Ko nije sposoban da živi onako kako on hoće i da upravlja drugima, on mora da bude tuđi sluga ili da uništi samog sebe!

Bilo je to poslednje što je izgovorio. Bez ijedne reči napustio je komandni most.

Nastade tajac. Ali ne zadugo, jer u glavnu podmorničku prostoriju iznenada upadoše tri naoružana mornara i kratkim rafalima usmratiše dvanaesticu Hitlerovih saradnika. Oni padoše na pod, Rozenberg rukama pokri lice iščekujući brzu smrt, a kapetan podmornice i mornari stadoše u "stav mirno". Niko više nije izgubio život.

Iza ta tri mornara na komandni most dođe Hitler sa pištoljem u desnoj ruci. Umesto da nastavi da seje smrt, naredio je da se iznesu leševi.

- Arnolde - obratio se Rozenbergu. - Ja nisam uspeo da uništim stari i sagradim novi svet. Ali izgleda da sam uništio i vanzemaljce i njihovu podvodnu naseobinu. Ako se civilizacija ikada obnovi, istorija će me obeležiti kao najmračniju ličnost koja je ikada živela.

Rozenberg je ćutao.

- Celog života bio sam usamljeni manijak koji je svima smetao! - nastavio je. - Uvek sam bio prepotentan! I uvek sam pravio greške koje su me skupo koštale!... Došao

sam na ovaj svet protiv svoje volje! Ali ne kao plod ljubavi dvoje ljudi, pa čak ni kao plod čežnje, već kao plod želje jednog umobolnog čoveka!... Stvoren sam od krvi Adolfa Hitlera!... Ja sam žrtva! Žrtvovali su me fosili Trećeg Rajha u ime zamišljenog Četvrtog Rajha!...

Rozenberg ga je pažljivo slušao.

- Ništa se ne može promeniti preko noći! Hrišćanstvo je toliko dugo postojalo samo zato što je stvarano vekovima! Tvoja religija je nestala tako brzo zato što je stvorena i uzdignuta preko noći! Moja zavera je propala iz istog razloga! Ali masonska zavera!...

- Ne postoji masonska zavera u pravom smislu te reči! - reagovao je Rozenberg.

- Masonska zavera je nešto drugo! Ona je kovana vekovima! Čak i milenijumima!... Ali ako vanzemaljci-reptili nisu istrebljeni, onda je to trostruka zavera!...

Hitler je nervozno šetao po komandnom mostu.

- Ja nisam bedno ljudsko biće, već klon! - ponovo se obratio Rozenbergu. - Ne bojim se smrti! Ali bih voleo da kad umrem, umrem zauvek! Da se nikada više ne rodim!... Ne kajem se ni zbog čega! Nije mi žao moje bedne prošlosti! Nije mi krivo zbog toga što sam uvek bio pljuvan! Odbacivan! Preziran! Što nikad nisam voleo i bio voljen!... Krivo mi je što nisam uništio sve što mrda!...

Mašući pištoljem, prišao je kapetanu, uneo mu se u lice i pitao ga:

- Šta više voliš: da umreš ili da još malo živiš?!

- Kako vi kažete moj Fireru!

- Mene uopšte ne zanimaju vaši bedni životi! - reče Hitler svima oko sebe.

Cev pištolja je prislonio na svoju desnu slepoočnicu.

- Jebite se svi! Stoko jedna ljudska! - urliknuo je i povukao oroz.

Odjeknu jak pucanj. Hitler pade mrtav na pod komandnog mosta i ostade da leži u lokvi krvi koja mu se skupi oko glave.

Svi prisutni su stajali i ćutali.

Nekoliko trenutaka kasnije svi se zгледаše i pogledaše Arnolda.

- Her Rozenberg, - progovori kapetan - mi bismo želeli da sačuvamo svoje živote. Spremni smo na to da podnesemo sve, i nepodnošljivo, samo ako nam garantujete bezbednost po povratku u ostatak sveta.

- Gospodine kapetane, i vi mornari, - reče im Rozenberg - ja ne znam šta se dešava u ostatku sveta, niti šta preživeli ljudi misle o meni. Ali ako postoji vladajući red ljudi, ja vam obećavam da nećete proći gore od mene. Treba da znate da i ja idem na rizik... Predaćemo se Ratnoj mornarici Vojske Konfederacije, ako ona uopšte postoji. U protivnom, pre ili kasnije bili bismo prepušteni sami sebi. Ostali bismo bez hrane i energije, i najverovatnije bismo se međusobno poubijali.

Rozenberg obuče uniformu pomorskog oficira i sa nje poskida sve oznake. Isto to učiniše i svi članovi posade, koji su u međuvremenu bili upoznati sa tim šta se dogodilo u podmornici. Pomislivši na Dominik, predložio je kapetanu da podmornica punom parom zaplovi prema bivšoj Kneževini Heleni, gde bi trebalo da stigne sutradan ujutro. Kapetan se složio s tim.

Vrhovni sveštenik je odlučio da ne mrda sa komandnog mosta. Razmišljao je o svom životu, o zauvek izgubljenoj prošlosti, o svojoj ljubavnici, o incidentu u Bermudskom trouglu, o vanzemalcima, o sopstvenoj budućnosti, o tome gde da se uputi

kad napusti svoju ostrvsku državicu, o budućnosti čovečanstva... A podmornica "20 april 1889" punom parom je plovila prema bivšoj Kneževini Heleni.

XIII

BRAZILIJA je poslednjih julskih dana 2026. godine jedini grad na planeti. Nijedan zemljotres nije mogao srušiti njegove moderne građevine, podignute na čvrstim stenama, sa temeljima "umoenim" u naročitu vrstu ulja. Preživeli su i svi njegovi stanovnici. Istina, oporavljali su se od glavobolja koje su izazvali ti potresi.

Od preživelih civila mnogi su bili nesposobni - starci i deca, majke sa malom decom, dok su majke sa starijom decom bile spremne da pomognu vojnicima u nastupajućim radnim akcijama. Prvo je trebalo sahraniti one civile koji nisu preživeli, a njih je bilo najviše.

Što se tiče jedine naseljene planete u Sunčevom sistemu i njenog fizičkog izgleda, on je bio katastrofalan: aktivni vulkani na svim meridijanima i dalje su iz Zemljine utrobe izvlačili vrelu vulkansku lavu, brojni planinski vrhovi više nisu postojali, doline i ravnice bile su ispunjene vodom iz akumulacionih jezera, dok su reke promenivši svoj tok rušile sve pred sobom... Sve što je vekovima stvarano nestalo je u jednom trenu i u smrt odnelo sve ljude koji se nisu mogli razdvojiti od svoje nepokretne imovine ili su bili stari pa nisu stigli da napuste gradove. Sve što je ljudska ruka stvorila bilo je razoreno. Samo su u severoistočnoj Sahari, u pesku, na mestu na kome se nalaze hiljadama godina, ponosno stajale, gotovo iste kao pre Armagedona i konjunkcije planeta, kao da prkose i vremenu i svim prirodnim silama, tri najveće egipatske piramide i sfinga koja ih čuva. Ali to čudo još uvek niko nije video.

Što se tiče ljudi, prvi deo Hitlerovog plana bio je ostvaren: od oko osam milijardi stanovnika, koliko ih je bilo pre prve neonacističke oružane akcije, Armagedona i konjunkcije planeta, ostalo je jedva oko petsto miliona. Nasuprot ostalim delovima Hitlerovog plana, među njima je bilo vrlo malo arijevac. Najviše preživelih, i civila i vojnika, bilo je u Južnoj Americi. U Severnoj Americi u životu su ostali samo vojnici koji su na vreme bili vakcinisani. U Aziji su preživeli malobrojni japanski vojnici. U Evropi je ostalo nešto malo Nemaca i Skandinavaca. U Australiji su u životu ostali jedino Aboridžini, udaljeni od morskih obala; a u njenom širem okruženju, naime u Okeaniji, takođe retki Papuanci, koji su svojim izmišljenim plemenskim božanstvima prinosili ljudske žrtve. Ako se izuzmu neonacisti sa vojnog aerodroma kod Kinšase, Afrika je bila mrtav kontinent po kome su se kretali jedino insekti i gmizavci. Ostali delovi planete bili su pusti. Desetkovano čovečanstvo imalo je jako male šanse da se za duži vremenski period oporavi i obnovi.

One noći kad su se davno nestali brodovi sudarili sa neonacističkim podmornicama i izazvali nuklearnu eksploziju, preživeli civili i vojnici sa Bahamskih ostrva i Velikih Antila osetili su, u nekoliko periodičnih talasa, strahovit zemljotres. Oni koji su se u to vreme zatekli na severu Haitija ili Portorika, pre zemljotresa su u daljini ugledali odsjaj zelenkaste svetlosti. Potom je jaka svetlost, nalik sunčevim zracima, izronila iz vode, na trenutak odagnala noć, oslepela sve posmatrače, zatresla zemlju, uznemirila vodu i izazvala visoke morske talase koji su u smrt odneli sve što se zateklo u

blizini obala. Nuklearna eksplozija potopila je sve brodove i oborila većinu aviona a da niko nije znao za to. Svega nekolicina aviona nije odmah nastradala, već su se razili na četiri strane sveta u potrazi za kopnom; većina ih je pala u more. Spasili su se samo oni avioni i piloti koji su uspeli da stignu do Haitija i njegovih gustih šuma.

Na pomenuto ostrvo je sletelo i pet neobičnih letećih objekata, letelica u obliku pravilne trostrane piramide. Preletele su gotovo pola ostrva, prešle preko najviše ostrvske tačke - vrha Centralnih Kordiljera, zatim se spuštale sve niže i niže, da bi na kraju aterirale u gustu šumu. Njihova posada se potrudila da letelice ne budu primećene od strane ljudi, ali je iz neznanja napravila veliku grešku, jer su se sve letelice spustile nedaleko od jednog vojnog kampa u kome se nalazilo oko petsto vojnika. I odmah su bili primećeni. Vojnici su ih nečujno opkolili. Strpljivo su čekali da iz letelica izađe njihova posada. Kad se i to dogodilo, iznenadili su se onim što su videli. Iz svake letelice izašlo je po osam čudnih stvorenja: bili su visoki oko dva metra, obučeni u uniforme, a rukama su, ako se tako mogu nazvati njihovi prednji udovi, skinuli kacige sa svojih glava ispod kojih su izvirala izdužena zelena lica sa krupnim očima i velikim ustima. Ličila su na guštere, samo što su bila znatno veća i civilizovanija.

- Vanzemaljci! - povika neki vojnik i počeo da puca.

I ostali vojnici bez naredbe zapucaše na reptile i njihove letelice. Iznenadeni reptili popadaše smrtno ranjeni. Prekinuvši paljbu, vojnici izvršiše juriš, zauzeše letelice i zarobiše preostale reptile. Bilo ih je šesnaest.

Kad su dovedeni pred komandanta, uplašeno su ga gledali svojim krupnim očima. Jedan od njih se u svemu razlikovao od ostalih, i ubijenih i zarobljenih, kako po uniformi koju je nosio, a koja je bila elegantna, takoreći oficirska, tako i u licu, jer je na glavi imao dva kratka roga, nešto lepše lice nego ostali, i brkove i oštru bradu. Na osnovu njegovog izgleda nije bilo teško zaključiti da je on vođa. Većinu vojnika podsećao je na samog đavola.

Vojnici koji su izazvali pucnjavu bili su kažnjeni, a reptili sprovedeni u na brzinu montirane kaveze. Komandant te male vojne formacije stupio je u vezu sa najbližom vojnom bazom, izvestio ih o incidentu na Haitiju i čekao dalje instrukcije. U međuvremenu je pokušao da komunicira sa svojim nezvanim gostima, ali nije uspeo u tome.

Sve vojne baze u Venecueli i Kolumbiji registrovale su zemljotres u blizini Bahamskih ostrva, ali im njihova posada nije pridavala nikakav značaj. I što je najgore, nisu ga povezale sa zarobljenim reptilima. Umesto toga, izvestili su vlade svojih zemalja o incidentu na Haitiju. Uskoro je za sve to saznala i Svetska vlada. Bencion je naredio da se reptili smesta dopreme u najveću vojnu bazu u okolini Brazila. Nedugo zatim, dva vojna aviona transportera iz Venecuele stigla su na Haiti. Ukravši zarobljene reptile, zajedno sa dve njihove najispravnije letelice, uz jako vojno obezbeđenje uputili su se prema krajnjem odredištu.

Za to vreme, jedina neonacistička podmornica, u rano jutro drugog dana nakon konjunkcije planeta, izronila je iz Atlantskog okeana stotinak metara od obala bivše Kneževine Helene. Iz njene unutrašnjosti na palubu je prvi izašao Arnold Rozenberg. Pred njegovim očima ukazao se strašan prizor: manji oblaci dima pokrivali su delove ostrva, dok su gušći oblaci izvirali iz vulkanske kupe; luka i aerodrom više nisu postojali; Džejmstaun je bio zatrpan vulkanskom lavom, a od Helensburga su ostale samo ruševine. On se svim silama trudio da u blizini obale ugleda nekoga živog, ali nije video ni jedan

jedini leš, jer su morski talasi učinili svoje. U trenutku je shvatio svu ozbiljnost katastrofa koje su upravo prošle i spoznao svu surovost jednog svog sunarodnika i svoje braće. Pretpostavljao je da i ostatak sveta izgleda isto ovako, a da su mnogi njegovi delovi ovako izgledali i pre konjunkcije planeta.

Kad su i ostali članovi posade izašli na palubu, da udahnu svež vazduh, Rozenberg im je rekao da bi bilo dobro da na ostrvu ima preživelih i da ih ukrcaju u podmornicu, što bi im olakšalo položaj kad se budu predali Vojsci Konfederacije. Kapetan je prihvatio taj predlog. Šest čamaca je spušteno u more i oni se začas nađoše na obali.

- Potrudite se da nađete četrdesetak živih ljudi - dobaci im Rozenberg. - A ako naidete na neke teško ranjene, prekratite im muke.

Mornari se razmisleše po ostrvu. Arnold je kapetanu podmornice kazao da ide u potragu za ljubavnicom, za to dao sebi rok od pola sata i uključio štopericu na časovniku. Uputio se pravo prema svom bivšem dvoru u nadi da će baš tu pronaći Dominik, živu ili mrtvu. Trčao je i gazio ruševine. Tek negde oko pet stotina metara od obale naišao je na prva ljudska tela, mrtva, osakaćena i polupokrivena ruševinama. Kako se približavao nekadašnjem dvoru i vulkanu, u vazduhu je osećao sve veću koncentraciju gasova. Ugledao je i tragove vulkanske lave koja se polako hladila. Leševa je bilo sve više. Video je i ljude koji su, u agoniji, bauljali i zapomagali. Nije obraćao pažnju na njih. Trčao je uzbrdo i vikao:

- Dominik!... Dominik!... Domini-i-i-ik!...

Ušavši u dvorski vrt, zatekao je desetak ljudi. Neki su bili živi i zapomagali su, ali uzalud. Ležali su na opaljenoj travi i pokraj polomljenog drveća. On je pogledom tražio Dominik; uzvikivao je njeno ime na sav glas, skinuo i bacio kapu, cepao gornje delove odeće...

Neko vreme je trčao oko dvorskih ruševina, sve dok na jednoj steni nije ugledao dugačku, odnosno visoku plavokosu devojkicu. Bila je to njegova Dominik.

Prišavši joj, dodirnuo joj je puls. Utvrdivši da je živa, podiže je u naručje i potrča prema obali. Trudio se da bude pažljiv i nežan, bez obzira što je trčao veoma brzo. Na pola puta ona je počela da izgovara nepovezane reči i nesvesno ga zagrlila oko vrata.

Na obalu je stigao tri minuta kasnije nego što je trebalo. Tu je zatekao mornare koji su na šest čamaca upravo pakovali tačno četrdeset ljudi. Ostrvljanima koje su ukrcali u podmornicu bili su potrebni doktor, hrana, san i još mnogo toga. Dominik je imala prednost i poseban tretman. Za njen život borio se Hitlerov doktor.

Podmornica je zaplovila prema Santosu, bivšoj luci bivšeg brazilskog velegrada Sao Paola. Svi mornari sa komandnog mosta molili su Rozenberga da se založi za njihove živote kad se budu predali. Uveravali su ga, što je on i sâm dobro znao, da oni nisu učinili ništa loše protiv čovečanstva; da su neonacisti sa kopna bombardovali metropole i širili epidemiju; da oni nisu potopili ni jedan jedini brod, te da je njihov jedini zločin gubitak pet podmornica u Bermudskom trouglu, ako je to uopšte njihov zločin. Rozenberg ih je uveravao da će se s njima dogoditi isto što i sa njim. Lagao ih je. On je dobro znao da će oni ostati na obali, a da njega čeka počasno mesto u novom glavnom gradu planete Zemlje.

ONOGA trenutka kad su se dva vojna aviona-transportera prizemljila na vojni aerodrom u Braziliji, Bencion je naredio da pošiljka ne bude tajna i svi vojnici iz baze imali su prilike da vide zarobljene reptile. Oni su odmah bili iskrcani, razdvojeni i, jedan po jedan, smešteni u prostrane ćelije, u onaj deo baze gde se nalazi pravi sistem laboratorija, u kojima radi prava četa naučnika, vrhunskih stručnjaka za sve oblasti nauke.

Iako star i umoran, Bencion je želeo da vidi svoje goste odmah po dolasku u bazu. Želja mu je bila uslišena. Opet se sreo sa istim onim bićima koja je prvi put video 2016. godine. Ti prvi reptili su već odavno bili mrtvi, jer su ljudi, želeći da od njih saznaju nešto više o njima i mestu sa koga dolaze, nehumano postupali prema njima i izazvali njihovu preranu smrt; uspeli su samo da od jednog ili dvojice izvuku par šturih podataka u čiju verodostojnost nisu bili sigurni. (Njihova tela su sačuvana i nalaze se u jednoj naročitoj tečnosti, u najvećoj vojnoj bazi u apalačkim planinama, na posebnom mestu koje ni planetarni zemljotresi nisu oštetili.) No sada je postojao i vođa reptila, i Bencion se nadao da će on biti ključ za bolje upoznavanje između ljudi i tih tajanstvenih stvorenja.

Za to vreme, u vodama Atlantika, nedaleko od obala Južne Amerike, jedina neonacistička podmornica uputila je S.O.S. signal sa koordinatama svog geografskog položaja i izronila na površinu. Nekoliko ratnih brodova Ratne mornarice Vojske Konfederacije krstarilo je uz obalu i njihovu je posadu iznenadio S.O.S. signal, prvi nakon konjunkcije planeta. Ne tražeći dozvolu od svojih pretpostavljenih, dva ratna broda uputiše se prema pučini.

Iz podmornice su u međuvremenu izašli mornari i oficiri sa komandnog mosta, zajedno sa Arnoldom Rozenbergom, koji je čas šetao po palubi, čas silazio u utrobu plovila. Uskoro se u daljini ukazaše brodovi. Utvrđeno je da su to brodovi Konfederacije i sa njima je uspostavljena radio-veza. Tada se kapetan predstavio pod svojim punim imenom, rekao im ime podmornice, broj mornara koji sačinjavaju njenu posadu, broj civila iz bivše Kneževine Helene; kazao je da je Hitler izvršio samoubistvo i da imaju njegov leš, kao i leševe dvanaestorice njegovih najbližih saradnika; da su oficiri i mornari odlučili da se predaju, jer nisu učinili ništa protiv čovečanstva, i da je njihova najveća i jedina krivica to što su obukli uniforme takozvanog Četvrtog Rajha; rekao im je da mornari ne žele borbu, bez obzira što je podmornica do zuba naoružana; da znaju i neke tajne (mislilo je na neonaciste u Kongu i incident u Bermudskom trouglu, ali im o tome ništa nije rekao); i tražio garancije za svoj život i za živote svih ljudi iz podmornice; na kraju, kazao im je da je sa njima i Arnold Rozenberg, koji ih je pozdravio sa nekoliko reči.

Posada sa ratnih brodova Konfederacije bila je vidno uzbuđena čuvši Rozenbergov glas, glas bivšeg vrhovnog sveštenika, za koga su svi mislili da je nastradao još pre konjunkcije planeta, kad je Vojska Konfederacije "neutralisala neonaciste". Komandanti oba broda, pribravši se i dobivši uverenje da sa podmornice neće biti otvarana vatra na njih, obećali su kapetanu da će o svemu obavestiti svoje pretpostavljene.

Nije prošlo ni nekoliko minuta a sa brodova je na podmornicu stigla radio-poruka u kojoj se kaže da je predsednik Brazila upoznat sa situacijom na brazilskoj obali i da je o tome obavestio Svetsku vladu koja im garantuje da će im životi biti pošteđeni. Ali

neonacistički mornari mu nisu tek tako poverovali. Stoga je kapetan podmornice odlučio da se nagode: predaće se samo Rozenberg sa dvadeset civila, svojih bivših podanika, i kad on bude stupio u kontakt sa predsednikom Svetske vlade, i kad mu on bude garantovao za živote neonacističkih mornara i svih ostalih, predaće se svi članovi posade, preostali civili i Dominik.

Nekoliko minuta kasnije, desetak mornara je iz podmornice iznelo tačno dvadeset civila. Sa njima je izašao i Rozenberg i seo u čamac kojim je sa dva mornara i civilima doplovio do većeg broda. Na brod su se popeli svi osim dvojice mornara; oni se vratili nazad.

Kad je Rozenberg u mornaričkoj uniformi, bez bluze, kape i bilo kakvih oznaka Četvrtog Rajha, stupio na palubu velike krstarice na čijem se jarbolu viorila zastava Konfederacije, mornari mu se pokloniše. Civilni su upućeni u brodsku ambulantu, a on je sproveden u oficirsku menzu gde ga je primio kapetan broda. Tu se zadržao oko pola sata, sve dok na brod nije stigao helikopter, kojim je poleteo prema planinama Žuis de Fora, u čijoj se utrobi nalazi vojna baza i štab brazilskog predsednika.

Do odredišta su putovali relativno dugo, prešavši preko bivših metropola, manjih gradova i sadašnjih kamp-naselja koja su vrvela kao mravinjaci. (Ljudi su svakog jutra napuštali kamp-naselja i odlazili u potragu za hranom, jer ih je Vojska neredovno snabdevala osnovnim životnim namirnicama, priborom za higijenu i prvu pomoć, i zadovoljavala nešto više od polovine njihovih potreba.) Predsednik Brazila primio ga je kao uvaženog gosta koga je u ime svoje zemlje i pre toga primao u predsedničku rezidenciju u Braziliji. Porazgovarali su dvadesetak minuta, kao stari prijatelji koji se dugo nisu videli.

Nešto kasnije, njih dvojica predoše u jednu malu prostoriju čiji je ceo zid u stvari jedan veliki ekran. Obojica sedoše na fotelje. Ekran se uključio i oni ugledaše umorno lice stotogodišnjeg Gotliba Benciona. Kad su se njihovi pogledi susreli, obojica se iznenadiše, jer su jedan za drugoga mislili da su mrtvi: Rozenberg je od Hitlera čuo da je Bencion nastradao u nuklearnom uništenju Njujorka, a on je bio ubeđen da je Rozenberg poginuo zajedno sa neonacistima u Namibiji. A sada su gledali jedan drugoga, zdravi i potpuno čitavi.

Rozenberg se brzo pribrao i bratski ga pozdravio, nakon čega započehše kraći razgovor lične prirode. Bencion je izrazio veliko interesovanje za budućnost čovečanstva i zadovoljstvo zbog toga što je vrhovni sveštenik živ, ponudivši mu saradnju i pozvavši ga kod sebe. Ali nisu zaboravili ni neonacističku podmornicu u kojoj je ležala bolesna Arnoldova ljubavnica. On je tražio pomilovanje za mornare tvrdeći da su to zavedeni mladi ljudi. Uz Bencionov komentar da je sada svaki ljudski život zlata vredan, postignut je dogovor o predaji i Rozenberg je prihvatio njegov poziv da dođe u Braziliju.

Za sve to vreme, između dva ratna broda Vojske Konfederacije i neonacističke podmornice vladala je tenzija. Svi mornari iščekivali su rezultate pregovora i bili spremni na sve. Dominik se još uvek nalazila u nesvesnom stanju. Doktor koji ju je lečio jedva je čekao da napusti podmornicu.

Tenzija je opala čim su ratni brodovi Konfederacije primili vest o rezultatima pregovora. Tada su neonacistički mornari izašli na palubu podmornice i dozvolili da im se približe čamci sa naoružanim mornarima Konfederacije. Neonacisti su se predali. Na brodove su sprovedeni posebno oficiri, posebno mornari, a posebno civili sa Dominik i doktorima. Podmornica je zatim u pratnji brodova doplovila do obale.

Arnold Rozenberg je još u toku dana došao po Dominik, porazgovarao sa zarobljenim neonacističkim oficirima koji su pritvoreni na neodređeno vreme i obećao im da će se potruditi da budu pušteni na slobodu čim bude imao prilike za tako nešto. Krajem dana seo je u jedan vojni avion, zajedno sa svojom dragom i Hitlerovim bivšim doktorom, i uputio se prema Braziliji.

X V

OTKAKO je pet neonacističkih podmornica “nestalo” u vodama Bermudskog trougla, japanski vojnici su redovno viđali nepoznate leteće objekte u obliku pravilne trostrane piramide, koji su do Japana dolazili iz pravca jugoistoka, leteli preko planina i bivših gradova kao da su nešto tražili, da bi se vraćali tamo odakle su i došli. Na ostrvu Hokaido, u utrobi planine Hidaka-sanmajaku, u nekoliko vojnih baza, u životu je ostalo oko sto hiljada vojnika pod komandom svog cara. Saznavši za brojne bliske susrete treće vrste između japanskih vojnih aviona i nepoznatih letećih objekata iz ne tako daleke prošlosti, car je naredio da piloti-dobrovoljci krenu u poteru za tim letećim objektima, saznaju odakle dolaze, neutrališu ih ako je to moguće i svoju bazu obaveste o koordinatama mesta na kome su zadnji put viđeni. Njegovo je naređenje smesta izvršeno.

Bila je noć. Dvadeset i pet aviona - aviona-lovaca i aviona sa opremom za snimanje i špijunažu - poletelo je i krenulo u poteru za pet nepoznatih letećih objekata. Leteli su u borbenom poretku, brzo, udaljavajući se sve više i više od obala Japana. Leteći objekti koje su pratili kretali su se istom brzinom kao i njihovi pratioci. Leteli su dugo, čas levo, čas desno od njih; izvodili su akrobacije u vazduhu, kao da samo žele da se zabavljaju. Japanski piloti su sa divljenjem posmatrali tu njihovu predstavu.

Za nekih sat vremena avioni se nađoše na polovini rastojanja između ostrva Honšu i najsevernije tačke filipinskog ostrva Luzon; upravo su velikom brzinom u niskom brišućem letu preleteli preko Vulkanskih ostrva. Sve do tog trenutka avioni su bili praćeni od strane svoje matične vojne baze: piloti su sa osobljem baze održavali radio-vezu i obavestavali ih o svemu što se događalo u njihovoj blizini. Ali veza je iznenada počela da se prekida, a površina mora je promenila boju. Pilot iz poslednjeg aviona poslao je poslednju poruku:

- Površina mora postaje narandžasta...

I tu se veza prekinula.

U istom trenutku, svi instrumenti na avionima, osim pogona, počеше da otkazuju. Piloti su i dalje upravljali svojim avionima. Magnetne igle na njihovim kompasima više nisu pokazivale magnetski, već pravi sever. Piloti su bili izgubljeni iznad nepregledne narandžaste površine Filipinskog mora.

Najednom, iz morske vode izroniše četiri leteća objekta u obliku diska, napraviše vratolomni akrobatski krug oko aviona i letećih piramida koje su oni pratili, i zaustaviše se u vazduhu gradeći pravilan kvadrat. Iz centra tog zamišljenog kvadrata, iz mora, izbila je narandžasta svetlost u obliku tornada, koja je bljesnula toliko jako da iznad tog dela morske površine gotovo osvanu dan. Pilote japanskih vojnih aviona zbunio je ovaj fenomen. Prvo što su videli posle njega jeste nestanak njihovih ciljeva, jer su leteće piramide zaronile u more. Piloti se ukočiše od straha kad osetiše da njihovi avionski

motori više ne rade. Umesto da se sruše u more, avioni krenuše prema tom svetlosnom tornadu, kao da ih vuče neka nevidljiva ruka. Uplašeni piloti, zajedno sa svojim letelicama, bili su usisani u taj svetlosni tornado koji se potom povukao u morske dubine. A kad su i četiri diska zaronila u more, narandžasta boja je nestala, a površina mora je postala tamna kao vedro noćno nebo sa mladim Mesecom.

U vojnoj bazi na Hokaidu, iz koje su poleteli avioni, zavlada je tišina kad se posle poslednje poruke sa jednog od njih prekinula radio-veza. Posada baze uzaludno se trudila da otkrije koordinate mesta na kome su se avioni nalazili pre nestanka, uzaludno stoga što su svi radari pokazivali da se to dogodilo negde blizu Okinave, a ne južno od Vulkanskih ostrva koja su oni preleteli. Negde pred zoru konačno su shvatili da su ih izgubili. Car je tada kontaktirao predsednika Svetske vlade i obavestio ga o svemu, nakon čega je naredio da se sedam hiljada vojnika što pre pošalje na Vulkanska ostrva i tu podigne vojni logor.

Arnold Rozenberg je za nekoliko časova stigao u jedini grad na svetu. Spustivši se na brazilski aerodrom, uputio se u obližnju vojnu bazu. Uz počasnu pratnju, prošao je kroz pravi lavirint, pored stotina vojnika; doveden je u podzemni štab Svetske vlade i tu se sreo sa njenim predsednikom. Nijedan od njih dvojice nije krio radost zbog susreta. Bratski se pozdravivši i zagrlivši, započeli su dug razgovor. Bencion mu je kazao da je nedavne neprirodne i prirodne katastrofe preživelo jako malo ljudi, da novi svet treba da nikne iz pepela starog, da taj novi svet treba da bude mnogo bolji i jedinstveniji od starog i da mu je, kao jedan od stubova jedinstva, potrebna i religija. S tim u vezi, obećao mu je da će "Hram trećeg milenijuma" biti obnovljen, a njegovom osnivaču vraćena stara titula. Između ostalog, obećao mu je i ministarsko mesto u Svetskoj vladi. Rozenberg je njemu ukratko prepričao sve što je nedavno preživio. Pomenivši Bermudski trougao i sve ono što je video u jednom njegovom delu, Bencion mu je kazao da je Vojska Konfederacije zarobila šesnaest reptila i da se oni nalaze baš u ovoj vojnoj bazi.

Njihov razgovor prekinula je vest o nestanku dvadeset i pet aviona u vodama Filipinskog mora. Bencion je smesta sazvao vanredni sastanak Svetske vlade. Arnold je ostao sâm u predsedničkom apartmanu, gde je ostatak dana proveo uz knjige iz Bencionove biblioteke.

Za to vreme na brazilskoj obali saslušani su zarobljeni oficiri i mornari, članovi posade poslednje neonacističke podmornice. Svi oni su u vezi sa incidentom u Bermudskom trouglu pričali istu priču; pored ostalog, priznali su da u Africi postoji jedan neonacistički vojni aerodrom i otkrili njegov položaj. Saznavši za to, predsednik Brazila je bez znanja Svetske vlade naredio da deset aviona-bombardera, pod zaštitom pet aviona-lovaca, napadnu taj aerodrom, unište ga i neutrališu njegovu posadu.

Naređenje je odmah bilo izvršeno. Avioni su poleteli iz tri vojne baze, sastali se na brazilskoj obali i krenuli ka svom cilju. U Kongo su stigli za manje od tri sata, iznenadili sedam stotina neonacista, koliko ih je preživelo Armagedon i konjunkciju planeta, uništiti ostatak vojnog aerodroma i pobili poslednje ljude na afričkom kontinentu. Time je neonacistička zavera najzad bila slomljena.

Nešto severnije od Brazila, na Haitiju, vojnici Konfederacije zarobili su pilote koji su na to ostrvo doleteli iz istog pravca kao i reptilske letelice. Niko od njih nije mogao da veruje da se nalazi u 2026. godini, jer su svi poleteli pre najmanje sedamdeset godina. Pri tom nisu nimalo ostarili, na njihovim je časovnicima prošlo tek nekoliko časova, a da oni nisu ni znali gde su bili za sve to vreme. Zapravo, svi su tvrdili da je

nemoguće da nisu ni bili svesni prolaska vremena i da toliko vremena nije ni prošlo, ali su se brzo uverili u suprotno. Bilo ih je osam i svi su sprovedeni u Venecuelu, odakle su posle kraćeg saslušanja upućeni u najveću vojnu bazu u Apalačkim planinama.

Dok je Rozenberg prelistavao Bencionove knjige, a Dominik se upravo osvestila, ministri članovi Svetske vlade su na vanrednom sastanku raspravljali o nedavnim događajima u Filipinskom moru. Sastanku je kao gost prisustvovao i jedan fizičar, bivši stručnjak iz NASA-e za magnetizam. Kad god bi dobio reč, iznosio je brojne teorije o magnetizmu. Pored ostalog, rekao je da su Bermudski trougao i Filipinsko more, koga pomorci nazivaju još i Đavolje more, jedina dva mesta na našoj planeti gde nema otklona magnetne igle, gde kompas pokazuje pravi a ne magnetski sever; da na ta dva područja uzrok nestanka velikog broja brodova nisu silovite oluje slične onima koje vladaju oko Rta Horn i Rta Dobre Nade, gde je nestalo više brodova nego bilo gde u svetu; govorio je i o tome kako je posle Drugog svetskog rata japanska vlada bila zabrinuta brojem neobjašnjanih gubitaka brodova, da je poslala veliki istraživački brod da utvrdi šta se tu zapravo događa, ali da je i on nestao; na kraju je zaključio da je nemoguće utvrditi šta se krije pod vodom na ta dva mesta na planeti i potvrdio da se NASA time nikad nije ozbiljnije bavila. A kad je upoređeno ono što je Rozenberg ispričao Bencionu sa onim što su ispričali zarobljeni neonacisti, i u sve to uključeni piloti iz vremena Drugog svetskog rata i nešto posle njega, koji se fizički nisu nimalo promenili, bivši službenik NASA-e je mogao samo da postavlja teorije o mogućoj vremenskoj kapiji koju poseduju vanzemaljci-reptili.

Na osnovu Rozenbergove priče i priča zarobljenih neonacista bilo je potpuno jasno da su reptili u Bermudskom trouglu neutralisani. Svi učesnici sastanka složili su se sa tim da su reptili velika pretnja po budućnost ljudskog roda i Svetska vlada donela je odluku da se pronade i uništi baza reptila u Đavoljem moru. Stoga je izdato naređenje da se jedanaest hiljada američkih vojnika uputi na marijansko ostrvo Guam. Takođe, naređeno je da špijunski avioni redovno patroliraju iznad morske površine, kako bi odredili moguće koordinate mesta na kome se kriju reptili.

U istoj toj bazi, u laboratoriji, naučnici su za sve to vreme pokušavali da komuniciraju sa zarobljenim reptilima, koristeći i telepatiju, ali oni su jednostavno odbijali saradnju.

Dva dana nakon vanrednog sastanka Svetske vlade, u Vladu je kao ministar za verska pitanja primljen i Arnold Rozenberg. (Pre Armagedona to ministarsko mesto nije postojalo.) Tek kad je postao ministar, Rozenbergu se pružila prilika da obiđe ceo sistem vojnih baza u okolini Brazilije.

Kao član Vlade, Rozenberg je stekao pravo da zna sve male i velike tajne. Na primer, sad je po prvi put u životu imao prilike da se uveri u činjenicu da na našoj planeti nikada pre nas nije postojala neka civilizacija koja je celu planetu pretvorila u takozvano globalno selo, jer su od moderne ljudske civilizacije ostale desetine hiljada razorenih gradova, manje ili više oštećenih saobraćajnica, a o smeću koje je šezdesetak godina iz satelita izbacivano u orbitu da i ne govorimo. Premda je do nedavno verovao u suprotno, Rozenberg se razuverio čim je obilazeći laboratorije video sve ono što je ljudski rod stvorio u proteklih nekoliko hiljada godina: celokupna ljudska istorija, sva ljudska saznanja, otkrića, sve što bi moglo biti od koristi nekoj budućoj civilizaciji, ako bi naša nestala, bilo je pohranjeno u kompjuterske programe i na mikrofilmove; sve knjige koje su objavljene do 2026. godine, sve religije i verske sekte sa svojim učenjima,

reprodukcije svih slika i skulptorskih dela, planovi i projekti najmonumentalnijih građevina, biografije poznatih ličnosti - sve - kompletna ljudska kultura, u minijaturi, bila je sačuvana od zaborava. Ta minijaturna baza podataka nalazila se u jednom tunelu, odvojena od ostalih prostorija, koju je, kao i njih, pokretala neiscrpna geotermička energija. I ne samo to. Tu su se nalazili i nedovršeni projekti mnogih naučnika i neke još uvek nedešifrovane formule Nikole Tesle i Alberta Ajnštajna, kao i mračni izumi Jozefa Mengelea koji su se mogli upotrebiti u korisne svrhe. U laboratoriji za genetička istraživanja, Rozenberg je video brojne eksperimente sa biljkama i životinjama. Pred preostalim genetičarima nalazio se pravi izazov: trebalo je, kloniranjem, obnoviti živi svet na Zemlji; a u planu je bilo i kloniranje ljudskih bića.

Pre Armagedona i konjunkcije planeta Rozenberg je želeo da njegov naslednik ne bude njegov biološki sin, već njegov klon. Ali te se želje odrekao otkako je upoznao kloniranog Adolfa Hitlera.

- Mislim da ne bi bilo dobro klonirati ljude - rekao je Bencionu obilazeći laboratorije.

- Nama je potreban svaki čovek - uzvratio je on. - Nama je potrebno mnogo ljudi. Treba ponovo naseliti sve kontinente... Istina je, ako bi saznali kako su došli na svet, da bi se klonovi pobunili protiv nas. Ali mi im nećemo dozvoliti da saznaju svoje poreklo; biće ubeđeni da su izgubili svoje roditelje u Armagedonu i konjunkciji planeta.

- Istina je da ko ne rizikuje ne dobija, ali mi više ne smemo da rizikujemo. Brate Bencion, kad biste samo znali kako su klonovi bezosećajna stvorenja!... Možemo klonirati biljke i životinje, ali se moramo kloniti kloniranja ljudi.

Njih dvojica su dugo razgovarali na tu temu, diskretno, čuvajući se od očiju i ušiju osoblja baze. U svojoj priči su dotakli i reptile i to je bila prilika da Rozenberg izrazi želju da ih vidi. Kad je došlo vreme i za to, on nije hteo da im ide u posetu sve dok nije obukao svečanu odoru vrhovnog sveštenika.

Posetio ih je zajedno sa Bencionom, još dva ministra i nekoliko naučnika. Šesnaest divovskih guštera zelene boje kože, obučenih u nekakve uniforme, nalazilo se iza rešetaka, u samicama. To su bili ti čuveni reptili o kojima se mnogo govorilo pre deset godina. Bili su nezainteresovani za posetioce, pošto su se već navikli na to da ih ljudi uznemiravaju.

Rozenberg nije mogao a da ne reaguje na ono što mu se ukazalo pred očima:

- Neka je slava Velikom Arhitekti, Neimaruru svih svetova! Kakvih sve razumnih živih bića ima u svemiru! Svi su oni njegovi svesni ili nesvesni podanici!

Najveće uzbuđenje zavladao je, no ovog puta i među ostalim posetiocima, onda kad su posetili usamljenog vođu reptila. On je po ceo dan uznemireno šetao od zida do zida svoje ćelije ne obraćajući pažnju ni na koga. Ali kad je Rozenberg stao pored rešetaka njegove ćelije, on je zastao, okrenuo se, došao do rešetaka, uhvatio ih svojim kratkim prednjim udovima i pogledao ga svojim krupnim očima.

- Pa da, jasno mi je - reče Rozenberg. - Bio sam u pravu kad sam početkom veka izjavio da đavo ne postoji. Neuki ljudi iz daleke prošlosti verovatno su videli nekoga sličnog njemu. A možda baš i njega. Ko bi to znao s obzirom na to da se reptili igraju prirodnim silama.

Između njih dvojice uspostavio se neki čudan vizuelni odnos. Gledali su se pravo u oči nekih pedesetak sekundi i Arnold je počeo čudno da se oseća, kao da u tom pogledu, u tim očima, vidi nekoga koga dugo poznaje. "Deja vu", pomislio je, premda

ništa nije rekao. "Ko je zapravo on?" Uvidevši da se Arnoldova odeća razlikuje od običnih odela članova Vlade, belih mantila naučnika i uniformi vojnika, reptil je pomislio da je on prvi čovek ljudske civilizacije.

Pogledao je crveni trozubac na njegovim grudima, udaljio se tri koraka od rešetaka i duboko mu se poklonio. Arnold mu je uzvratio istim gestom pogledavši pri tom Benciona.

- Mislim da su ovo visokocivilizovana bića i da se sa njima može postići kompromis i uspostaviti mir - kazao mu je po povratku u predsednički apartman. - Da su oni gajili mržnju prema nama pre konjunkcije planeta, mi je ne bismo ni dočekali. Mislim da je sukob sa njima velika greška koju treba što pre ispraviti.

Rozenberg je dugo, kad god bi bio sâm, razmišljao o susretu sa vođom reptila. Želeo je da sazna nešto više o njemu. Bilo mu je jako krivo što nije znao kako bi to izveo.

Inače on je bio blizu svoje drage, a u stvari toliko daleko od nje, jer ne samo da nije hteo da je vidi kako onako bolesna i polumrtva leži na bolesničkoj postelji, kao na mrtvačkom odru, već nije hteo da joj smeta. No ona se relativno brzo oporavila i kad su se ponovo sreli pomalo mu je zamerala zbog toga što nije bio pored nje kad joj je bilo najteže. Prepričala mu je sve što je preživela nakon njegove otmice - kako su se prema njoj ponašali njegovi najbliži saradnici, a da se sve to moglo izbeći da mu je ona bila supruga a ne samo ljubavnica. I on je njoj prepričao svoje skorašnje doživljaje i na kraju joj kazao:

- Dominik, ljubavi moja, toliko te volim, a toliko me je stid što nisam mogao da budem pored tebe kad ti je bilo najteže.

- Oh, Arnolde, tako bih volela da sve bude kao pre. Ali ne verujem da će ikada više biti.

- Ne brini, Dominik, biće sve u redu. Imam neki predosećaj da će se sve dobro završiti i da ćemo za par godina ponovo imati dvor na našem ostrvu. A imaćemo i nešto što do sada nismo imali, a verujem da ti to najviše želiš.

- A šta to? - upita ga ona, kao da ne zna na šta je on mislio.

- Ja imam dosta godina... znaš...

- Udaću se za tebe! - prekide mu ona misao, pocrvenevši od radosti. - Ovo već dugo čekam!...

Dokora zakleti neženja, Rozenberg je ovom svojom naglom odlukom iznenadio sve ministre.

I dok su se japanski vojnici iskrcavali na Vulkanska ostrva, američki vojnici na Guam, a ratni brodovi i manji borbeni čamci bezbedno plovili vodama Bermudskog trougla; i dok su preživeli piloti iz vremena Drugog svetskog rata i nešto posle njega pričali šta su doživeli za nekoliko sati, koliko je prošlo na mestu gde su se oni nalazili dok je na Zemlji prošlo nekoliko desetina godina; i dok su se civili svim silama borili za opstanak; u najvećoj vojnoj bazi u okolini Brazilije, u predsedničkom apartmanu, obavljena je ceremonija venčanja Arnolda i Dominik, čije će zajedničko prezime biti i ostati Rozenberg. Njih dvoje, kao i preostale ljude, čekalo je još mnogo izazova.

DANI SU polako odmicali. Na obalama morskim talasima nedavno opustošenih Vulkanskih ostrva i ostrva Guam, sedam hiljada japanskih i jedanaest hiljada američkih vojnika konstantno je pratilo sve češće pojave nepoznatih letećih objekata. Oni su se pojavljivali i nadletali neka manja ostrva, kao da su znali da ih ljudi očekuju, držeći se podalje od obala većih ostrva i na brzinu podignutih vojnih logora. Njihovo je kretanje jednim delom bilo praćeno radarima, ali nijedan vojnik nije znao odakle ti leteći objekti dolaze i kuda odlaze, jer su se često pojavljivali niotkuda, a još češće su nestajali i odlazili nikuda. Ti su susreti između reptila i ljudi iz dana u dan bivali sve češći.

U drugom delu sveta, u vojnoj bazi u okolini Brazilije, Svetska vlada je sve svoje sastanke održavala u predsedničkom apartmanu. Gotlib Bencion se teško razboleo. Imao je srčani napad dva dana pošto je Arnold Rozenberg stupio u brak. Uz hitnu intervenciju doktora jedva je ostao u životu. Bio je premoren, gotovo polumrtav, i još u dubokoj starosti. Pored toga, u poslednjih par meseci doživeo je više stresova i frustracija i rešio više problema nego bilo kada za svojih stotinak godina. No uprkos tome, nije poslušao savete doktora, da se više odmara a manje brine o problemima, već je i iz postelje upravljao ostatkom Svetske Konfederacije, govoreći da ne želi da u smrt ode zdrav i odmoran, već potpuno istrošen, kao staro gvožđe koje odlazi na otpad.

Svetska vlada je ovih dana osnovala Vrhovni vojni savet, čiji su članovi postali neki ministri i najambiciozniji generali; jedan od članova bio je i Arnold Rozenberg. Vrhovni savet nalazio se u stalnom kontaktu sa svim većim vojnim bazama i, svakako, sa osamnaest hiljada vojnika Konfederacije u vodama Đavoljeg mora. Što se tiče njegovog stava prema reptilima, Savet je bio podeljen na dve struje: jedni članovi zalagali su se za borbu do kraja, zastupali su tezu po kojoj bi trebalo da budu uništeni svi ljudi ili svi reptili; dok su se drugi, koje je predvodio Rozenberg, zalagali za kompromis i mir sa reptilima. Te su se dve struje, na veliku Bencionovu žalost, znale i žestoko verbalno sukobiti.

Pet dana nakon Rozenbergovog venčanja, šest nepoznatih letećih objekata - tri letelice u obliku pravilne trostrane piramide i tri letelice u obliku diska - odvažilo se da preleti preko ostrva Guam. Američki vojnici otvoriše vatru na letelice. Pripucali su bez naredbe svojih pretpostavljenih i za tili čas oborili sve letelice.

Za taj incident ubrzo je saznao vojni i politički vrh Konfederacije, ali i reptili. Veza između vojnika i ostatka sveta odmah je bila prekinuta, a iz mora je izronilo na stotine letelica i uputilo se prema Guamu i Vulkanskim ostrvima. Došlo je do žestokog sukoba. Vojnici su pucali na letelice, koje su bile neuhvatljive za radare. Kretale su se brzo i nepravilno i na površine svih ostrva sejale vatru i smrt. Iz letelica su na Zemlju padale loptaste munje i rušile sve pred sobom. Ljudi su panično pucali u nebo ili bežali na sve strane. Uskoro od silne vatre koja je gutala sve živo i dima koji se dizao do oblaka ništa nisu videli i svi su otišli pravo u smrt. Za desetak minuta površine svih ostrva na kojima su boravili ljudi pod oružjem bile su pretvorene u plamene buktinje, a letelice su napustile bojište i zaronile u more.

U tom se trenutku uznemiriše svi zarobljeni reptili.

Većina članova Vrhovnog vojnog saveta, posle ovog incidenta, bila je raspoložena za rat sa reptilima; uz Rozenberga su ostala još samo dva člana Saveta. Generali su, na primer, predlagali da se Đavolje more bombarduje atomskim bombama. Čak su izneli i plan po kome bi se trougao - ostrvo Kjušu - ostrvo Guam - severna obala ostrva Mindanao - podelio na desetine manjih trouglova, čije bi krajnje tačke, kao i po

dve tačke na trećinama njihovih stranica, trebalo da budu epicentri eksplozija. Bilo je potrebno mnogo atomskih bombi, ali cilj bi po njima sigurno bio postignut. Taj predlog još uvek nije ni usvojen niti odbijen.

U toku tog sastanka Bencion je doživeo još jedan srčani udar. Zakazavši sledeći sastanak za naredno jutro, svi članovi Saveta razidoše se po svojim apartmanima. Dok su se ostali članovi Saveta predali snu, Rozenberg je svoje vreme posvetio svojoj voljenoj supruzi, sa kojom je vodio ljubav po ko zna koji put nakon nedavnog venčanja.

Kad su oboje zaspali, Arnolda su opseli košmarni snovi. Uznemirio se, prevrtao po krevetu i najmanje dva puta budio suprugu. Sanjao je kako se nalazi u rulji demonstirana koji ni sami ne znaju protiv koga demonstriraju. Želeo je da pobegne što dalje od njih. Odjednom mu se na nebu ukazao otvor sličan tunelu, koji je samo on video, i iz njega se začuo glas:

- Vrhovni svešteniče... Vrhovni svešteniče...

Istog trena se prenuo iz sna i opet, iako budan i potpuno svestan, čuo taj isti glas, ali ne kao ljudski glas, već kao fluid, titraj, impuls... Ustao je iz kreveta, polako, kako ne bi probudio suprugu, na brzinu obukao odoru vrhovnog sveštenika i uputio se prema tom glasu.

Vukao se polupraznim hodnicima, prolazeći pored ponekog usamljenog stražara koji bi ga pozdravio ili pored kakvog sumanutog naučnika koji bi nekuda nervozno žurio, osećajući kako taj nepoznati, neljudski glas postaje sve jači i jači. Na kraju ga put nanese u prostoriju u kojoj se iza rešetaka nalazio najlepší zarobljeni reptil.

Ispred ulaza u tu prostoriju stajala su dva vojnika. Ugledavši Rozenberga, zauzeli su "stav mirno". On je prošao između njih i, čim je ušao unutra, shvatio je da će dugo biti sâm sa vođom reptila, jer u toj prostoriji nije bilo nikoga osim njih dvojice, a u bazi je malo ko bio budan.

Rozenberg mu priđe i pogleda ga pravo u oči. Zatim baci letimičan pogled na njegovo zeleno lice, njegovu uniformu, kratke ruke (odnosno prednje udove) sa po četiri kratka prsta, njegovo skoro dva metra visoko telo, kratke noge koje su mu bile sakrivene u neku vrstu čizama i potpuno nag rep koji je virio iz uniforme. Bio je nesrazmerno građen - ili je samo izgledao tako, kao gušter koji stoji na zadnjim udovima. Duboko mu se poklonio.

Arnold učini isto što i on i ponovo začu onaj isti glas:

- Vrhovni svešteniče, samo vi možete zaustaviti trenutno bezumlje na ovoj planeti i spasiti dve umiruće civilizacije...

Bio je to onaj isti glas, onaj isti impuls. Pre nego što je i uspeo da se snađe, reptil mu pruži svoju kratku desnu ruku. Rukovaše se i Rozenberg opet začu onaj isti glas:

- Ja sam Vrhovni Saurus, Imperator dve naseobine Saurusa na planeti Zemlji: jedne koja je nestala u dubinama Bermudskog trougla, koju su uništili predstavnici vaše vrste, i jedne koja se nalazi u vodama Đavoljeg mora. Moram vas na samom početku upozoriti da ne činite ono što nameravaju da učine najagresivniji pripadnici vaše vrste. Bila bi to velika greška, jer bi moji podanici, koji znaju da sam živ premda ne znaju gde se nalazim, mogli da vam uzvrate trostrukom merom i pretvore ovu planetu u mrtvu pustinju.

Rozenberg je hteo nešto da mu kaže, ali nije imao glasa. Umesto toga, iako su mu usta bila zatvorena, osetio je kako iz njega izvire impulsi koji se polako pretvaraju u reči:

- Ko ste zapravo vi?

- Mi smo odavde, sa ove planete, - odgovori reptil - i ovde smo otkad znamo za sebe; oduvek, mnogo pre vašeg dolaska. Mi smo se još pre nekoliko desetina miliona godina evolucijom odvojili od običnih gmizavaca.

- A kako se razmnožavate?

- Mi smo svi plodni. U određeno vreme u našoj se utrobi začne novi život i ona se potom sama otvori, kao kada pupoljak procveta, a novo biće dolazi na svet. Svako od nas može da podari život po jednom stvorenju.

- A odakle smo mi to došli?

- Došli ste iz raznih delova naše galaksije. Svaka vaša rasa potiče sa neke druge planete. Svi ste jedni drugima bili neprijatelji i dugo ste ratovali jedni protiv drugih... Ova planeta je do nedavno bila planeta insekata, beskičmenjaka, gmizavaca, vodozemaca i nerazumnih sisara; najrazumniji sisari bili su majmuni... Pre nekih milion godina na našu planetu došlo je mnogo bića sličnih vama, u stvari vaših dalekih predaka. Oni su bežali od potopa na Marsu, koji je nastao kao posledica prekomernog zagrevanja planete i topljenja polova. Oni su bili u neprijateljskim odnosima sa stanovnicima Fetona, koji su to iskoristili kao pogodan trenutak za obračun. Kad je nastupio potop, a većina bogatih stanovnika potražila spas na Zemlji, inače planeti koju su zbog tada negostoljubive klime izbegavali i jedni i drugi, došlo je do sukoba u kome su Marsovcu bili poraženi. Njihovi neprijatelji su bili jako surovi: nisu hteli sve da ih poubijaju, već su pošteđeli malu decu koja kad su odrasla nisu dostigla nivo svojih očeva; živela su u šumama i pećinama, baš kao i nerazumni sisari... Mars se za to vreme pretvorio u planetu vodozemaca, a na Fetonu se razvila visoka civilizacija koja je dugo postojala. Za sve vreme svog postojanja koristila je rudna bogatstva svoje planete i uništavala životnu sredinu, tako da je na njoj na kraju zavladao beda. Njeni stanovnici doživeli su demografsku eksploziju, izdelili se, sukobili i izazvali atomski rat koji je opustošio površinu planete i izazvao eksploziju njenog jezgra; od nje je ostao samo pojas asteroida između Marsa i Jupitera. Retki preživeli stanovnici te planete, pretežno starija deca koju su u svemirske brodove ukrcali vojnici, spustili su se na našu planetu pre oko četrnaest do petnaest hiljada godina i naselili delove Latinske i Južne Amerike, Kine i Indije. Pokušali su da u svemu podražavaju svoje očeve, ali nisu uspeli da dostignu njihovo znanje i stvorili su manje, lokalne civilizacije... Svi su oni, mislim na dvonožna razumna bića, imali tamne oči i taman ten lica...

Čuvši sve ovo, Rozenberg pomisli na Marsove prirodne satelite: Fobos, udaljen od matične planete jako malo, svega oko šest hiljada kilometara; i Dejmos, udaljen oko dvadeset hiljada kilometara. Ali više je mislio na Fobos, na kome se nalazi ogroman krater čija kupa ima bezmalo pravilan kružni oblik i koji zalazi duboko u utrobu satelita. Verovao je, kao i astronauti koji su 2023. godine sišli na Fobos, da se tu nekada davno nalazio rudnik, ali nije mogao ni da zamisli ko je eksploatisao njegova rudna bogatstva.

- Znači, Negroidi su sa Marsa, a Mongoloidi su sa Fetona? - pitao ga je.

- Tako nekako... Ali pre pet-šest hiljada godina na tamnu površinu Meseca i u Indiju su se iz udaljenih delova naše galaksije spustili agresivni ratnici. Sebe su nazivali Arijevcima. Bili su visoki, svetloputi i plavooki, i bežali su iz svog zvezdanog sistema pošto su izgubili rat od moćnijih, jačih i agresivnijih neprijatelja, Koepta.

- Koepta?...

- Koepti su preci starih Egipćana.

- Arijevci i Koepti... Indija i Egipat... Kukasti krst i oko u trouglu, Svastika i Davidova zvezda... Neke su mi stvari sada potpuno jasne... Dakle, Arijevci su izgubili rat; poraženi su od strane Koepta?...

- Oba plemena Arijevaca su se dugo krila u kraterima na Meseu i u podzemnim tunelima na Zemlji plašeći se neprijatelja. Oni se uglavnom nisu mešali sa ostalim stanovnicima Indije, mada su im preneli neka svoja znanja i neke elemente svoje religije. Ali njihovi fanatizovani neprijatelji su ih našli. Malobrojni Koepti, odabrani od vojnog vrha svoje planete za jedan specijalan zadatak, da istrebe sve Arijevce, došli su u severnu Afriku, u Egipat. Izbio je sukob u kome je upotrebljeno atomsko oružje. Obe strane su mnogo stradale. Manji broj Arijevaca ostao je u Indiji, dok su svi preživeli pobjegli na severozapad, prema Uralu. Potomci Koepta su, pak, ostali u Egiptu gde su stvorili egipatsku civilizaciju uzaludno se trudeći da oponašaju svoje pretke od kojih su ostale samo piramide. Arijevci su kasnije naselili najveći deo Evrope, a neki potomci Koepta Palestinu i Etiopiju. Da ne računam Arijevce sa Meseca, koji kao i mi brinu samo o sebi. Vaša vrsta u sadašnjem obliku nastala je mešanjem svih ovih rasa... Mi smo se za sve to vreme držali po strani. Niko nije znao da postojimo, premda su nas vaši primitivni preci videli i mislili da smo neka natprirodna bića...

- Moram priznati da su pripadnici moje vrste do pre nešto više od sto godina bili veoma nerazumni, prizemni i primitivni. Ali našu civilizaciju nisu stvorili oni, već usamljeni ekscentrici, ne naročito omiljeni u svoje doba, koji su u vremenima bezumlja slobodno maštali, razmišljali, stvarali...

- Da, ali vi ste se jako brzo razvili. Do pre stotinak godina bili ste izdvojeni na čitav niz sukobljenih zajednica. A sada ste ujedinjeni, vladate atomima, letite u svemir...

- Naša je civilizacija za tih stotinak godina bila zainteresovana i za stanovnike nekih dalekih svetova. Možda su neki geniji koji su najviše zaslužni za njen razvoj došli iz tih svetova?...

- Ne. Otkako mi postojimo, a stariji smo i od bivših stanovnika Marsa i Fetona, osim Arijevaca i Koepta u Sunčev sistem niko nije dolazio iz dalekih svetova.

- Dakle, niko...

- Planete su, naročito one naseljene, daleko jedna od druge. One mogu da pripadaju i različitim zvezdanim sistemima. Ne može svako da savlada tolike razdaljine. Ipak, u svemiru postoje civilizacije koje su se međusobno povezale čvrstim vezama. Nekoliko desetina najrazvijenijih planeta u našoj galaksiji obrazovale su Galaktičku Konfederaciju... Postoji mnogo naseljenih planeta sličnih našoj i na hiljade puta više nenaseljenih planeta širom svemira. Stanovnici najrazvijenih planeta su uglavnom miroljubivi. Oni teže upoznavanju i ujedinjenju sa civilizacijama sličnim sebi.

- Da li mi možemo uspostaviti kontakt sa tom Galaktičkom Konfederacijom?

- Zasad je nemoguće. Morali biste ovladati vremenom i prostorom. Za međuplanetarno putovanje izvan svog zvezdanog sistema ili izvan galaksije, potrebno je da se na dvema planetama u isto vreme otvore vremensko-prostorne kapije; može da se otvori i jedna, s tim što bi na drugoj planeti trebalo da postoji i druga. Nekad ih je bilo i na Zemlji, ali su verovatno nestale zajedno sa Arijevcima i Koeptima.

- Mislim da i vi imate te kapije.

- Da, imamo ih. Mi ih već dugo koristimo. U stvari, mi ne živimo u struji vremena koja protiče na našoj planeti, bez obzira što smo njeni najstariji civilizovani stanovnici; mi egzistiramo u najsporijoj mogućoj struji vremena, u posebnoj dimenziji...

- Mnogi naši veliki naučnici su radili na tome, ali su vrlo malo uradili. Mi još uvek ne poznajemo dovoljno dobro vezu vreme-prostor. A vi je poznajete. Vi ste izvesne pripadnike moje vrste iz prošlosti preneli u budućnost...

- Mi za to ne snosimo nikakvu odgovornost. Oni su se slučajno zatekli u blizini naših naseobina u vreme kada smo otvarali kapije i slučajno su postali njihove žrtve. I ne samo da su odlazili u budućnost, već su se oni najnesrećniji vraćali u prošlost ili su transportovani na neke naseljene ili nenaseljene planete... Mi tragamo za razumnim bićima sličnim nama. U našoj galaksiji ih po svemu sudeći nema. Ona je naseljena razumnim bićima sličnim vama ili istima kao što ste vi.

- Vaši su podanici pre samo desetak časova ubili na hiljade pripadnika moje vrste; oteli ste dvadesetak aviona pre samo nekoliko dana...

- Znam, osetio sam to. Ali mi smo se samo branili... Vi ste nas izazvali... A zar ne treba na udarac uzvratiti udarcem?... Uostalom, vi ste nam uništili čitavu jednu naseobinu u vodama Bermudskog trougla.

- Vidim da dobro poznajete istoriju naše planete i naše civilizacije - reče mu Rozenberg.

Zatim mu u najkraćim crtama ispriča šta se dogodilo u Bermudskom trouglu u prvoj noći nakon konjunkcije planeta.

Imperator reptila se iznenadio kad je saznao šta se zapravo dogodilo. Inače, reptile je zatekla konjunkcija planeta i nanela im velike štete, pa su naglo zatvorili sve svoje prostorno-vremenske kapije, iz kojih su na slobodu izašli nebrojeni ljudski plovni i leteći objekti i zaustavili se u vremenu nakon konjunkcije planeta.

- Mi smo svesni vaših gubitaka - nastavi imperator. - Ali vi nas napadate, obarate naše letelice i ugrožavate naš položaj u Đavoljem moru. Mi nikada ni sa kim nismo ratovali, ali smo uvek spremni za to da se branimo.

- Shvatam... A kako bismo mogli da izbegnemo dalja sukobljavanja?

- Jednostavno. Oslobodite mene i sve moje zarobljene podanike, mi ćemo osloboditi vaše podanike; nemojte se više mešati u naše stvari i nemojte nas nikad više ugrožavati.

- A šta mi dobijamo zauzvrat?

- Mir i mogućnost obnove vaše civilizacije.

- Ja nemam ništa protiv vas. Jedan sam od retkih pripadnika svoje vrste koji želi mir sa vama.

- Imaćete prilike da to i dokažete... Da li želite dobro pripadnicima vaše vrste?

Rozenberg mu dade pozitivan odgovor.

Njih dvojica počеше da pregovaraju i za kratko vreme postigoše usmeni sporazum po kome će u bližoj i daljoj budućnosti ljudski rod biti bezbedan ako niko od ljudi ne bude plovio u određenim zonama Đavoljeg mora i u zoni Bermudskog trougla, gde reptili nameravaju da se vrate, i da ne lete iznad tih tačaka na našoj planeti. Što se tiče prostorno-vremenskih kapija, Imperator reptila je odbio da pregovara o tome smatrajući da ljudski rod još nije zreo za tako nešto. Takođe, obe strane se obavezuju da puste na slobodu sve zarobljenike.

- Imam poverenja u vas, Imperatore Saurus - reče Rozenberg na kraju. - Ispuniću sve na šta sam se obavezao kad to budem mogao, ako budem mogao.

- Vrhovni svešteniče, vrlo brzo ćete imati tu priliku.

Kad su postigli usmeni sporazum, Rozenberg nije mogao a da ne zaobiđe svoju omiljenu temu - religiju.

- Interesuje me u šta vi verujete. Kakav je vaš odnos prema religiji i da li verujete u boga?

- Naravno. Imamo religiju i verujemo u boga, u Vrhovni princip, u Konstruktora svih svetova.

- Pa to se podudara sa onim u šta ja verujem, a verujem u Velikog Arhitektu, Neimara svih svetova.

- Istina je istina i vide je sva razumna bića u svemiru, bez obzira u kojoj galaksiji i u kom zvezdanom sistemu se nalaze. Samo nerazumna stvorenja ne vide univerzalnu kosmičku istinu.

- To je veliki udarac na ceo sistem prizemnih religija.

- Ceo materijalni svemir je mesto patnje, stalnih sukoba, stalnih promena, kružnog toka svih njegovih elemenata... Svi mi, bez obzira koliko dugo živimo, moramo umreti. To je samo posledica naše posrnule prirode. Mi umiremo samo zato što imamo tela i što se vezujemo za materiju. Ono čemu treba da težimo nije večni život u telu, već povratak u duhovni svemir; povratak božanskoj prirodi od koje smo se nekad davno odvojili, prelazak iz tame u svetlost...

- Pa naša se verovanja zapanjujuće podudaraju.

- Istina je istina.

Njih dvojica su dugo razgovarali, odnosno komunicirali, o religiji. Složili su se u tome da nema filozofije bez religije i religije bez filozofije; da je religija bez boga najobičnija obmana. Diskutovali su o dualizmu, drevnom padu iz duha u telo i o mogućnostima za povratak u duh... A vreme je teklo u nepovrat.

Njihov kontakt prekide bat koraka ispred ulaznih vrata. Bio je to znak da im se približio rastanak. Pozdraviše se i na brzinu razmeniše nekoliko misli.

- Učiniću sve što budem mogao, ako budem mogao, kako bih realizovao naš sporazum - reče Rozenberg.

- Imaćete vrlo brzo prilike za to. Samo vi možete zaustaviti trenutno bezumlje na ovoj planeti, samo vi možete spasiti dve njene umiruće civilizacije...

U tu prostoriju iznenada upadoše dva doktora.

- Gospodine Rozenberg - obrati mu se jedan od njih. - Otkud vi ovde ovako kasno?

- Divim se čudu prirode.

- Držite se podalje od te životinje - reče mu drugi. - Mogla bi da vas povredi.

- On nije samo životinja! - povika Arnold i izađe napolje.

Brzim korakom vratio se u predsednički apartman, u svoju sobu. Svukao je odoru vrhovnog sveštenika i legao u krevet potrudivši se da ne probudi Dominik.

Dugo je mirno ležao i razmišljao o svemu. Mnoge su mu stvari sada bile jasnije. Recimo, konačno je mogao da bude potpuno siguran u to da neki elementi masonske religije potiču sa dalekih planeta, iz dalekih svetova, a da su ih na Zemlju doneli Arijevci i prapreci Jevreja; da je svemir doista prepun razumnih bića koja poznaju univerzalnu istinu, ali i nerazumnih bednika koji veruju u gluposti i pripadaju prizemnim religijama kojih ima širom svemira; da je tačno da je posrnula priroda svih živih bića uzrok nerazumevanja, podela i konstantnih konflikata, a da je priroda najveći zaverenik i najveći fašista.

XVII

ČLANOVI Svetske vlade nisu stigli ni da svoj zasluženi osmočasovni dnevni odmor privedu kraju, a Bencionu je pozlilo, ovog puta ozbiljnije nego ikad do tada. Čovek koji je u sto trećoj godini života doživeo više nepredvidivih trenutaka, doneo više odluka i rešio više problema nego bilo kad u životu, osetio je da mu se približio kraj.

Ležao je na velikom kraljevskom krevetu, u svojoj prostranoj sobi, u predsedničkom apartmanu, okružen doktorima koji su se borili za svaki trenutak njegovog života. Osetio je kako ga životna snaga polako napušta. Teško je izgovarao svaku reč, šaputao je, no ipak je uspeo da kaže doktorima kako želi da poslednji put u životu vidi svoje ministre.

Želja mu je bila ispunjena. Svi pozvani su na brzinu morali da se obuku i pripašu masonske kecelje, i svi istovremeno stadoše pred prvog čoveka još uvek postojeće civilizacije. Poređase se u bratski lanac, držeći se za ruke, oko kreveta na kome je ležao njihov starešina i predsednik. Rozenberg stade pokraj njegovih nogu, tačno naspram njega, gledajući ga pravo u oči. Sa njegove leve i desne strane stade po osam ministara, a iza njih još petnaestorica. Svi su ćutali i čekali da im Bencion održi svoj poslednji govor.

- Nisam se nadao da ću živeti ovoliko dugo - reče on sa velikom mukom. - Evo, kucnuo je čas da se preselim u večni istok...

Skupio je svu preostalu snagu i, naslonivši se na jastuk, zauzeo polusedeći položaj. U tome mu niko nije pomogao, jer su doktori po njegovom izričitom naređenju napustili tu prostoriju.

- Ja imam tri nevelike želje - nastavi Bencion, maksimalno se naprežući, trudeći se da ne zastajkuje izgovarajući rečenice. - Prvo, želim da posle moje smrti, bez obzira da li ćete me poslušati ili ne, izaberete Arnolda Rozenberga za predsednika Svetske vlade. Drugo, želim da kako znate i umete okončate sukob sa reptilima i da ponovo uspostavite svetski poredak. Treća moja želja je čisto lične prirode: moj ćete prah, kad budete imali prilike, prosuti u reku Narev, nedaleko od mog rodnog grada Bjalistoka.

Malo je zastao, a onda, pogledavši Rozenberga pravo u oči, maksimalno se naprežući, nastavio:

- Brate Rozenberg, ti moraš da obnoviš svoj hram, ali i da podigneš četvrti stub svetskog poretka: jedan svetski jezik... Moj zemljak Lazarus Ludvig Zamenhof je jednog dana, u zimu 1871. godine, bio svedok jednog incidenta na jednoj prometnoj ulici u centru Bjalistoka. Naime, jedna Nemica se slučajno okliznula i pala na led. Nemci su pomislili da ju je gurnuo neki Poljak. Izbila je svađa između Nemaca i Poljaka. Poljaci, kojih je u Bjalistoku bilo najviše, trudili su se da ih ubede da je niko nije gurnuo već da se okliznula, ali Nemci ih nisu razumeli. Jevreji, koji su znali oba jezika, nisu hteli da se mešaju pošto ih niko nije voleo; Rusi i Ukrajinci takođe. Posmatrajući sve to sa prozora svoje sobe, Zamenhof je pomislio kako bi bilo dobro kad bi svi ljudi govorili jednim jezikom. Šesnaest godina kasnije, pod pseudonimom Doktor Esperanto, objavio je prvi udžbenik međunarodnog veštačkog jezika. Njegova najveća želja, da svi ljudi govore jednim jezikom, nikad mu se nije ispunila... Iskreno se nadam da ćeš ti to pokušati da učiniš u bliskoj budućnosti.

- Potrudiću se brate Bencion - obeća mu Rozenberg.

Bencion se nakašljao i opustio.

- Oh, kako sam umoran... spava mi se...

Elektrokardiograf, čije su mu elektrode bile pričvršćene na grudi, merio je otkucaje njegovog srca, koji su iz časa u čas bivali sve sporiji. Ministri su i dalje stajali oko njega, poređani u dva bratska lanca, i ćutali.

- Ja mislim... nadam se... da sam dosta učinio za ovaj svet... dosta sam učinio... - govorio je Bencion boreći se sa dušom. - ...osećam se nekako blaženo... nekako ispunjeno... potpuno... osećam da sam ispunio...

Bilo je to poslednje što je izgovorio. Na monitoru pored kreveta pojavi se prava linija i ostade takva sve dok doktori ne uđu u sobu i ne isključiše elektrokardiograf, a Bencionovo telo pokriše čaršavom.

Članovi Svetske vlade prekinuše oba bratska lanca, pokloniše se Bencionovom mrtvom telu i napustiše tu prostoriju.

Dvojica njegovih najbližih saradnika odlučiše da se ne gubi vreme, već da se smesta ispuni bar jedan deo od onoga što su malopre obećali Bencionu: da se okonča rat sa reptilima. (Bencionovoj želji - da Rozenberg bude novi predsednik Svetske vlade - svi su se podsmevali, pošto on nije bio Jevrejin. Većina ministara složila se sa tim da se izbor predsednika Vlade odloži za dogledno vreme, a za tu funkciju najviše šanse imala su upravo dvojica Bencionovih najbližih saradnika.) Stoga je odmah zakazana sednica Vrhovnog vojnog saveta, sa jednom jedinom tačkom dnevnog reda. Sednici su prisustvovali svi ministri, generali i vojni naučnici, članovi Saveta. Diskusija je bila veoma žestoka. Stavovi svih prisutnih su se razilazili. Kako je vreme odmicalo formirale su se dve struje: prva, čiji su zastupnici bili pet-šest puta brojniji i koji su želeli rat; i druga, čiji su članovi bili za kompromis. Prvu je predvodio jedan agresivni američki general jevrejskog porekla, a drugu Arnold Rozenberg.

U početku pobornici rata ostvariše prednost. Ali kako je Rozenberg iznosio svoje stavove, govoreći ono što je čuo od Imperatora Saurusa, tvrdeći da su ta bića naprednija i moćnija od ljudi, iznoseći neke činjenice koje su se u potpunosti poklapale sa naučnim otkrićima, što potvrdiše i prisutni naučnici, opadalo je interesovanje za rat, koji bi značio dalje stradanje čovečanstva. U kratkim trenucima pauze, članovi Saveta bi se samo zgledali. Jedan po jedan, potom, prelaziše na njegovu stranu.

Uskoro su snage bile jednake. Ali to nije zadovoljilo Rozenberga. On je želeo da bude mnogo jači.

- Priroda nam se s punim pravom osvetila - kazao je između ostalog. - Tamo gde su nekada ponosno stajale naše metropole sada leže ruševine po kojima gmižu insekti i hrane se ostacima ljudskih leševa, genetski izmenjena vegetacija buja po celoj planeti, a morske obale su gotovo puste... Mi moramo naučiti da poštujemo prirodu i sve njene stanovnike. Reptili na našoj planeti borave mnogo duže od nas. Oni su mirna i razumna stvorenja. Imaju svoja životna načela i, kao i sva živa bića, brane se kad su napadnuti. Dalji sukob sa njima za nas bi bio porazan, a mogao bi da ugrozi i sâm život na Zemlji.

Međutim, agresivne generale nije bilo lako ubediti u to da je mir najbolje rešenje i da odgovara podjednako i reptilima i ljudskom rodu. Oni su zastupali tezu da u ratu nema mesta razumu, već da pobedu odnosi onaj ko je pametniji, lukaviji i jači. I to je bio početak njihovog potpunog poraza, jer da su reptili i pametniji i jači pokazivali su svi izveštaji sa terena. Generali polako počеше da napuštaju ratnu opciju, složivši se sa

Rozenbergom u konstataciji da Zemlja nije vlasništvo ljudskog roda, već dom za sve njene stanovnike.

Osetivši da je jači, Rozenberg je predložio da se odluka donese glasanjem, što svi prisutni prihvatiše. Na njegovo pitanje - "Ko je za mir?" - svoje desne ruke podigoše svi osim tri najagresivnija generala; dvojica od njih podigoše ruke desetak sekundi kasnije. Na kraju i najborbeniji general podiže desnu ruku.

Mir, koji je upravo izglasan, zahtevao je slobodu za sve zarobljene reptile, kao i njihov pristanak na tu odluku Vrhovnog vojnog saveta. Uz veliku vojnu pratnju, na sastanak Saveta doveden je Imperator Saurus. Pri ulasku u dvoranu on se pozdravi sa Arnoldom. Njih dvojica se pokloniše jedan drugom, a zatim sedoše za sto, jedan pored drugog, da potpišu Mirovni ugovor. Tekst ugovora sačinjen je uz pomoć jednog parapsihologa, koji je uz reptilov pristanak na saradnju komunicirao sa njim. Uslovi primirja bili su upravo onakvi kako su se duhovne vođe dveju civilizacija dogovorile pre više od petnaest časova. Članovi Saveta nisu skrivali gađenje prema predstavniku druge strane, ali su ga morali prihvatiti kao ravnopravnog pregovarača. Bilo je to najčudnije potpisivanje primirja u istoriji čovečanstva.

Pošto je ratna opasnost trajno otklonjena, dvojica Bencionovih naslednika raspustila su Vrhovni vojni savet, vratili generale u njihove vojne baze i odlučili da Svetska vlada izađe na površinu, u novo sedište Vlade u Braziliji. Sve ovo je odmah stupilo na snagu.

U toku dana oslobođeni su svi zarobljeni reptili, a dve njihove letelice osposobljene za manevre. Čim su se dokopali slobode, uputili su se prema Tihom okeanu. Radari su pratili obe letelice. Nestale su sa ekrana čim su preletele ostrvo Guam. U toku tog dana oslobođeni su i svi članovi posade poslednje neonacističke podmornice i preživeli piloti koji su davno nestali u vodama Bermudskog trougla. Svim vojnicima Konfederacije naređeno je da obustave sve ratne aktivnosti protiv bivših neprijatelja.

A i reptili su ispunili svoj deo obaveza iz Mirovnog ugovora. Dvadeset i pet japanskih vojnih aviona vratilo se u svoju vojnu bazu na ostrvu Hokaido; na njihovim časovnicima bilo je prošlo tek nekoliko časova. Takođe, prava jata japanskih brodova i rojevi aviona, gotovo svi oni ploveći i leteći objekti koji su u tom delu sveta nestali ko zna kad, zaploviše i poleteše prema obalama svoje domovine.

Ljudski rod je, nakon neopisivih stradanja, konačno dočekao mir.

Tri dana nakon smrti, Bencionovo telo je kremirano, a pepeo odložen u tri urne, koje su položene u malu aleju u novom sedištu Svetske vlade, na čijoj je ploči, u slobodnozidarskom stilu, bez ikakvih znamenja i bespotrebnih reči, stajalo: "Gotlib Bencion 1923-2026". Arnold Rozenberg održao je tom prilikom posmrtni govor, u kome je izneo sve Bencionove zasluge za čovečanstvo, i vladari sveta setili su se obećanja koja su mu dali dok je bio na samrti. A da li će da ih održe do kraja - pokazaće vremena koja dolaze.

XVIII

KRAJ JE avgusta, najgore godine u poznatoj ljudskoj istoriji. U Braziliji se oseća nekakva svečarska atmosfera. Ulice se ukrašavaju za karneval. Po gradu se priča da će

uskoro biti krunisan car, mada niko od običnih građana ne bi znao da objasni šta to znači. Ukrašen je i najveći hram u gradu.

Na aerodromu, koga je vojska zatvorila za sve građane Brazilije, okupili su se svi ministri iz Svetske vlade. Uznemireni su. Pogled im luta od nebeskog plavetnila do ručnih časovnika i nazad. Očigledno je da nekoga iščekuju.

Na nebeskom svodu zasija jedna tačka. Ministri se obradovaše. Približavajući se aerodromu postajala je sve veća. Na nekih dva-tri kilometra od zemlje razaznaje se leteća kupa.

Uz nesnošljivu buku i oblake dima uskoro se spustila na aerodrom. Velika je kao osrednji avion. Ministri se poređaše u dve kolone od po šesnaest i uhvatiše se u bratski lanac.

Na letelici se otvoriše vrata i iz nje izađe visok čovek kratke smeđe kose i brade, obučen kao rimski carevi, sa plaštom na leđima, Solomonovim pečatom na grudima i prodornim plavim očima. Svi ministri klekoše na desno koleno.

Dugo očekivani princ raširi obe ruke, na kojima se razaznaše ožiljci sa Golgote, i reče na starohebrejskom:

- Bio sam u hibernetičkom snu skoro dve hiljade godina. Kucnuo je čas za moj povratak.

Ministri ustadoše i prekinuše bratski lanac. Dva Bencionova zamenika povedoše princa u predsednički automobil, dok se ostali ministri zaputiše prema svojim automobilima. Svi zajedno krenuše prema Braziliji.

Arnold Rozenberg imao je tu čast da prati prinčev automobil. Njemu je, takođe, pripala i ta čast da kao vrhovni sveštenik kruniše prvog cara celog čovečanstva.

Proleće 4267. godine od izgradnje Vavilonske kule (1998.)

POST SCRIPTUM

POŠTOVANI čitaoci, knjiga koju ste upravo pročitali ne može se uvrstiti ni u jedan književni žanr. Izbegavajući sva pravila i sve obrasce, a ne trudeći se pri tom da zaobiđem ni Scilu ni Haribdu, napisah ovaj neobičan roman u svojoj dvadeset i drugoj godini, ni sâm ne znam zašto odabravši baš ovu tematiku. Ljudi koji su ga pročitali još krajem prošlog veka, mislim na neke poznate istraživače tajnih društava, rekli su mi da sam jako mlad i da zbog toga imam petlju da pišem o tome, i posavetovali me da ga ne objavljujem, bar ne u ovoj verziji. Iz tog razloga je ova knjiga toliko dugo čekala svoj izlazak na svetlo dana.

Kakva je budućnost čovečanstva - to možemo samo da naziremo. Jedni misle da je perspektivna i blistava, drugi pak da je neizvesna i mračna. Verovatno su i jedni i drugi u pravu. Možda je najbliži istini bivši američki državni sekretar i savetnik nekolicine predsednika najmoćnije zemlje sveta Henri Kisindžer (bivši član Hitlerjugenda, pravo ime Hajnrih Kicinger), kada je pred Novu 2001. godinu izjavio: "Iskreno, ne vidim nijedan jedini razlog zbog koga bih slavio ulazak u novi vek i novi milenijum, jer će i jedan i drugi biti mračniji i krvaviji od svojih prethodnika."

Napisan u reporterskom stilu, bez ikakvih umetničkih intenzija, ovaj roman na jedan krajnje neuobičajen način obrađuje danas najaktuelniju temu - prelazak iz kapitalizma i kvazi-socijalizma u Novi svetski poredak.

Iako smatram da ne predstavljam opasnost ni za koga dok god se nalazim u gustim oblacima svog sveta, spreman sam, ako je potrebno, da položim i svoj život za hram celog čovečanstva, jer on vredi manje od ovih prozih redova.

“Samo car i trojica koji su ga posvetili znaće budućnost... Oslonac čovečanstva u licu gospodara sveta od svetog semena Davidova mora prinositi na žrtvu svome narodu sve svoje lične naklonosti”

Protokoli skupova sionskih mudraca 24.15.

FUTURISTIČKA PRIČA

POSLE romansijerskog prvenca “Lađa u boci” (2002), neobične i zanimljive imaginarne priče o ljubavi između oborenog NATO pilota i Srпкиnje, smeštene u vreme ratne 1999. godine, mladi romansijer Jovo Ilukić (1976, Arandelovac) objavio je drugu knjigu. U “Post scriptumu” romana “Trostruka zavera”, nekoj vrsti autopoetičkog razmišljanja o intenzijama koje su podstakle pisanje knjige, Ilukić kaže: “Kakva je budućnost čovečanstva - to možemo samo da naziremo. Jedni misle da je perspektivna i blistava, drugi pak da je neizvesna i mračna. Verovatno su i jedni i drugi u pravu.”

Upravo na opozitnom odnosu između svetle, perspektivne, relativno idealizovane slike budućnosti planetarne zajednice u prvim decenijama XXI veka, i tamnih, katastrofičnih mogućnosti, autor razvija višeznačajnu romansijersku priču. Događaji, postupci Ilukićevih likova, psihološki i sociološki uzusi, jesu primer “prekoračenja” poznate stvarnosti, ali suštinski Ilukić ne podriva Aristotelovo načelo o prikazivanju događaja po “zakonima verovatnosti i nužnosti”. Ta činjenica, duboko utemeljena u strukturu romana, obezbeđuje mu zavidnu meru estetske i epistemološke kompetentnosti.

Radnju romana Ilukić smešta u blisku budućnost, u godinu 2026. Vreme je dominacije globalističkog projekta danas označavanog terminom Novi svetski poredak. Svetom upravlja Svetska vlada, glavni grad Svetske Konfederacije je Ženeva, Vrhovni sveštenik je doktor filozofije Arnold Rozenberg. Opasnost po svetski mir i dostignuto relativno blagostanje nailazi iz više pravaca. Jedan se iz konsekvenci njegovog širenja (zloćudnog metastaziranja) može prepoznati u današnjim eksperimentima kloniranja. Nalazeći uporište u pokretačima dva svetska rata vođena u XX veku, Ilukić na stranicama romana slika tok i posledice novog “blickriga” neofašista koje predvodi klonirani Hitler. Pisac je podjednako ubedljiv i kad predočava “apokalipsu” koju prouzrokuje vrh svetske masonerije oličen u Savetu trinaestorice: “U tom trenutku aktiviraše se sve atomske bombe uzidane u metroe tokom dvadesetog veka, u tačno tri stotine metropola širom

sveta. Nastade zemljotres kakav ne pamte ni najstarije stene.” Treći “apokaliptički momenat” autor nalazi (pripisuje) konjunkciji planeta Sunčevog sistema.

S obzirom da je reč o mladom piscu koji svojim knjigama tek ulazi u prostor savremene srpske proze, osim zavidnog imaginativnog zamaha u kome se motivacijski i drugi strukturalni elementi romaneskne građe skladno prožimaju, uočljiva je stilistička korektnost i preciznost, kako na rečeničnom planu, tako i šire (pasus, odeljak, dijaloške sekvence).

